

Mặt Trời Và Mưa - Tôi Đã Yêu Như Thế Nào

Contents

Mặt Trời Và Mưa - Tôi Đã Yêu Như Thế Nào	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	43
13. Chương 13: Chương 13	47
14. Chương 14	50
15. Chương 15	54
16. Chương 16	57
17. Chương 17	62
18. Chương 18	65
19. Chương 19	69
20. Chương 20	72
21. Chương 21	75
22. Chương 22	79
23. Chương 23	81
24. Chương 24	85

Mặt Trời Và Mưa - Tôi Đã Yêu Như Thế Nào

Giới thiệu

Chiều nay đi học lúc vào bãi gửi xe thì gặp 1 em gái đang hí hoáy vs cái AB to tổ bố của ẻm. Thôi t

1. Chương 1

Chiều nay đi học lúc vào bãi gửi xe thì gặp 1 em gái đang hí hoáy vs cái AB to tổ bố của em. Thôi thì mình hành hiệp trượng nghĩa giúp em ấy 1 tay. Nhưng mà cái quỉ này nặng phải biết, đã vậy nó còn kẹt cứng giữa 2 xe khác. Sau một hồi chật vật lôi được xe em ra, ngược mặt lên định nói: “ Hi. Được rồi đây bạn. ” Thì...

- Má ơi... Xinh.

Hình như em cũng biết tôi đang nhìn hay sao ý. Cười mỉm một cái rồi mới nói:

- Cảm ơn anh!

Ồi mịa ơi, tôi lúc đó đơ như tượng, tay chân lúc này chắc chỉ để trang trí cho có. Em ấy cảm ơn tôi một lần nữa rồi mới cười lỏn lổn dắt xe ra ngoài bãi gửi. Tôi lúc này đã thần hồn át thần tính, đứng thu lu một đồng nhìn như ông phổng mồm từ trên mây rớt xuống. Mãi đến khi thằng bạn tới đập vai bảo vào lớp nhanh kéo trễ thì lúc đó tôi mới choàng tỉnh. “ Mịa, trường có con nhỏ đẹp bá đạo vậy sao giờ mình mới thấy ta? ”

Khỏi phải nói, từ lúc vào lớp tới lúc ra về, mặt tôi cứ ngược lên mà cười hềnh hếch, nhìn cứ như thằng bệnh trốn trại. Giờ nhớ lại có cho tôi trùng số độc đắc cũng chả dám diễn lại cái cái nụ cười vừa khùng vừa điên đó của mình __.

Đang nhơn nhơn chạy xe về phòng thì... Ào... Cơn mưa to ùng trút xuống rồi tắt ngay sau đó. Tôi như người đang lạc trong chốn bồng lai tiên cảnh thì bị kéo về thực tại. Nhìn tấm thân mình bây giờ ướt như chuột lột, rửa thắm: “ Tía nó. Ông trời muốn chơi mình đây mà. ” Về tới nhà thì gặp ngay con dâu bà chủ. Bà này thì từ lúc hai tháng tôi chuyển về ở trọ ở đây thì lúc nào thấy tôi cũng soi tới khi tôi đi mất dạng mới thôi. Còn lý do vì sao thì... vẫn đang trong giai đoạn tìm hiểu. Vừa dắt xe vào nhà gửi thì gặp ngay thằng cháu biến thái của bà chủ. Bỏ qua cái quần bó hoa lá cảnh của nó thì lúc nó đi ngang qua tôi thì tôi mới hoảng hồn: “ Mẹ ơi! Cái vật gì màu trắng có hai dây đang chắn ngang lưng của nó vậy? ” Tôi chết điếng mà vọt lẹ lên phòng với tốc độ nhanh nhất có thể.

Vừa lên phòng định tắm một cái vì cơn mưa quái ác thì

- Mẹ nó, mới sáu giờ kém mà đã cúp nước rồi hả? – Tôi tức mình quát lên.

Thôi thì ăn trước rồi tính. Nhưng đang định ăn cơm thì đồng chén bát hơi trưa chưa rửa thì thở dài ngao ngán. Nhắc đến rửa chén thì phải nhắc đến nước, mà đã nhắc đến nước thì...

Thôi thì ra ngoài ăn vậy. Vừa bước ra khỏi quán ăn với cái bụng no căng thì một thằng cha chạy vụt qua ngay vũng nước trước mặt tôi. Và dù muốn dù không, tôi bất đắc dĩ một lần nữa biến thành con chuột lột thắm hại. Quần áo chep nhẹp đi về mà không quên rửa thắm thằng ôn dịch kia xe đang chạy bị đứt thắng rồi lao đầu vào cột điện chết luôn cho rồi.

Về nhà ngẫm nghĩ những chuyện xảy ra chiều nay mà sao thấy chua quá. Gặp gái đẹp có vài phút mà đổi lại bao nhiêu chuyện xui xẻo xảy ra. Chắc sau này lỡ chẳng may tôi cưới được vợ đẹp thì sao nhỉ...?

Ơc, mới nghĩ tới thôi đã thấy rùng mình. Sáng hôm sau thức dậy sớm. Đầu còn thắm bực cái thằng cha đêm qua chạy ẩu té nước lên mình. Tôi lôm côm bò dậy, làm vệ sinh cá nhân xong thì đi xuống dưới nhà ăn sáng. Không quên né ánh nhìn chực chờ của con dâu bà chủ (à, bà này tên Hồng, nên sau này cứ gọi là cô Hồng đi cho dễ). Ăn uống xong xuôi thì tôi lại về phòng. Nhắc thấy tôi mở cửa, chị Huệ ở trong phòng đã nói vọng ra :

- Chà, em tui bữa nay dậy sớm bắt tử. Chuyện lạ à nha! Hèn chi hôm qua trời mưa lớn.

- Ờo, đừng có chọc em mà! – Tôi đáp rồi vội linh lên gác luôn. Chứ sao nữa, ở lại có mà bị ăn chọc miết.

Đọc đến đây thì chắc có bạn nghi hoặc mới sáng ra trong phòng tôi sao đã có con gái rồi. Số là tôi ở trọ cùng với hai chị em ruột các bạn ạ. Chị Huệ tôi kể ở trên thì lớn hơn tôi hai tuổi, còn đứa em thì lại nhỏ hơn tôi một tuổi, cũng học chung trường tôi luôn. Và ở chung nhà với con gái thì có vài lợi điểm nhất định. Đó là công việc nấu nướng hay quét dọn nhà cửa thì rất ít khi tôi phải đụng tay vào. Chỉ trừ một vài trường hợp bất khả kháng là... lúc tôi ở nhà một mình __.

Tôi thường có một thói quen xấu khó bỏ đó là khi ăn sáng xong thì tôi... lại tót lên giường ngủ lại nếu không có gì quan trọng cần làm. Chỉ tới khi nào chị Huệ gọi từ nhà dưới để dọn bàn ăn trưa để kịp đi học thì tôi mới lò dò ngóc đầu dậy. Ăn cơm xong bước ra khỏi nhà mà lòng cứ lâng lâng cảm giác khó tả, bởi vì trong giấc ngủ... ngày thì tôi có mơ thấy khuôn mặt dễ thương xinh xắn của em gái dễ thương hôm nọ. Hề hề.

Lịch học của tôi thì thường bắt đầu vào buổi trưa, Chỉ có môn tiếng anh thì vào buổi sáng thứ tư. Thế nên hầu hết các ngày trong tuần tôi đều được hưởng sự sung sướng mà hầu hết các bạn sinh viên hay các em học sinh ao ước, đó là ngủ thả giàn hết gần cả buổi sáng, và có khi tới tận trưa. Và cái gì cũng có mặt trái của nó. Đó là trưa nào tôi cũng ề ề mà chạy xe dưới cái nắng gắt tới trường. Mà trường tôi cách nơi tôi ở khá xa.

Nên lúc nào tôi cũng vào lớp trễ. Họa hoằn lắm thì mới gọi là vừa kịp lúc.

Dắt xe vào bãi gửi mà mắt cứ lảo liên nhìn xung quanh, hy vọng mong manh là mình sẽ thấy lại được khuôn mặt dễ thương của em nó. Nhưng mà hy vọng càng nhiều thì nỗi thất vọng càng lớn. Mặt tôi chảy dài xuống mà xách cặp đi vào lớp. Vừa ngồi chưa nóng chỗ thì thằng bạn thân của tôi hóng qua :

- Sao thế cu? Nhìn cái mặt mày ngu quá!

- Đệt. Để tao yên – Tôi sưng cò cự lại nó

- Bố giỡn tí, mày làm quái gì ghê thế? – Nó thấy tôi nạt nộ thì xù mặt, quay xuống tán chuyện với tụi con trai bàn dưới mà hết ham đấu láo với tôi

Đang ngồi yên được chút thì thằng S ở sau đập vai tôi :

- Học bài chưa mày, tí ca sau kiểm tra đó.

- Hự! Chết, tao quên – Quả tình thì sinh viên tụi tôi nghe kiểm tra thì cũng đứng đưng như thường thôi. Vì có khi trước ngày kiểm tra 1 2 ngày thì mới dở sách ra đọc lại vài ba trang rồi lại gấp lại lượn ngay. Còn không thì có khi ôm cái đầu rỗng vào làm bài kiểm tra không chừng

- Đệt, cái thằng này bữa trước bố nhắc mày rồi mà mày lại quên à? – Thằng này bắt đầu giở mưng

- Ờ tao mãi đi chơi nên quên khuấy đi mất. – Tôi nói giọng yếu xìu

- Rồi tí nữa vào ai bày tao – Nó giở giọng cha thiên hạ. Vậy mà làm tôi tưởng nó cũng học bài ghê lắm

- Thôi chuyện lỡ rồi, chú cứ yên tâm. Vào phòng thi không sợ mình làm bài không được. Chỉ sợ thằng kẻ bên làm bài không được. Anh em chiến hữu ngồi đầy cả ra đây mà lại sợ không có ai biết làm à? – Tôi cao hứng phất tay

- Ờ. – Nó xuôi xì, hết ham bắt bẻ tôi nữa

Buổi học hôm đó kết thúc với bài kiểm tra đúng chất “Đề mở” của lũ con trai xóm dưới tụi tôi. Nói nôm na như các bạn hay nói với nhau là “Phang thí phang đại” ý __.

Tôi lững thững dắt xe mà không buồn nhìn dáo dác như hồi trưa nữa. Vì tôi cũng chẳng dám mong là có cơ hội lần thứ hai được thấy mặt em. Nói rồi định bụng nổ máy chạy xe về nhà thì... khuôn mặt dễ thương, làn da trắng hồng, nụ cười tỏa nắng đã từng làm tôi mê mẩn lại xuất hiện ngay trước mặt. Tôi làm một việc hết sức dân đó là... tự véo vào hông mình một cái đau điếng : ” Ôi đúng là em nó rồi, em có biết là anh mong gặp em tới nhường nào không? Hai hôm giờ anh... Cái đệt em nó đi với thằng nào kia? ” Thật là em nó đang cũng với thằng nào đang cười con AB của em mà chạy ra khỏi cổng trường. Tôi lúc này cứ gọi là dân thối mặt ra : ” Ôi... Đúng là niềm vui ngắn chẳng tày gang mà ”

Chiều hôm ấy đi học về mặt thất thểu mà dắt xe vào nhà gửi. Lê thân nặng trĩu lên phòng như người mất hồn. Vừa thả cặp sách ra thì tôi nằm vật luôn ra giường, chẳng buồn tắm rửa ăn uống gì hết ráo. Nằm được một lúc thì móc điện thoại ra xem. Vài cuộc gọi nhỡ của mấy đứa bạn, tin nhắn của mẹ hỏi thăm...

Vứt điện thoại qua một bên, tôi với tay lấy nước uống. Điện thoại sáng đèn, tiếng nhạc quen thuộc vang lên. Là mẹ

- Con đang làm gì đấy – Mẹ tôi cất giọng hỏi

- Không làm gì ạ. Con chuẩn bị tắm rửa rồi đi ngủ thôi – Tôi nói

- Trời đất, mới 8h30 mà ngủ gì hả con – Mẹ tôi sững sốt. Tôi nghe thế cũng giật mình. Ra là mình nằm đã hơn ba tiếng đồng hồ rồi. Nhanh thật.

- Thế mày đã ăn gì chưa hở con? – Mẹ tôi tiếp tục hỏi

- Dạ con chưa – Tôi hồn nhiên

- ...!

- ...!

Tôi bắt đầu thấy hơi lạnh sống lưng. Chết hình như mình vừa nói hớ gì thì phải. Và đúng như những gì tôi dự đoán. Mẹ tôi hét một tràng dài.

- CHƯA ĂN MÀ MÀY ĐI NGỦ GÌ HẢ? NGƯỜI ĐÃ HAY BỆNH RỒI MÀ KHÔNG BIẾT LO THÂN. SỨC KHỎE QUAN TRỌNG MÀ MÀY LÀM NHƯ GIỖN CHƠI HẢ.

- Ố ố. Dạ con đi ăn liền đây mẹ. – Tôi hết hồn sau một tràng giáo huấn của mẫu hậu. Các bạn không biết chứ mẹ tôi là chúa hay lo. Với cả hình như sức đề kháng của tôi rất yếu. Lúc nhỏ đi chơi dang nắng hay mắc mưa là y như rằng tôi không đau đầu chóng mặt thì cũng trúng gió hoặc sốt li bì.

- Mày liệu hồn đó. Ở trong đó không có người thân bạn bè gì rồi đổ bệnh ra thì biết kêu hở con? Giờ đi ăn uống gì đi. Còn học bài vở rồi hăng đi ngủ, nghe chưa? – Mẹ tôi tiếp tục một tràng thiên thu bất tận

- Dạ. – Tôi xụi lơ đáp.

Buông điện thoại ra, lại nằm xuống giường. “ Haizz. Nhịn đói có bữa mà làm dữ thế không biết.” Nghĩ vậy tôi cũng ráng lết ra tới hàng mì gõ đầu đường mà lấp đầy cái bụng rỗng. Về tới phòng tôi làm vệ sinh cá nhân xong thì lăn ra ngủ một mạch tới sáng luôn. Đang say giấc nồng thì dưới nhà có tiếng gọi

- Tú ơi, dậy đi.

- Chậc. Sáng ra có em nào gọi ngọt như mía lùi vậy ta. Chắc mơ, thôi ngủ tiếp.

- Tú ơi, dậy chưa? Gần 12h rồi kìa thằng quỉ – Giọng nói ngọt ngào lại vang lên.

- 12h thì có sao... CÁI GÌ? – Tôi hốt hoảng phi luôn xuống lầu, quên gấp cả chăn mền

- Ngủ dữ ha ông hai. Nghe mùi khét lẹt luôn rồi – Chị Huệ cầm cái thìa canh gơ về phía tôi nói

- Sao không kêu em dậy? – Tôi lao luôn vào nhà vệ sinh

- Thằng quỉ, chị mới đi học về chứ mấy. Thôi tắm rửa lẹ, ăn cơm rồi đi học. – Chị đáp

Nuốt vội miếng cơm tối dắt xe ra rồi phóng luôn lên trường. Trời nắng, trong xanh cao vợi vợi. Đường phố Sài Gòn lúc nào cũng vậy. Dù là sáng sớm hay tối muộn cũng đông người, xe cộ qua lại tấp nập.

Dắt xe vào bãi gửi, vừa quay đi thì nghe có tiếng gọi giật từ đằng sau :

- Anh gì đó ơi!

Vừa quay lại xem ai vừa gọi. Chợt sững người, là em.

- Hì, đúng là anh rồi. – Em lên tiếng xác nhận

- Có chuyện gì không – Định thần lại rồi tôi mới hỏi em. Nói chung với tính cách của tôi thì con gái dù đẹp đến đâu đi chăng nữa nhưng đã là hoa có chậu rồi thì tôi cũng chỉ đứng dừng thôi.

- Anh... dắt xe ra dùm em được không.

Tôi nhìn theo hướng tay em chỉ. Trời đất làm gì mà xe lúc nào cũng bị kẹt cứng vậy cô hai? Tôi lủi thủi đi tới dắt xe em ra. (Kể từ bây giờ mình xin gọi người con gái đó bằng em luôn. Chứ không phải là con nhỏ đó, hay em ấy v.v... để tiện việc viết hoặc xưng hô sau này)

- Làm phiền anh rồi – Em bước tới nhận xe từ tay tôi. Cười mỉm. Nếu là trước đây thì tôi đã khoái chí tử rồi. Nhưng với điều kiện là lúc đó tôi vẫn chưa biết em có bạn trai. Nhưng giờ... hết rồi.

- Ủ không có gì đâu – Tôi trả lời theo khuôn mẫu

- Mà anh tên gì vậy? Lớp nào?

- À, tên Tú. Anh học TC-NH2 – Tôi đáp

- Anh toàn học ca chiều thôi nhỉ? Mà sao toàn thấy giờ này anh mới lên? – Từ người cần giúp đỡ em biến luôn thành điều tra viên về giờ giấc đi học của tôi

- Ờm, ngủ dậy trễ – Tôi quay mặt đi hướng khác trả lời. Sợ nhìn mặt vào khuôn mặt khả ái của em

- Trời đất! Học 12h30 mà còn ngủ dậy trễ? Ngủ gì ghê thế ông hai? – Tôi khóc ròng luôn với em, người gì đâu mà nói nặng nề tính quá trời. Mới xưng hô anh em ngọt xớt, tiếng trước tiếng sau em “lăng xê” tôi lên làm ông của em luôn

- Ờ thì... Mà em tên gì? Học lớp nào? – Tôi nói trở qua chuyện khác. Chứ vòng vo một hồi lòi ra cái mặt tôi là thằng ngày nào cũng nướng khét lẹt tới gần trưa thì có mà nhục mặt

- Hi. Em tên Ngân. Đang học lớp T.A1 đó anh. – Nhỏ cười trả lời tôi. Đúng là con gái thời nay có khác. Nói chuyện với trai lạ chẳng kiêng dè gì hết. Gặp ai cũng vô tư hồn nhiên. – Thiếu điều bây giờ xin số điện thoại rồi tối chạy qua rủ đi ăn chắc còn kịp – Tôi lẩm bẩm

- Đưa điện thoại đây.

- Hả? – Tôi trở mắt

- Không phải muốn xin số sao? Đưa điện thoại đây. – Em nhắc lại một lần nữa

Tôi lúc này thì muốn khóc ròng. Thính tai dữ vậy trời. Nói nhỏ vậy cũng nghe thấy. Mà cho dù có nghe thấy thì cũng phải vờ như chưa nghe chứ _._

- Sao còn chưa đưa? Lẹ coi trễ học à. – Nhỏ vẫn chưa buông tha cho tôi. Trời đất ơi. Trước giờ chỉ cổ con trai leo đèo theo đuôi con gái mà xin số chứ làm gì có đứa con gái nào nhất quyết đòi cho số bằng được như em chứ. Tôi bây giờ nhiều lúc nhớ lại lúc đó thì chỉ biết lắc đầu mỉm cười. Đúng là bó tay với cô hai này mà.

- Thì đây. – Tôi “bắt đắc dĩ” phải chìa điện thoại ra. Nhưng mà lúc ấy nói bắt đắc dĩ là dối lòng đấy. Hi Hi Lưu số vào rồi trả điện thoại cho tôi. Cầm điện thoại tôi muốn bật ngửa ra sau luôn. Em lưu số với tên “Tiểu Thư” @@

Buổi học hôm ấy cũng chả có gì. Ngồi trong lớp ngó ra ngoài chỉ mong sao sớm hết giờ mà về. Dắt xe ra khỏi bãi gửi, lái xe về nhà. Quăng đại cái cặp vào góc mở điện thoại lên. Hai cuộc gọi nhỡ của mẹ. Định vắt điện thoại qua một bên thì tin nhắn tới. Là của “tiểu thư”, tôi đọc tin nhắn xong mà muốn lặn ra xối tại chỗ luôn : “Tí 8h anh qua bên Quận 1, đường... số... chở em đi ăn kem nhen. Trưa hứa rồi đó.” Tôi đến chết với em mất thôi. Đầu cần nhớ dai tới mức đó chứ – - Nói thì nói vậy nhưng tôi cũng nhắn tin trả lời với em : “Cũng gan dữ ha. Con trai mới gặp mặt được có một hai lần mà dám cho số điện thoại, địa chỉ nhà. Đã vậy còn dám rủ đi ăn chung nữa. Không sợ anh làm gì à? “ – “Xí. Thách anh dám làm gì. Oánh cho vỡ mồm” – “Chứ bạn trai em đâu sao không bảo dẫn đi?” – “Làm gì có trai triếc nào. Thôi em có công chuyện chút. Tí nhớ qua đó” Tôi buông điện thoại ra thở dài. Đúng là xã hội làm quá tốt công việc bình đẳng nam nữ rồi. Con gái bây giờ nói chuyện hay làm gì cũng chẳng e thẹn ngại ngùng gì sất. Gặp mặt có 2 lần mà đã dám rủ tới nhà chở đi ăn rồi == Nói rồi tôi cũng lao vào nhà tắm tắm rửa sạch sẽ. Chạy ra

đầu ngõ ăn đại tô mì rồi dắt xe ra ngoài. Nhìn đồng hồ, 7h. Xem lại tin nhắn hồi chiều có địa chỉ nhà em. Tôi chợt mỉm cười, lắc đầu một cái. Nổ máy xe lao ra ngoài hòa vào dòng người tấp nập

2. Chương 2

Tôi tới nơi thì còn tầm năm phút nữa là 8h. Thôi thì đứng đợi chút cũng được. Đứng từ ngoài cổng nhìn vào. Nhà có phong cách Tây phương, ba tầng. Bên ngoài có một chiếc xích đu đặt dưới dàn nho kiểng, xung quanh cây cối hoa lá um tùm. Tường từ tầng một đến tầng ba đều có thủng xuân bám cho đến tận cửa sổ. Nói chung nhìn có vẻ rất cổ kính. Đang mãi ngía căn nhà của em thì tiếng nhạc quen thuộc vang lên

- Anh tới chưa vậy – Là em

- Rồi, đang đứng trước nhà nè.

- Oke. Anh chờ chút em ra liền – Em nói xong thì tắt máy.

Tuy miệng nói ra liền nhưng phải gần nửa tiếng sau mới thấy em xuất hiện.

- Hi. Chờ lâu không?

- Cũng không lâu gì mấy. Nãy giờ chắc cũng chỉ đủ thời gian chạy về nhà uống nước rồi chạy qua lại thôi chứ cũng chẳng lâu gì. – Tôi nói mà mặt méo xệch

- Hi. Gớm, dỗi ra mặt mà nói không có gì – Em cười rồi vỗ vai tôi – Thôi đi nhanh, còn qua rủ bạn nữa.

- Bạn? – Tôi quay lại

- Thì bạn chứ sao. Tưởng đi chơi riêng hả – Em nó nhìn mặt tôi rồi cười gian xảo

- Ồm. Thì tưởng...

- Thôi đi anh hai. Đi một mình với ông cho ông làm bậy hả.

Cũng may là còn biết lo. Haizz

- Ờ sợ làm bậy vậy thôi về, đi chơi với bạn đi. – Tôi nói đùa nhưng làm bộ nghiêm nghị.

- Ngon về thử đi, coi mai tui lên trường cắt cổ ông không? – Em vừa nói vừa chưng ra cái mặt hung dữ y chang... bà la sát

- Gì mà hung dữ vậy trời? – Tôi làm mặt ỉu xiu

- Thôi đi nhanh nè. Trễ rồi – Đang từ bà la sát chính hiệu em bỗng đổi giọng nhọt lịm. Làm tôi cũng hết ham chọc nữa

- Ừ thì đi

Theo sự chỉ dẫn của em tôi chạy xe tới nhà nhỏ bạn. Trên đường thì ai cũng dòm về phía xe tôi. Tôi biết chắc là nhìn em. Có thằng còn cố ý chạy song song mà ngăm, tới khi tôi bứt tốc cho rơi lại phía sau thì nhìn mặt thằng cha đó có vẻ giận dữ lắm. Hề Hề. Tới nơi thì đã thấy bạn em chờ sẵn. Vừa nhác thấy tụi tôi thì con nhỏ đã cất giọng

- Con quỉ, sao bây giờ mới tới? Làm tao chờ nãy giờ.

- Hi. Thôi đừng giận mà. – Em tót xuống xe đứng cạnh tôi lúc nào không hay

- Rồi... ai đây? Bạn trai hả? – Nhỏ bạn em nói rồi hất đầu về phía tôi

- Không phải. Chỉ là bạn bình thường thôi – không chờ em trả lời tôi vội lên tiếng đính chính

- Thật không? – Nhỏ cười gian quay sang hỏi em. Nhưng mắt thì vẫn liếc tôi

- Không. Bạn trai tao đó – Em hồn nhiên đáp

- Ế...ế, bậy, bậy. Em giỡn vậy là không vui gì đâu nha – Miệng tôi méo xệch

Rồi em với nhỏ bạn không hẹn nhau mà bật cười khanh khách.

- Rồi, biết rồi. Thì bạn. Được chưa anh hai – Em vỗ vai tôi nhưng miệng vẫn còn cười ngật nghẻo. Còn tôi lúc đó thì dần mặt ra chẳng hiểu chuyện gì

Cười được một lúc thì nhỏ bạn em mới lên tiếng.

- Kiểm đầu ra ông nai tơ này vậy? – Nhỏ bạn em khều tay hỏi nhỏ, nhưng rõ ràng là cố tình để tôi nghe thấy

- Nhặt trên đường. – Em nhìn nhỏ bạn lúc này đã thôi cười trả lời

- Ừ thôi đi nhanh để tụi kia chờ. – nhỏ bạn em nói rồi nổ máy xe vòng lại

- Tụi kia? – Tôi quay lại hỏi.

- Thì tụi bạn em chứ ai. Thôi chạy nhanh lên. Hồi hoà hà! – Nói rồi em khẽ véo vào hông tôi

Tôi khẽ xuýt xoa ôm hông rồi chạy lên cho ngang bằng với nhỏ bạn em. Cả ba đứa chạy vòng vèo một hồi thì dừng trước một quán KFC ở quận 5. Nhỏ bạn em vào trước. Tôi hơi ngần ngừ đứng trước cửa, nhìn lại số nhà và tên đường rồi đứng chôn chân tại chỗ luôn : “Bỏ mịa rồi”. Thấy tôi đứng tần ngần trước cửa quán. Em khẽ nhú mày như đoán được cái sự lạ ở tôi. Em... kéo tay tôi dắt thẳng vào trong luôn. Vào trong quán thì đã thấy nhỏ bạn em cùng vài đứa con gái nữa đã ngồi gần kín cả hai bàn lớn trong góc. Thấy em dắt tay tôi vào thì cả đám con gái nhao nhao cả lên

- U cha cha. Bữa nay dắt ai theo đây

- Bạn trai mày hả? Ngân?

- Anh trai dễ thương. Quen Ngân lâu chưa vậy?

Tôi lúc này thiếu điều muốn xỉu luôn với mấy “bà” này. Vội quay sang em làm mặt méo xệch cầu cứu. Em như “hiếu ỷ” quay sang mấy nhỏ bạn mình cất lời

- Ừa, bạn trai tao. Mới quen

Trời đất. Tôi ngã bổ ngửa ra ghế luôn : “Cô hai à, tôi bảo cô cứu tôi khỏi đám bạn của cô chứ đâu phải đồ thêm dầu vào lửa” Nghe từng chữ từng chữ phát ra mà tôi chỉ biết nhìn em trân trối.

- Chu cha. Con nhỏ này ghê thiệt ta ơi! Anh dễ thương gì ơi. Thôi bỏ nhỏ Ngân theo em nè. – Một đứa bạn của em cười lên tiếng

Sau câu nói như phát súng mở màn. Cả đám bạn em cứ đổ dồn vào chọc tôi

- Đúng rồi. Bỏ nhỏ Ngân theo em đi trai ơi

- Nhỏ đó coi vậy mà không có tốt lành gì đâu nè.

- Thôi theo em về đi chàng ơi

Và tình cảnh bi hài lúc đó là một thằng con trai bị bao quanh bởi bảy đứa bạn em. Tôi lúc này cứ như là lạc vào tổ của yêu tinh nhện. Chỉ biết cắm đầu vào phần ăn của mình chịu trận. Còn mấy con nhỏ kia thì mặc sức tung hoành. Mà giả như bây giờ có người nhìn vào thấy tôi ngồi giữa một đám con gái, dám nói tôi bị bóng lẩm chứ không đùa – .- Và đúng thật. Cái miệng vừa lẩm nhảm thì đằng sau một giọng nói vang lên

- Ừa Tú phải hông?

- “Bỏ xừ rồi. Biết ngay mà.” Tôi lẩm bẩm nhưng vẫn không quay lại. Thầm mong cái con bé đằng sau thấy tôi không trả lời mà tưởng mình nhận nhầm người rồi bỏ đi luôn cho rồi. Nhưng mà sự đời nào có được như ta mơ ước. Con bé đi tới trước mặt tôi rồi buông một câu xác nhận luôn

- Đúng là Tú rồi. Mà ông đi đâu đây?

- Ờ đi ăn với bạn. – Tôi hết cách đành miễn cưỡng trả lời

Số là tôi có nhỏ bạn học chung lớp. Nghe đầu nhỏ đang làm quản lý của một nhà hàng KFC bên quận 5. Nên mới có chuyện tôi mới tần ngần tần ngần đứng trước cửa mà không vào. Mà tôi lại nghe chúng bạn trên lớp kháo nhau rằng cái miệng của nhỏ này cứ như tổng đài 1080. Đụng chuyện gì cũng mang ra tám được. Giờ nhỏ lại bắt gặp tôi đi chung với một đám con gái. Bảo đảm qua cái miệng tổng đài của nhỏ này, tôi sẽ nổi tiếng nhất lớp. Có khi “tiếng lành đồn xa” tôi vang danh toàn trường luôn không chừng __.

- Vậy... ăn vui vẻ hen. – Nhỏ nháy mắt rồi cười gian với tôi một cái rồi mới đi vô trong quầy phục vụ. Bỏ lại tôi đang toát mồ hôi hột nầy giờ.

Như để xóa tan không khí im lặng. Một nhỏ bạn của em lên tiếng

- Thôi ăn xong rồi. Giờ đi tăng hai

- Ủ đúng rồi! Đi kara hen – Một nhỏ khác đề xuất ý tưởng

Rồi không khí vui vẻ náo nhiệt lại trở lại. Hội bà tám cười nói xôn xao cả một góc quán. Cuối cùng, tụi bạn của em cũng quyết định được là đi karaoke. Vào quán karaoke, chọn lấy một chỗ trong góc tối. Tôi ngồi phịch xuống luôn ghế salon. Mặc cho em và lũ bạn hát hò, la hét, tôi chỉ ngồi thu lu nghịch điện thoại, chơi game suốt buổi.

- Ôi một quá! Không hát à? – Em ngồi xuống chỗ cạnh tôi

- Không. Anh không thích hát cho lắm. – Tôi ngồi xích ra

- Ủ. Chờ chút tụi kia hát xong thì về luôn. Cũng trễ rồi – Em nói rồi với tay lấy chai nước trước mặt

- Đi chơi suốt ngày hôm nay với anh không sợ bạn trai ghen à? – Tôi chột quay sang hỏi em

- O, ai bảo anh là em có bạn trai? – Em ngơ ngác

- Thế ai chở em về vào buổi chiều cách đây hai hôm? Anh thấy hai người quăn quýt ghê lắm mà? Em còn ôm eo người ta nữa!

Em mở to mắt nhìn tôi. Rồi bỗng mỉm cười

- Ghen hả anh hai?

- O...ơ, ghen gì? – Tôi hoảng vía

- Chứ sao xúc động mạnh dữ vậy? – Em nhìn tôi cười ranh mãnh

- Thì... thì... – Tôi ú ớ

- Thì sao? – Em hỏi dồn

- Thì tự nhiên hỏi vậy thôi – Tôi nói đại lý do đầu tiên nghĩ được

- Ủa hiểu rồi. – Em trả lời mà mắt vẫn không nhìn tôi

- Hiểu gì? – Tôi ngạc nhiên

- Thì hiểu vậy đó – Em tỏ ra bí hiểm

- Là sao trời? – Tôi càng nghe càng không hiểu

- Một quá, hỏi hoài. Thôi anh chở em về trước đi

- Ủa còn bạn em thì sao?

- Mình về trước cũng được. Tí tụi nó hát xong thì về sau – Em đứng dậy đập vai tôi

- Ủ. Cũng được – Tôi đứng dậy theo em đi ra khỏi phòng karaoke. Tôi cũng chẳng thiết tha gì ở lại cho lắm. Tính tôi chẳng thích mấy nơi ồn ào náo nhiệt

Dắt xe ra khỏi nhà gửi. Em ngồi sau lưng để tôi đèo về. Trên đường hai đứa chẳng ai nói với nhau tiếng nào. Về tới nhà em chỉ lẳng lặng chào tôi rồi bước vào nhà khóa cổng. Tôi cũng nổ máy xe chạy về. Tới nhà nhìn đồng hồ thì đã hơn 11h. Vừa mở cửa phòng thì một giọng nói quen thuộc vang lên

- Đi chơi đã quá hen – Là chị Huệ

- Ấy dà. Lâu lâu được một bữa mà. – Tôi trả lời xong thì leo lên lầu luôn

Sáng hôm sau tiếp tục là buổi sáng dậy trễ của tôi vì buổi tối đi chơi về muộn. Phải chờ chị Huệ gọi rất cả cổ tôi mới lê thân xuống lầu. Hôm nay là chủ nhật, ăn cơm trưa xong thì tôi lôi cuốn tiểu thuyết mới mua ra ngoài ban công ngồi đọc. Được 20 phút thì tôi... dựa ra ghế ngủ luôn – .-

Đang say giấc nồng thì tin nhắn tới. Tôi chẳng để tâm lắm. Úp cuốn sách lên mặt ngủ tiếp. Một lúc sau thì có người gọi tới – là em. Tôi nhấc máy

- Alo

- Có tin nhắn

Cụp- tiếng cúp máy

Alo là tôi nói – giọng ngái ngủ. Có tin nhắn là em nói – giọng giận dữ pha chút dỗi. Trời đất! vậy thôi mà cũng dỗi hả cô hai – .-

Tôi mở điện thoại lên xem tin nhắn: “Anh đang làm gì vậy?”. Vứt điện thoại qua một bên. Vờ như không để ý. Tôi lại úp cuốn sách lên và nằm xuống ghế, nhưng không phải để ngủ mà để chờ xem phản ứng của người gửi tin nhắn. Năm phút, mười phút, hai mươi phút, rồi nửa tiếng trôi qua. Cứ tưởng em giận thật rồi. Với tay lấy cái điện thoại định gọi lại xin lỗi thì màn hình bỗng sáng đèn. Tiểu thư gọi

- Anh nhận được tin nhắn chưa?

- Ừ. – Tôi tỏ vẻ thờ ơ

- Sao không trả lời? – Em hình như chẳng có vẻ gì là giận cả

- Đang ngủ – Tôi lại quăng ra cục lơ

- Ồ vậy thôi ngủ tới chết luôn đi – *Cụp*

Tôi đặt điện thoại xuống mà môi bỗng mỉm cười. Một lúc sau thì tôi bấm số gọi lại. Không trả lời. Tôi lại gọi. Vẫn không trả lời. Tôi chuyển sang nhắn tin : “Giận?” Mãi một lúc sau em mới nhắn tin trả lời : “Ai thèm. Hơi đâu mà giận người dưng.” – “Thôi cho xin lỗi. Tối dẫn đi ăn kem chịu chưa?” *Im lặng*- “Tối nay, 8h. Chỗ cũ.” Trời đất, vậy là hết giận rồi đó hả. Vậy mà tôi cứ tưởng là phải tốn cả chục tin nhắn là ít. Đúng là... con gái. Nắng mưa thất thường mà. Nãy giờ nhắn tin thì cơn buồn ngủ cũng đã hết. Tôi đứng dậy vươn vai, xuống dưới nhà dắt xe ra tiệm internet. Chơi game một chút cho khuây khỏa thì tôi tính tiền ra về. Vừa chạy xe vừa suy nghĩ : “Chắc cũng phải mua cái gì chứ nhỉ? Chiều giận thế cơ mà.”. “Mà thầy kệ. Có phải bỏ bịch gì đâu mà mua quà với chả cáp” Nghĩ thì nghĩ thế nhưng tôi cũng tạt qua nhà sách. Chọn đại một món quà là một quả cầu tuyết. Nhờ người bán hàng gói hộ. Rồi quay trở về nhà ăn uống tắm rửa. Chuẩn bị cho cuộc đi chơi kì lạ dưới danh nghĩa là... đi xin lỗi

3. Chương 3

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, 8h kém. Một lần nữa tôi lại tới sớm trước hẹn. Cái tính tôi không ưa sự chậm trễ. Vậy nên chẳng thà mình là người đến trước, còn hơn là đến sau để bắt người khác phải chờ đợi.

Đứng trước nhà em. Đưa mắt ra nhìn dòng người tấp nập. Sài Gòn sao mà phồn hoa tráng lệ quá. Mãi ba năm trước khi còn đang là một cậu học sinh cấp ba, tôi mới được tới Sài Gòn. Ngay lập tức đã bị cuốn hút bởi vẻ đẹp nơi đây. Đối với một cậu học sinh suốt ngày quanh quẩn ở nhà, thì những thứ như nhà cao tầng, xe cộ tấp nập người qua lại, hay đơn giản chỉ là những chiếc máy bay bay ngang qua bầu trời thì đã là những gì rất kì thú. Ba năm sau, tôi cũng chẳng thể nào quen được với lối sống tấp nập ở đây. Cái tính tôi thích một mình, tự do tự tại, làm gì cũng không thích gò bó, yêu thiên nhiên hơn là những ánh đèn đường khi thành phố về đêm. Đối với sự ồn ào hối hả với cuộc sống bon chen. Tuy có phần thấy thú vị nhưng

chẳng thể nào thích nghi được. Đang mãi miên man suy nghĩ thì điện thoại reo. Chẳng cần đoán thì tôi cũng biết là ai gọi rồi.

- Anh tới chưa?

- Ủ, đang đứng trước nhà đây.

- Ủa, em xuống ngay đây

Cúp máy. Tôi lại đưa ánh mắt về dòng xe cộ trước mặt. Thầm nghĩ chắc cũng giống như lần trước là tôi phải nghếch mặt ra đợi. Nhưng tôi đã lầm. Bỗng yên sau trữu xuống như có vật nặng đè lên. Quay lại nhìn thì em đã yên vị trên xe tôi rồi. Thoáng bất ngờ, tôi hỏi

- Chà. Hôm nay có chuyện lạ. Cứ tưởng... – Tôi chưa kịp nói hết câu

- Tưởng giống như lần trước em cho anh chờ dài cổ chứ gì? – Như biết tôi định nói gì, em lên tiếng cắt lời tôi

- Ủ. Thì vậy.

- Xíaaaa. Bữa trước là thử xem anh có thật lòng muốn đưa người ta đi chơi hay không thôi – Em nói rồi khẽ véo vào hông tôi một cái.

- Chà! Lại còn thử nữa? Ghê thế cô hai? – Tôi xuýt xoa ôm hông trả lời.

- Chứ sao! Phải chọn mặt gửi vàng chứ, lỡ may lại giao trứng cho ác. – Em chun mũi đáp.

- Thế bây giờ đã tin chưa?

- Tạm tin. – Em đánh vào vai tôi rồi cười hì hì

Lúc trước khi hiểu lầm em đã có bạn trai. Tôi cũng chẳng để ý em lắm ngoài biết rằng em có khuôn mặt khả ái và nụ cười tỏa nắng, nụ cười có thể đánh gục bất cứ chàng trai nào. Bằng chứng là khi em cười cảm ơn tôi lúc trong bãi xe ở trường. Vâng, cứ gọi là trơ như phỗng các bạn à. Nhưng bây giờ, khi đã biết em là “hoa chưa chậu”, tôi ngắm em kĩ hơn, như in sâu vào tâm trí hình ảnh người con gái ấy. Càng ngắm em càng thấy đẹp. Trán cao, mũi thẳng, đôi mắt to rất đẹp. Khi bạn nhìn vào đôi mắt ấy cảm giác như như muốn tan ra, cứ như là vàng dương vậy, rất ấm áp, bình yên. Khuôn miệng nhỏ, khi cười rất duyên dáng, để lộ hàm răng trắng đều. Em không cao lắm, thân hình không đầy đà như những cô gái cùng tuổi. Nhưng không vì thế mà mất đi vẻ đẹp cuốn hút của em. Giống như rằng em có cách riêng của mình để thu hút ánh mắt của người khác. Kiểu như “Em không cao nhưng người khác cũng phải ngược nhìn” ý. Hôm nay em diện quần jean, áo phông rộng thùng thình (Số là tôi không rành về thời trang lắm. Trước giờ toàn là lũ bạn kéo đi vào các shop thời trang thì mới đi cùng. Lựa quần áo thì chúng nó cũng lựa cho tôi. Nên cái áo em mặc lúc này tôi cũng chả biết tên gọi nó là cái gì.), em đi một đôi giày cao gót đủ các thứ hạt, đá gắn trên đó. Nói chung một thằng mù thời trang như tôi thì cũng phải trở mắt ra mà nhìn.

- Này. Làm gì mà nhìn người ta ghê thế. – Em đập vào lưng tôi hỏi

- À. Không có gì. Thôi đi nhé. – Bị em “bắt thóp”, tôi vội đánh trống lảng qua chuyện khác

- Ủ, hì hì – Em tùm tùm nhìn tôi cười. Còn tôi thì sượng trân nổ máy xe vút đi

Chở em đến một quán café lớn trên đường 3/2. Lựa một bàn trong góc nhìn xuống đường. Tôi lịch sự kéo ghế cho em ngồi xuống rồi mình mới ngồi phía đối diện. Lần đầu tiên đi chơi với một cô gái. Tôi chẳng có kinh nghiệm, không biết phải nói gì, nhưng không lẽ ngồi không mà uống nước. Đang mãi miết suy nghĩ phải mở đầu câu chuyện như thế nào thì em lên tiếng

- Này! Đang nghĩ cái gì đấy? – Em nói rồi hươ hươ tay trước mặt tôi

- Hì. Chẳng là anh chẳng biết nói gì cả. – Tôi thật thà đáp

- Hì. Ngổ ghê! Thì anh cứ kể về bản thân xem nào. – Em vừa nói vừa lấy thìa khuấy khuấy vào ly kem trước mặt

Được lời như cởi tấm lòng. Tôi kể em nghe về những sở thích bản thân. Những kỉ niệm lúc còn học ở quê nhà. Rồi tới những vui buồn trên lớp. Cả chuyện anh em chiến hữu qua mặt thầy cô ngồi cóp tài liệu khi thi như thế nào. Hay những lúc chọc ghẹo những bạn nữ trong kí túc xá trong giờ giáo dục thể chất. Em tay chống cằm, tròn xoe mắt nghe tôi kể. Ra chiều thích thú lắm, thỉnh thoảng lại lấy tay che miệng cười khúc khích. Càng kể tôi càng hăng say, quên hẳn đi sự gượng gạo ban đầu. Cứ như tôi đã quen em từ trước vậy.

Trong tiếng nhạc êm dịu của quán café. Có hai người ngồi nói chuyện say mê với nhau. Người con trai hăng say, còn người con gái thì thỉnh thoảng mỉm cười, rồi lại lấy tay vuốt mái tóc suôn dài, chăm chú. Sao cứ muốn thời gian như dừng lại. Tôi với em sẽ ngồi như thế này mãi.

- Thế còn em, em thích những gì? – Tôi đặt ly café của mình xuống hỏi em

- Em thích hoa hướng dương. – Em trả lời

- Hướng dương?

- Ừa, vì nó biểu trưng ặt trời ấm áp. Em không thích những ngày mưa. – Em đáp

“ Hoa hướng dương, mặt trời, nụ cười tỏa nắng. Đó có phải là sự trùng hợp? Hay đơn giản đó chính là con người em. Lung linh ấm áp như mặt trời sau cơn mưa “ mãi suy nghĩ rồi tôi bất giác mỉm cười.

Đi dạo cùng em trên con đường lát đá trong công viên. Ai đi ngang qua cũng ngoái lại nhìn chúng tôi, tôi biết họ cũng chỉ bị nụ cười của em mê hoặc mà thôi. Đi cùng em trong lòng tôi trào dâng một cảm giác rất khó tả. Tôi bất chợt đánh bạo nắm lấy tay em. Em khẽ đỏ mặt thẹn thùng, cứ để mặc cho tôi nắm. Tôi cũng chẳng biết mình lấy đâu ra dũng khí để nắm tay em nữa. Tính tôi trước giờ tuy rất thích ngắm những cô gái đẹp, nhưng lại rất nhát gái. Cứ gặp con gái thì lại ấp a ấp úng, thế mà tôi bây giờ tôi bạo gan quá thế. Dắt tay em đi thêm một đoạn nữa thì tôi với em ngồi xuống một băng ghế đá gần đó. Trời đêm se lạnh. Những trụ đèn hắt ánh sáng vàng xuống con đường. Em khẽ co người rồi lấy tay ôm lấy bờ vai. Biết là em cảm thấy lạnh. Tôi vội cởi áo ngoài khoác cho em. Ngồi gần lại như muốn hơi ấm của mình sẽ bao bọc lấy em

- Còn lạnh lắm không?

Em khẽ gật đầu rồi chắp hai tay trước mặt thổi phù phù, nhìn đáng yêu quá thế. Mãi ngắm em, tôi bất chợt nhớ ra một chuyện quan trọng cần phải làm

- Nay, em nhắm mắt lại đi. Anh có một bất ngờ.

- Bất ngờ? – Em tròn xoe mắt nhìn tôi

- Ừa, thì cứ nhắm mắt lại đi đã. Anh đếm từ một tới ba thì em mở mắt ra nhé – Tôi làm ra vẻ bí hiểm

- Hì, rồi. – Em nhắm mắt lại

- Một... Hai... Ba... Mở mắt ra nào!

Em từ từ mở mắt ra. Trước mặt là hộp quà gói nơ mà bên trong là quả cầu tuyết tôi mua lúc chiều. Nhận lấy món quà của tôi, em ra vẻ thích thú lắm.

- Là gì vậy anh?

- Về nhà hãy mở ra xem. Gỡm, xem cái mặt kìa. Thích không? – Tôi nhìn em ngúc ngắc cái đầu, cầm hộp quà mà lật qua lật lại. Không tìm được mà khéo môi khẽ nhếch lên.

- Hì, em thích lắm, cảm ơn anh. – Em nói rồi cố cầm nắn món quà, đoán xem bên trong là gì.

- Anh còn một bất ngờ nữa, muốn xem không?

- Có có, là gì vậy anh? – Em nói rồi lại khẽ nhắm mắt lại

- Ngốc, lần này không cần nhắm mắt đâu. – Tôi vỗ nhẹ vào trán em

Nói rồi tôi lôi trong túi ra một mảnh giấy nhỏ, rồi một chiếc bật lửa. Đốt mảnh giấy lên, rồi khẽ vẩy tay một cái, một bông hồng đỏ thắm hiện ra. Nhìn em cười tí mắt đón lấy bông hồng, rồi riu rít hỏi tôi làm

cách nào mà hay vậy. Lòng bỗng dâng lên một cảm xúc khó tả, mặc dù trời đêm đang lạnh dần, tôi vẫn cảm thấy ấm áp trong tim. Ít ra, tới lúc đó, tôi cũng dần cảm nhận được tình cảm của mình nên về ai, tuy mơ hồ không chắc chắn, nhưng niềm vui mãi cứ rạo rức. Cứ như là ngọn lửa âm ỉ trong lồng ngực. Bất giác, khóe môi nhếch lên. Có lẽ, một thằng sinh viên đã hai mươi tuổi như tôi. Lần đầu tiên có cảm giác thích một người con gái thật sự. Chở em về mà lòng vẫn cứ ngây ngất suốt cả đoạn đường. Khi đã bước xuống trước cổng nhà em. Định chào một câu rồi quay đi, em đã nhón chân khế hôn lên má tôi một cái, rồi thẹn thùng chạy vào nhà. Để lại một thằng con trai đỏ mặt lên vì xấu hổ. Về đến nhà. Tôi leo lên giường nằm ngủ mà cứ trằn trọc mãi. Suy nghĩ về em cả đêm, mãi tới gần sáng tôi mới chợp mắt được. Ôi! Hóa ra cảm giác con tim rung động nó thế này. Khi gặp nhau thì vui vẻ trò chuyện chẳng muốn rời, để đêm về nằm thao thức nhớ đến đối phương. Đúng là... chẳng biết nên nói sao nữa. – .-

Đêm hôm qua ngủ dậy muộn là thế. Vậy mà chẳng biết làm thế quái nào mà mới 7h mắt tôi đã mở thao láo. Cố vùi đầu vào gối nhưng chẳng thể nào nường thêm được nữa. Đánh lê thân xuống lầu làm vệ sinh cá nhân. Con bé em chị Huệ đã lạnh lạnh kè bên

- Ui cha cha! Anh Tú bữa nay dậy sớm. Kiểu này chắc trưa nay phải đội áo mưa mà đi học rồi.

Khẽ cốc vào đầu nó. Tôi cười hì hì rồi bước xuống dưới nhà ăn sáng. Đã lâu rồi mới cảm nhận được không khí yên bình của buổi sáng. Khẽ mỉm cười. Sao hôm nay thấy yêu đời quá thế. Chắc là do dư âm của tối qua. Hề hề. Ăn sáng xong chẳng biết làm gì. Tôi leo lên lầu xem tivi. Đang theo dõi phim mặt nạ zoro chiếu lại. Bỗng điện thoại reo. Áp điện thoại vào tai, chưa kịp chào hỏi đầu bên kia đã vang lên giọng nói

- Alo. Chim sẻ gọi chích chòe. Nghe rõ trả lời. – Là giọng thằng Minh mồm bạn tôi

- Chích chòe cái đầu mày. Mới sáng ra đã chim với chẳng chóc. Có chuyện gì thì ăng ra xem nào. – Tôi bùm miệng trả lời

- Ô cái đêch, thằng này bữa nay láo nhẽ. Bỏ định báo ày tin mừng mà mày lại dám nói giọng bố láo với bố. Thế thì tạch con nhé. – Nó sững sờ với tôi

- Rồi rồi. Cái gì thì phun mẹ nó ra đi. Bày đặt giấu giếm với chẳng bí hiểm. – Tôi thấy nó làm căng thì cũng điệu giọng. Lỡ may lên trường nó bày đầu úp sọt mình thì khổ

- Mày thay đồ đi. Gặp ở quán café cũ. Cho mày 20' - Nó oang oang bên kia đầu dây

- Ngay giờ à? Làm gì mà réo sớm thế? – Tôi thắc mắc

- Cầm hỏi. Mày còn 19'20s. Chuẩn bị đi. Ngay và luôn. – Nó nói rồi cúp máy luôn chẳng cho tôi thời gian từ chối.

“ Quái. Cái bọn này làm gì mà mới sáng ra đã giục rồi ”. Nói rồi tôi cũng phi xuống nhà dưới mà mặc đại cái quần jean với áo pull. Với tay lấy cái nón bảo hiểm rồi phi luôn ra khỏi nhà. Gì chứ đi muộn có khi bọn nó nổi nóng lại hùa vào hội đồng mình thì chắc bỏ cơm mà húp cháo. Dừng xe trước quán cafe mà bọn bạn từ lâu đã làm căn cứ chiếm đóng mỗi lần muốn gặp mặt. Vào quán thì đã đủ mặt anh tài ngồi quanh bàn. Gọi một ly đen đá rồi ngồi phịch xuống. Tôi lên tiếng

- Làm gì mới sáng ra đã gọi như giặc thế mấy bố trẻ

- Cũng chẳng có gì. Gọi mày ra đây để thông báo chuyện quan trọng. Với cả lại để mày thanh toán châu café này luôn – Thằng Hưng lên tiếng đầu tiên

- Hả? Sao lại là tao? – Tôi trở mắt nhìn nó

- Thế bây giờ mày muốn móc tiền ra đãi châu sáng nay hay là muốn anh em xử tội mày vụ tối qua đi ăn mảnh với em Ngân hoa khô Tiếng Anh? – Nó lừ mắt nhìn tôi

“Bỏ bố rồi. Sao bọn này biết hay thế nhỉ?”

- O. Ngân nào? Bố chả biết Ngân nào cả. – Tôi chống chế

- Được. Lại còn chối. Anh em, tóm đầu nó lại – Thằng Hưng lắc đầu ra hiệu với bọn kia. Lập tức thằng nào thằng đó lắc cổ, bẻ tay ra về khởi động.

- Ê từ từ bình tĩnh. Đãi thì đãi, làm gì nóng thế. – Tôi hoảng hồn
- Đây. Giờ còn chối nữa thôi. May mà tối qua bố đi mua đồ thì bắt gặp nhé.
- Thế tụi mày sáng gọi tao ra đây chỉ vì chuyện này thôi hả?
- Kể từ đây tới hết học kì, sáng 8h tập trung ở đây rồi qua nhà thằng Quang luyện bóng. Tháng sau là giải trường tổ chức rồi – Thằng Lân này giờ ngồi trong góc bàn mới lên tiếng
- Thế thì liên quan gì tới tao? – Tôi vờ trả lời
- A được, lại còn không liên quan à. Anh em... – Thằng Hưng lại giở giọng đầu gấu
- Ấy ấy, rồi. 8h, được chưa? – Tôi nói giọng yếu ớt, không dám cãi lại cái lũ bạn bốc đồng trước mặt
- Rồi. Hẹn mai 8h tại nhà thằng Quang. Anh em giải tán. Còn châu này thằng Tú trả. Cái tội đi ăn mảnh của chú thì anh em sẽ có biện pháp sau. – Vũ lớp trưởng chốt lại

Bỏ lại tôi mặt mày bí xị thanh toán tiền nước cho lũ bạn. Đúng là cái lũ độc ác mà. Thế là tiền ăn tuần này lại thâm nghiêm trọng rồi. Đã thế còn dám lừa mình ra đây báo tin mừng. Nhưng mất tiền đối với tôi cũng là chuyện nhỏ. Chuyện lớn là phải dậy sớm đi tập đá bóng. Mà đối với tôi dậy sớm giống như là bị cắt tiết vậy. Đã vậy trước giờ tôi có ham bóng bảnh gì đâu. Đúng là đã nghèo còn gặp cái eo. Bọn bạn chơi võ này đau còn hơn bò đá. Hic

4. Chương 4

Thả mình cái rằm xuống giường. Nằm vật vờ như xác sống. Hic. Đời đen như chó mực.

Tôi như vậy thì cũng có lý do các bạn à. Thứ nhất là cái vụ dậy sớm để đi tập bóng mà sáng nay bàn với tụi bạn (Thực ra là chúng nó ép mình đi chứ có ỉnh đóng góp ý kiến hay phản đối gì đâu). Thứ hai là lúc vừa lê thân về phòng thì bà chủ đã chặn đầu ngay trước cổng

- Tiền phòng trọ với cả tiền giữ xe là 1 triệu 8 con nhé. Nhớ chiều thanh toán cho bác.
- Dạ con nhớ rồi – Lại tiếp tục lết lên phòng. Vừa mở cửa thì chị Huệ lên tiếng.
- Em đưa tiền ăn tuần này với tuần trước cho chị nhé. Còn tiền phòng thì chị chia rồi. Của em tổng cộng là 1 triệu 2. Chừng nào đóng thì đưa tiền cho con bé em hộ chị.
- Dạ em nhớ rồi – Mặt tôi nhăn như khi ăn ớt.

Nằm ngẫm nghĩ thấy mình tiêu xài hoang phí quá. Nhìn vào ví tiền thì chỉ còn vài tờ tiền lẻ. ATM thì mới kéo hết một nửa cách đây bốn ngày rồi. Giờ không lẽ lại lết xác ra rút hết. Thôi. Thế thì tới cuối tháng cạp đất mà ăn à? (Cái tính tôi cứ có tiền là tiêu xài hoang phí lắm các bạn ạ. Chi tiêu không biết tính toán đâu. Sau này đi làm kiếm ra được đồng tiền thì mới biết trân quý. Hix).

Lững thững bước xuống nhà dưới tắm rửa ăn cơm để đi học. Đang ăn thì trong đầu tôi bỗng lóe lên một ý tưởng. “ Phải rồi. Mình có mấy người anh chị nuôi. Hồi lúc lên SG đi thi cũng nhờ họ lo cho chỗ ăn ở. Bây giờ tới vay tiền chắc được nhỉ? ”. Nhưng lập tức tôi gạt phăng suy nghĩ đó đi “ Đó giờ toàn anh chị giúp mình, mình thì suốt ngày ăn chơi có bao giờ đi thăm hỏi han người ta. Giờ dụng chuyện thì lại xoay ra hỏi mượn tiền. Thôi cũng kì. ”

Thế đấy các bạn ạ. Sinh viên thì lúc nào cũng có bao giờ kiểm soát được chi tiêu của mình đâu. Lúc gần hết tiền thì mới vỡ lẽ ra. Thôi thì cố gắng từ đây tới cuối tháng đánh vật với thùng mì gói vậy (“-.-”) Đúng là không có cái khổ nào nó như cái khổ nào.

Ăn cơm xong thì tôi dắt xe ra để đi học. Gặp ngay con vẹo cháu bà chủ. Tưởng nó đi ẹo ẹo cố gắng lắc hông sao cho giống như đi sà catwalk thì phải. Thấy mình thì nó nở nụ cười tươi hơn hoa. Mình thì mình

rất ghét mấy thằng pêđê. May mà nó cháu bà chủ chứ không thì tôi cũng cho nó một cái song phi cước vào giữa mặt rồi. Chờ nó đi qua thì tôi giơ ngón giữa lên về phía nó rồi phóng xe đi thẳng.

Tối trường, tôi nằm vật ra bàn. Mặt mày u sầu thều nào như mới bị mất sổ gạo. Anh em hỏi gì cũng ậm ừ cho qua chuyện.

- Sao thế con trai? Bị em Ngân đá rồi à? – Thằng Hưng rêu cùng mấy đứa nữa thấy tôi như người mất sức sống thì tối hỏi han.

- ...!

- Rốt cuộc thì mày bị làm sao? Có chuyện gì thì ăng ra mấy bố còn biết đường giúp. Có thằng nào đánh mày à? – Thằng Sơn lên tiếng

- ...!

- Thế thì rốt cuộc mày bị làm sao? Cái thằng này mày bị chuột ăn mất lưỡi rồi à?

- Không có gì đâu. Cô sắp vào rồi đấy tụi mày về chỗ đi.

Thấy tôi như thằng câm thì chúng nó cũng lắc đầu, “ quấy đuôi ” lượn hết.

Ngồi trong phòng học mà tâm hồn cứ như treo cành cây. Hồi nhỏ cứ nghĩ tiền là tất cả. Lớn lên mới biết hồi nhỏ mình chẳng nghĩ sai tẹo nào. Hic, không biết các bạn thì sao, chứ mỗi lần tôi mà túng tiền thì nhớ nhà kinh khủng. Cứ phải gọi là nhớ cha nhớ mẹ, nhớ anh nhớ chị, nhớ lây hàng xóm ý. Đúng là không có tiền thì chẳng làm được cái gì cả – .-

Đang ngồi suy nghĩ thì bỗng thấy cạnh mình hình như có ai đang ngồi xuống. Rồi một canh tay khẽ đặt lên trên vai.

- Tao không sao đâu tụi mày cứ lo. – Tôi cứ ngỡ là thằng bạn nào đó tới an ủi mình. Rồi khẽ lấy tay nó đặt xuống.

- ...!

Bàn tay vẫn còn đặt trên vai. Mà quái. Mấy thằng bạn tôi thì thằng nào thằng đó tướng như hộ pháp. Tay chân to đùng còn sao cái tay này nó nhỏ mà lại mềm mềm. Không lẽ...

Quay lại thì tôi muốn bật ngửa ra sau luôn. Là má Oanh 1080 (đứa làm trong KFC quận 5 ý ạ) Tôi thấy nó nhìn mình cười gian xảo thì bắt đầu thấy lo. Miệng mồm lắp bắp

- Có... có chuyện gì?

- Thì thấy bạn Tú nhà ta dạo này đào hoa phong nhã quá. Đi đâu cũng có gái theo. Ăn KFC mà còn có tận tới bảy nàng hầu hạ. Sướng quá còn gì? – Nhỏ nói xong thì cười hớ hớ.

Đạch! Biết ngay mà! Dẫu tôi biết trước sau gì ngày này cũng tới. Nhưng đâu ngờ nó tới sớm thế (>.<>

- Vi tiểu bảo của lớp có muốn nói gì trước khi nổi tiếng không? Hay là bây giờ ình xin chữ kí trước nhé. Lỡ sau này bạn nổi tiếng nhiều người vây quanh thì muốn xin cũng khó. Ế hé hé hé. - Nhỏ tiếp tục dìm hàng tôi

- Thôi cho xin hai chữ bình yên đi.

- Ồ hớ hớ. Muốn vậy thì phải có lễ vật đó nhen. - Rồi, bắt đầu lột mặt nạ ra rồi đó hả?

- Đẹp. Lễ với chả lộc. Thích nói gì nói. - Đang sẵn chuyện buồn nên lúc đó tôi cũng máu lăm các bạn ạ. Sau này nghĩ lại thì thấy lúc đó mình dại. Cứ bỏ ra vài đồng bịt mồm nó. Còn hơn để nó đi rao chuyện của mình.

Nhỏ Oanh thấy tôi sừng sộ thì nghĩ chắc không kiếm được gì từ tôi nên lỉnh lút. Đang nằm yên được lúc thì lại có tay đặt lên trên vai mình. Cứ nghĩ là con mẹ Oanh chưa chịu thua nên tôi đứng phắt dậy sẵn giọng

- Đã bảo cút. Đừng có chọc điên tao.

- ...!

- Ố... ớ. Sao em lại vào lớp anh làm gì? - vâng chắc khỏi nói các bạn cũng đoán được là ai rồi chứ gì?

- Anh có chuyện gì à? - em bình tĩnh hồi nhỏ. Cũng may là chưa giận. Hú hồn.

- Không có gì đâu. Mà sao em lại vào lớp anh. Không học à? - Nãy giờ tôi mới để ý là cũng gần hết giờ giải lao rồi.

- Lớp em được thầy cho nghỉ sớm. Nên mới qua đây ngồi chơi với anh cho vui. À mà nè, tí đèo em về nhé.

- Hả. Thế lúc trưa em đi học bằng gì? - tôi sẽ đi.

- Thì trưa bạn chở lên. Nhưng nó đang học giữa chừng thì có chuyện gấp nên về rồi. Mà anh không thích chở em về à? Không thì em nhờ người khác vậy. - em nói như dối.

- Nhờ nhiee gì. Ngồi đây hết giờ anh chở về. - Tôi buông một câu xác định luôn.

- Ủa. Hihi - em cười rồi ngồi xuống ghế cạnh tôi.

Nãy giờ nói chuyện với em mà tôi quên để ý. Cái lũ trai làng cứ gọi là nhao nhao cả lên. Trông cứ buồn cười. Thằng Hưng thấy thế thì vội lên tiếng.

- Ra là chàng nhớ nàng nên ử dột trưa giờ. Thế mà cứ tưởng nó bị thằng nào dọa đánh chứ.

- Lượn, ngay và luôn. - Tôi lừ mắt nhìn nó. - Rồi. Bình tĩnh. - nó cười hề hề rồi cút luôn xuống bàn dưới.

- Có thật không? - Em tròn mắt nhìn tôi

- Hở? Thật gì cơ? - Tôi cũng ngạc nhiên không kém.

- Thì cái vụ anh bàn dưới nói đó. - Em nhìn tôi cười ranh mãnh.

- Đâu nào. Bậy bạ - Tôi chống chế

- Vậy là anh không có nhớ em à? - Em phồng má lên làm mặt dỗi. Trông đáng yêu vô cùng

- Ố, không... à nhớ mà... ơ nhưng... - Tôi ú ớ

- Hihi. Biết rồi. Thế thì tại sao lại buồn? - phù, may mà em buông tha

- Đâu, anh buồn lúc nào? - Tôi chối đây đẩy.

- Đừng có chối. Lúc em mới vào thì nhìn mặt anh buồn thiu. Với cả anh bàn dưới cũng nói rồi đó. Anh mà không nói là em giận thật đó. - Em bắt đầu tra khảo.

- Anh đã bảo không có gì. Khéo lo. - Tôi cố vớt vát.

- Anh không nói chứ gì. Được. Không nói thì em đi về. - Rồi em làm bộ đứng dậy.

- Ấy. Rồi thì nói. - Em chốt câu này độc quá mà. Tôi đành thú thực. Tất nhiên là không đá động gì đến việc phải đi chơi, mua quà cho em. Hay là phải móc tiền túi ra đi cafe cho cái lũ bạn khổ nạn.

Em vừa nghe vừa ậm ừ. Nhìn mặt đăm chiêu nghĩ ngợi.

- Có thật là chỉ vì chuyện này mà anh buồn trưa giờ không? - Em nhìn mặt mình rồi hỏi

- Thì thật mà. Đang rầu đây.

- Hi. Cứ tưởng chuyện gì? Em cho anh mượn tạm nhé?

Tất nhiên là tôi từ chối các bạn ạ. Ai đời nam nhi chi chí lại nhờ vả con gái để qua cơn hoạn nạn. Nếu tôi mà nhận số tiền đó thì chắc đeo mo mà ra đường mất.

Ngày hôm ấy học xong chở em về thì mình cũng về phòng luôn. Nằm vắt tay lên trán mà suy nghĩ. Cách này không được. Cách kia không được. Đúng là tự mình hại mình mà. Ăn chơi cho lắm thì bây giờ gánh hậu quả. Thôi thì đành ra thăm anh ATM mà kéo hết số tiền còn lại. Tối đâu thì tối. Nói rồi tôi mới với cái cặp sách định lấy cái thẻ ATM đi rút thì đập ngay vào mắt là một xấp tiền được bao bởi giấy tập vở.

Cầm xấp tiền lên thì mình đã biết chủ nhân của nó là ai. Với tay lấy điện thoại gọi cho em. Đầu dây đổ chuông. Không lâu sau thì có tiếng nói vang lên.

- Em nghe

- Sao em lại làm vậy? - Tôi lúc này hơi bực mình nên nói hơi có to tiếng một chút.

- Anh cứ cầm đi. Coi như tiền kem em gửi tạm. Sau này anh phải chở em đi ăn kem mỗi tối để bù nợ. - Em giải thích

- Nhưng mà... - Tôi chưa kịp nói hết câu thì em đã lên tiếng.

- Không nhưng nhị gì cả. Anh cứ cầm đi. Anh mà trả lại là em giận anh suốt đời đó.

- Anh... cảm ơn. Nhất định anh sẽ em sớm.

- Ừ thôi vậy nhé. Bây giờ em có việc rồi. Bye anh hen. - em nói rồi cúp máy.

Cầm xấp tiền trên tay mà lòng tự ái dâng lên. Đúng là... không có cái nhục nào như cái nhục nào. Nhưng mà cũng nhờ chuyện này mà cái tính xài tiền hoang phí của tôi cũng từ đó mà giảm dần. Hic. Nhưng mà lúc đó tôi có biết gì đâu. Đang nhục thì cứ nhục đã

5. Chương 5

If the hero never es to you... If you need someone you're feelling blue... Tiếng nhạc chuông quen thuộc của bài Cry on my shoulder vang lên. Tôi áp điện thoại vào tai.

- Nghe đây

- Dậy đi tập bóng thăng ôn dịch - Tiếng thăng bạn tôi vang lên bên kia đầu dây

- Ừm... ờ, rồi - Tôi ngáp ngắn ngáp dài rồi leo xuống giường làm vệ sinh cá nhân

Đã một tuần trôi qua từ cái hôm em cho tôi mượn tiền. Nhờ số tiền đó mà tôi qua được cơn hoạn nạn. Với cả tôi là cái thằng có tính hay sĩ. Cầm tiền gái mà xài thì cứ gọi là bách nhục xuyên tim. Đã qua một tuần mà cảm giác khó chịu chẳng giảm đi chút nào. Tuy chuyện tiền nong bây giờ đã không còn là nỗi lo chực chờ. Thì tôi vẫn còn là gánh nặng khác. Là gì thì các bạn đọc đoạn nói chuyện ở trên thì chắc hiểu. Số là tôi đi tập bóng thì vẫn đi tập. Nhưng bữa nào cũng gần xong thì tôi mới mò mặt lên. Gì chứ cái tật ngủ nướng thì đánh chết khó bỏ các bạn à. Thế là không biết mấy cu cậu tính sao mà sáng nào cũng cắt cử người tới rước tôi đi tập đúng giờ. Cứ như là áp giải phạm nhân ý.

- Thật là tổ chức bóng bánh làm chi để hành hạ nhân dân giai cấp - Tôi ngồi sau xe thăng bạn mà than ngắn thở dài

- Im. Nói như mày thì còn gì là tinh thần thể thao. Tự tôn cánh đàn ông cơ chứ. - Thăng bạn hùng hồn vỗ ngực tự xưng.

- Tao lên cũng có tập gì mấy đâu. Thôi tui mày từ mai cứ cho tao ở nhà cho nó lành. - Tôi năn nỉ nó

- Mọi thắc mắc mời ra phòng giải quyết. Tao chỉ có nhiệm vụ đưa đón. - Nó chốt lại một câu làm tôi cứng họng luôn

Chả là từ trước tới giờ đá bóng thì tôi đá rất bình thường, nếu không muốn nói là đá dở. Nhưng được cái là tôi phản xạ rất nhanh. Thế là từ năm nhất tôi đã bị lũ bạn ép làm thủ môn. Mà thủ môn thì cần quái gì phải tập với chả luyện. Cứ vào trận là đeo găng vào mà sát phạt thôi. Thế mà năn nỉ cái lũ khốn nạn đó vẫn tiếng một tiếng hai bắt mình đi tập cho được. Tối sân bóng nhà thăng Quang (nhà thăng này kinh doanh sân cỏ nhân tạo các bạn ạ, bởi thế cứ mỗi lần trường tổ chức hội thao là đội bóng cứ mượn sân nhà nó mà tập. Nói chung là cũng được cái yếu tố “địa lợi”) thì bọn kia đã khởi động xong đâu đấy hết cả rồi. Nhắc thầy bóng tôi bước vào thì thăng Hưng đội trưởng lên tiếng

- Lại đi muộn, phạt chạy 10 vòng sân

Tôi giơ ngón tay giữa lên đưa về phía nó rồi mang giày với găng tay vào, đứng ra một góc khởi động. Xong đầu đẩy thì lại đứng vào khung thành xem bọn nó quần nhau ầm xèo. Lâu lâu có một quả sút vào tôi chỉ nhẹ lấy tay hất lên theo thể thái cực rồi ôm gọn bóng (Mình chém chút cho vui nhà vui cửa thôi mấy bạn à, đừng gạch đá mình) Nói chung thì tôi bắt gôn đã hai năm nay rồi. Những quả sút bình thường thì đời nào làm khó được tôi. Họa chẳng cú sút phi đạn lái bóng của Makoto trong truyện đường dẫn đến khung thành mới khiến tôi di chuyển chút chút (Lại chém). Với cả chung đội tôi có hai thằng hộ pháp Hưng đội trưởng với thằng Lân trung vệ. Bóng vừa xuống thì bọn này chỉ tì người một chút là tiền đạo đối phương lặn ra ngoài đường pít mà nằm nghỉ xả hơi rồi. Nên 2 3 năm nay hàng thủ lớp tôi được mệnh danh là bức tường không thể xuyên thủng.

Tập tành tới 10h thì cả bọn kéo nhau ra quán café. Xong rồi thì thằng bạn lại chở tôi về kịp ăn trưa mà đi học. Từ lúc đi tập bóng tới nay thì ngày nào tôi cũng lên trường sớm (Do ngủ dậy sớm). Đạo này đi học gặp em thì tôi cũng chẳng dám bắt chuyện hỏi han. Cứ nhớ tới số tiền thì miệng cứng lại. Chẳng nói được cái gì sất. Đụng mặt nhau thì chỉ biết cười với cười. À mà mình quên nói với các bạn là từ lúc nhận tiền của em thì tôi tự hứa với lòng là phải chi tiêu cầm chừng tiết kiệm. Tôi cũng đã liên hệ với trung tâm gia sư để xin việc. Thôi thì đi làm vừa có thêm thu nhập vừa giảm bớt thời gian đi chơi. Cũng đỡ các khoản tiêu không đáng có. Tôi với em đạo này tối nào cũng đi ăn kem các bạn ạ. Khoảng cách tình cảm cũng dần dần thu hẹp. Ở trên lớp thì em đôi lúc được giáo viên cho nghỉ thì cũng hay sang ngồi chơi với tôi. Lắm lúc cũng có nhiều chuyện khôi hài xảy ra. Đơn cử như sáng thứ tư vừa rồi. Tôi phải đi học Anh văn chuyên ngành. Tôi thì trước giờ đối với môn này cứ phải gọi là không chút hứng thú. Đang lim dim mắt nghe thầy giảng thì bỗng có ai ngồi xuống bên cạnh. Tôi quay lại nhìn mà muốn té ghế

- Trời đất, đang giờ học mà em chui vào đây làm gì?

- Hi, mới làm công tác bên đoàn xong nè. Đang định đi về thì thấy anh rồi mới chui vào đây luôn. - Em hồn nhiên đáp

- Gan dữ ha cô hai. Rồi lỡ thầy bắt gặp rồi sao? - Tôi véo má em rồi hỏi

- Không có đâu mà! Em canh rồi mới chui vào chứ. - Em chun mũi trả lời. Nhìn cứ như đứa trẻ biết lỗi.

Hai đứa đang nói chuyện say sưa thì bỗng dưng lớp im lặng lạ thường. Mà ngày xưa các bạn đi học biết rồi đấy. Đang nói chuyện mà bỗng dưng lớp im lặng là biết chuẩn bị có biến rồi. Như trước cơn giông trời lặng sóng vậy á. Và tôi đoán không sai. Một giọng nói ồm ồm vang lên từ phía bục giảng viên.

- Chị ngồi bàn cuối bên trái tính từ cửa lớp đứng đây.

Tôi quay qua nhìn em. Em nhìn tôi. Rồi em cũng từ từ miễn cưỡng đứng lên

- Chị tên gì? - Giảng viên bắt đầu tra khảo

- ...!

- Tôi hỏi chị tên gì? - Ông thầy này nhất quyết không tha mà!

Lúc đó tôi ngồi cạnh mà cũng lo lắng. Bỗng trong đầu một luồng sáng lóe lên . Tôi quay qua Vũ lớp trưởng. Đá lông nheo nó một cái, rồi chỉ về một cái ghế trống cạnh nó. Đúng là anh em mới hiểu nhau. Nó gật đầu rồi đứng dậy

- Dạ bạn đó tên Hoàng Anh a. - Nó lựa tên con nhỏ bữa nay vắng. Có gì thì cũng không sợ đương sự lên tiếng phản bác.

- Tôi không hỏi anh. Ai bảo anh trả lời? - Ông thầy lia mắt thằng bạn tôi một cái. Nó rúm ró ngồi xuống luôn.

- Chị tên Hoàng Anh đúng không? - Ông lại hỏi em

- Dạ... dạ vâng ạ! - Em bối rối

- Được rồi, vậy tôi hỏi chị này giờ chị có nghe tôi giảng cái gì không? - Ông chuyển chủ đề tra khảo

- Ô... dạ, có ạ! – Em đáp lại ông thầy

- Được. Vây lên bảng làm các bài tập... trang...

Tôi nhìn vào mấy bài tập này mà con mắt cứ quay mòng mòng. Đọc như đọc kinh tiếng Phạn. Toàn bài 4 5 sao thôi các bạn ạ. Nhìn em cầm sách lên bảng giải mà lòng như lửa đốt. Chắc quả này thì quéo hàng rồi.

Ủa nhưng mà khoan. Em học bên khoa TA mà. Mấy bài tập TA chuyên ngành này của tôi thì sao mà làm khó được em chứ. Nghĩ rồi tôi thở phào nhẹ nhõm. Và đúng như vậy, em cầm phấn viết viết vạch vạch lên bảng rất tự tin. Nhoáng cái đã xong đồng bài tập mà có cho tôi cả tuần cũng chưa chắc tôi làm xong. Nhìn em đi về chỗ mà ông thầy giảng viên mặt vẫn cứ hằm hằm. Chắc ổng không ngờ có nhân vật xuất chúng lại giải được một lèo 5 bài tập khó. Hề hề. Em vừa đặt sách xuống bàn tôi đã lên tiếng

- Phù. May ghê. Gặp anh vợ phải đồng bài tập đó thì chắc khóc ròng quá. Có khi ổng thương tình cho luôn một con F giữa kì không chừng.

- Hì. Cũng may mà kêu làm bài tập em mới đỡ run một chút. Chứ mới nãy đứng dậy đối chất với thầy em sợ quá trời. Chẳng nói được câu nào. May mà có anh kia đỡ lời hộ. – Em nói rồi trán cũng giãn ra được chút. Chắc nãy giờ căng thẳng tột độ. Hehe.

- Cái đó phải cảm ơn anh à. May mà anh nhanh trí bảo thằng lớp trưởng khai tên một đứa nghỉ học làm thế mạng cho em. Chứ không thì... – Tôi nói rồi làm bộ mặt nguy hiểm.

- Ghê. Phải không đó? – Em hình như chưa tin

- Chứ còn gì nữa. Phải cảm ơn anh đó nhen. – Tôi vỗ ngực

- Rồi. Hì hì. Gớm, thế muốn cảm ơn như nào? – Em cúi xuống nấp sau lưng thằng đằng trước nói để cho ông thầy khỏi phát hiện.

- Để xem. Ừm... – Tôi lấy tay vuốt cằm ra chiều suy nghĩ

- Hay là tối nay đi ăn kem nhé? – Em đưa ra đề nghị

- Hic. Thôi, ngày nào cũng ăn kem. Với cả tối nay anh phải đi dạy rồi. Mới nhận công việc ở trung tâm gia sư xong. Hay là để bữa nào đi. – Tôi đáp

- A ủa. Bữa nay lên chức thầy rồi nhen. Vậy để kỉ niệm ngày đầu tiên anh đi dạy, tối mai em với mấy con bạn tổ chức cho anh một cái party nho nhỏ ha. – Em cười tinh nghịch

- Bạn? Mấy đứa bữa trước đi ăn KFC chung đó hả? – Tôi nghi ngờ

- Ủa. Đám đó đó. Mà sao? – Em tròn mắt ngạc nhiên

- Thôi thôi không cần đâu. Em dẫn anh đi đâu ăn là được rồi. – Tôi từ chối ngay. Nhớ lại mấy con yêu nhen nhen bạn em bây giờ vẫn cảm thấy rung mình. Giao thân ấy con đó thì còn gì là đời trai tươi đẹp của mình nữa.

- Rồi, hì hì. Làm thấy ghê. Tối đi dạy về nhớ nhắn tin cho em biết nha. Muốn biết cảm giác khi trở thành thầy thì anh có thay đổi chút nào không? – Em cười lớn lên

- Trời. Thì cũng vậy thôi chứ thay đổi gì?

- Ủa thì biết đâu đấy.

Hai đứa cứ thế ngồi trong lớp nói chuyện râm rì cả buổi. Lâu lâu ngược nhìn lên ông thầy thì thấy bộ mặt hằm hằm của ổng như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Như khi ổng quay lên giảng bài thì... đâu lại vào đấy. Hà hà

Chiều hôm đó đi học về tôi vội tắm rửa ăn cơm. Thay vào bộ đồ lịch sự nhất của mình. Gì chứ ấn tượng đầu tiên phải tốt đẹp mới chiếm được cảm tình của người ta. Hì hì. Tạt qua trung tâm gia sư lấy địa chỉ nhà học trò của mình. Thấy còn sớm nên tôi ngồi chơi tám chuyện với chị phụ trách luôn. Cũng loay quanh mấy chuyện như kinh nghiệm về buổi đầu tiên nên làm gì. Cư xử ra sao.

- Em may mắn mới được dạy con bé con nhà ấy đấy.

- Ủa sao vậy chị? – Tôi nghe nói được dạy con gái thì trong lòng cũng vui vui. Mong sao gặp trúng em nào nhìn được được. Không cần dễ thương nhưng cũng đừng có cá sấu chúa.

- Nghe nói ba mẹ nó trả lương cao lắm. Chỉ cần em trụ lại được thì chi phí cũng đủ trang trải cuộc sống đó.

- Chị giải thích.

- Dạ. – Tôi gật đầu

- Mà nghe nói con bé đó cũng dễ thương. Hi. Thế mới nói là em may mắn. – Chị nói xong thì cười. Mình cũng cười. Gì chứ nghe nói dạy con nhà giàu dễ thương thì ai chả mừng.

Nói chuyện với chị phụ trách một lát nữa thì tới giờ. Tôi đeo ba lô lên, không quên chào chị một tiếng rồi bước ra xe. Nhìn lại tờ giấy ghi địa chỉ rồi lao thẳng ra đường. Bắt đầu bữa đầu tiên đi dạy nào. Khà khà.

Mười phút sau. Tôi đứng trước một căn nhà trên đường NCT. Nhà bốn tầng, có sân vườn rất rộng. Nhà làm theo kiểu thịnh hành bây giờ. Nhìn rất giống mấy căn trong PMH vậy các bạn à. Bấm chuông, khê soi lại mình trong gương chiếu hậu. Một lát sau có người ra mở cổng cho tôi. Tôi dắt xe vào bên trong. Đập ngay vào mắt là một cái garage với 3 chiếc oto, tôi cũng nhìn thoáng qua thôi chứ không để ý lắm là xe hiệu gì. Đi vào trong nhà thì thấy có một người phụ nữ đứng tuổi ăn mặc sang trọng ngồi trên ghế salon. Tôi đoán là mẹ con bé tôi sắp dạy. Khê chào rồi ngồi nói chuyện với bác ấy một chút. Bác ấy chỉ tôi lên trên lầu luôn.

- Con cứ lên trên tầng 2, cái phòng thứ hai, cửa màu xanh ấy.

- Dạ vâng ạ – Tôi lễ phép đáp

Đứng trước cửa phòng. Tôi sửa lại cổ áo. Rồi gõ cửa.

- Mời vào. Cửa không khóa. – Giọng nói bên trong vang lên

Tôi đẩy cửa bước vào. Vừa ngẩng mặt lên thì

- Hả. Sao lại là em?

- O. Sao lại là anh? – Người đối diện cũng sững sốt không kém

Ồi thôi thế là xong rồi. Biết bao nhiêu người không dạy, lại dạy trúng người này. Đời tôi tới nay là bết mạt rồi. Hic

6. Chương 6

Choàng mình tỉnh giấc. Với tay lấy điện thoại xem, 1h sáng. Dù trời đêm rất lạnh nhưng lưng áo tôi vẫn ướt đầm. Khê bước xuống lầu. Với tay lấy cốc nước, tự rót ỉnh một ly nước đầy. Vừa mới đưa lên miệng chưa kịp uống thì nghe có tiếng động trên lầu. Nhú�u mày, tôi ngửa cổ uống hết ly nước. Thu hai nắm tay lại. Với thêm con dao trong bếp cầm lên. Cố gắng bước lên lầu thật nhẹ sao cho không gây ra một tiếng động nào.

- ” Trộm? Nếu là trộm thật thì bữa nay mày đi ăn trộm mà không coi ngày rồi.” Tôi nói thầm.

Lầm lẫm con dao làm bép trong tay. Tôi vịn nhẹ nắm cửa bước vào trong phòng mình. Không có ai. Vậy tiếng động từ đâu phát ra nhỉ? Đứng trước phòng của hai chị em chị Huệ. Tôi vẫn chưa quyết được có nên vào hay không? Lỡ như không có trộm mà hai người đó tỉnh giấc. Thấy mình cầm dao bép lại không hét toáng lên mới lạ. Lăn tăn một hồi tôi quyết định mở cửa vào xem trong phòng.

- ” Chậc. Lỡ may có trộm thật mà nó đang khổng chế hai chị em họ thì sao. Thôi thì cẩn tắc vô áy náy. ”

- Chắc hồi nhỏ hay uống sữa nuti nên trí tưởng tượng bay cao. Hi hi.

Nói rồi tôi cũng vịn tay nắm cửa. May mà không chốt trong. Cửa hơi hé ra. Hai chị em vẫn bình yên nằm trên giường. Yên tâm tôi mới đóng cửa lại, không quên khóa trong giùm hai người đó luôn.

- " Quái. Phòng mình cũng không có. Phòng chị Huệ cũng không có. Vậy thì chắc không phải ăn trộm rồi. Không lẽ có thằng trộm nào khùng vào nhà mà không ăn cắp thứ gì. " – Tôi nghĩ thầm trong bụng.

- " Mà nếu đã không phải trộm thì là gì? Không lẽ... ma. Nếu là ma thì... hi hi. Trước giờ chưa gặp lần nào. Nếu có điềm phúc gặp thì tốt quá. Cầu mong là ma nữ. Đã vậy phải là ma nữ đẹp. Mới không uổng công này giờ mình sục sạo khắp nhà "

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi. Chứ tôi tin trên đời này làm quái gì có ma. Mà nếu có thì nó mà gặp mình thì cứ gọi là xác định . Nói rồi tôi cũng đi xuống dưới lầu xem lại cửa nẻo rồi mới lên lại phòng mình để ngủ. Mặc xác tiếng động khi nãy. Với tay cầm điện thoại định mở nhạc lên nghe cho dễ ngủ thì tin nhắn tới.

- Quái. Ai mà nhắn tin giờ này nhỉ. – Nói rồi tôi cũng mở tin nhắn ra xem.

" Anh ơi. Ngày mai nhớ đi dạy đó nhen. Nhớ hồi tối em nói gì không? Anh đừng hòng trốn. Trốn đâu em cũng tìm ra được hết á! Vậy nên đừng có mà giả trò đó nhen. Hihi "

Đọc xong tin nhắn tôi lạnh sống lưng, vội vuốt mặt cho tỉnh. Sờ lên tay thì thấy da gà da cóc gì nổi dựng hết ráo. Haizz.

Chúng ta cùng quay ngược lại thời gian buổi tối hôm trước. Xem chuyện gì xảy ra nhé!

* 5 tiếng trước *

- Hả. Sao lại là em?

- Ô. Sao lại là anh?

- A, ờ...ờ. Anh...anh. – Tôi ú ớ.

- Anh làm sao? – Người phía đối diện cười mỉm chi. Bước tới sát tôi. Đưa tay vuốt lên má tôi. Nhắc lại một lần nữa.

- Anh làm sao nè?

- Anh...anh xin lỗi. Anh có việc gấp phải đi bây giờ. – Nói rồi tôi toan quay đầu lại chạy ra khỏi cửa. Nhưng sự đời mấy khi được như ta muốn. Cô "học trò" của tôi như biết trước ý định thì một tay kéo vai tôi lại. Một tay sập cửa cầm chìa khóa vặn hai vòng rồi rút chìa ra luôn. (Cửa này là dạng cửa có tay nắm ngang. Có chìa khóa để chốt trong. Một khi chìa rời ổ rồi thì "nội bất xuất ngoại bất nhập"). Tôi mặt mày méo xệch.

- Trả anh chìa khóa

- Ô hay. Chìa khóa nào của anh mà anh đòi trả? – Vừa nói vừa cầm chìa khóa lúc lắc trước mặt mới cầm chứ.

- Thôi cho anh mượn đi mà. Thật là anh vừa nhớ ra là mình có chuyện gấp lắm. Cần phải đi ngay bây giờ cho kịp. – Hic. Câu nói dối dở nhất mọi thời đại.

- Vậy à? Anh cần thì đến đây mà lấy. – Nói rồi kéo cổ áo ra. Thả chìa khóa vào trong luôn. Đã vậy còn kéo cổ áo ra dứ dứ trước mặt tôi. Trời đất ạ. Quả này thì có cho Đường Tăng đội mồ sống dậy thì còn phải bật máu mũi chứ đừng nói một kẻ phàm phu tục tử như tôi.

Quay mặt qua hướng khác để tránh nhìn thấy hai ngọn Phan-xi-păng trước mặt. Tôi mới lên tiếng.

- Thế bây giờ em muốn gì đây? – Tôi hơi mất bình tĩnh

- Ô hay. Câu này phải do em hỏi mới đúng. Thế em hỏi anh. Anh tới đây làm gì?

- Anh...anh tới đây dạy. – Tôi đáp mà mặt xui lơ

- Vậy thì học thôi!

- Anh...anh không muốn dạy nữa. Anh muốn...thôi việc. – Tôi nói giọng lí nhí

- Thôi việc? Được thôi. Vậy thì anh đưa tiền đây.

- Ô tiền gì?

- Tiền phá vỡ hợp đồng. Trong hợp đồng có nói rõ nếu anh phá vỡ hợp đồng trước thời hạn thì phải bồi thường thiệt hại 300% mức lương anh được nhận. Gia đình em trả anh 3tr/tháng. Vị chi là 9tr tất cả. – “Cô học trò” tuôn một tràng.- Ô...anh...anh...

- Không có tiền?

- ...!

- Vậy thì học thôi! – Vâng. Một lời nói ra. Tứ mã “phanh dây”, à nhầm “nan trụy”. Tôi đành lết xác vào bàn. Cầu mong cho thời gian hôm nay trôi qua thật mau.

Lại nói về lai lịch bí ẩn “cô học trò” của tôi. Tại sao tôi lại sợ sệt khi gặp. Nói chuyện run như cầy sấy. Để giải thích cho chuyện này, tôi xin kể một câu chuyện khác. Đó là một câu chuyện của quá khứ ba năm trước.

* ba năm trước *

Vào một ngày cuối tháng 5. Tiết trời oi ả. Trời trong xanh cao vời vợi. Đâu đó tiếng ve đã râm ran khắp tán cây. Tôi nhìn ra cây phượng bên kia đường thì từng nhánh cây đung đưa trong gió. Dưới gốc cây bọn trẻ nô đùa, cầm những chùm hoa phượng đỏ rực chạy nhảy vui vẻ. Tôi vừa kết thúc kì thi của mình. Như vậy có nghĩa là một mùa hè nữa đã đến. Đang miên man với dòng súc cảm dạt dào thì điện thoại reo.

- Đệt. Thăng ôn nào làm bố mất hứng. Mà không gọi thì có khi bố cho được một bài thơ toét vời rồi. – Tuy tức thì có tức nhưng tôi vẫn cầm điện thoại lên và nghe.

- A nô. Ai ở đầu dây ế (Hồi đó không hiểu sao nhầm cách nói chuyện ẹo ẹo của mấy thằng bạn. Giờ đỡ nhiều rồi)

- Đang làm gì thế? – Thằng Tùng bạn tôi lên tiếng (Thằng này sau vì một số chuyện nên chuyển trường, không còn học lớp tôi nữa)

- Làm gì đâu. Dựa ban công ngắm cảnh thôi. – Tôi đáp

- Thi xong rồi. Tụi tao tính đi Mũi Né chơi đêm ngày. Mà vào không thì phát biểu hộ cái.- Nó đi thẳng vấn đề luôn

- Có bé Linh đi hông – Tôi bắt chọt vặn nó

- Đệt. Biết ngay là nó hỏi câu này mà. Tụi mày lo chuẩn bị tiền chung kèo đi. – Bên kia đầu dây vang lên tiếng cười hô hố. Chắc là bọn bạn tôi đang ngồi với nhau.

- Gì ế. Gì ế – Tôi nghe tiếng cười thì cũng tò mò.

- Hè hè. Không có gì. Bố biết trước sau gì con trai cũng hỏi câu này mà. Mà khỏi lo. Tao nói con Linh là mày đi. Thế là từ bữa đó tới nay nó cứ tíu tít luôn. Mà cứ yên tâm. – Thằng bạn vừa nói vừa cười hề tiện.

- Ờ hè hè. Lên lịch đi. Trước ngày đi thông báo tao phát. – Tôi nói rồi cúp máy.

Chắc đọc tới đây thì bắt đầu cảm thấy khúc mắt được cởi ra một chút rồi phải không mấy bạn. Nghe mình giải đáp nè. Số là bé Linh mà mình khăng khăng không muốn gặp mặt là em của thằng Tùng bạn mình. Bé này thì cách đây hai tháng Trong một lần được ông anh trời đánh dẫn đi chơi chung với đám tôi thì đứa nào cũng mồm chữ A mắt chữ O hết. Khỏi nói mấy bạn cũng hiểu nhan sắc của em tầm nào rồi. Hồi đó chưa gặp Ngân thì tôi coi em Linh cứ như là nữ hoàng sắc đẹp. Mắt to tròn đen láy, mũi cao, miệng nhỏ, đôi môi đỏ tự nhiên lúc nào cũng chúm chúm. Nước da thì trắng thôi rồi. Dáng em Linh cũng bốc lửa với cả ẻm rất có khiêu ăn mặc làm tôn lên các đường cong gợi cảm. Nhìn cứ muốn xin mấy cuốn lịch về bóc (Mô phật. Tội lỗi, tội lỗi.). Tôi định xáp vào hỏi han, sẵn tiện nói chuyện rồi tán em luôn. Nhưng mà tụi bạn cũng đâu có vừa, đứa nào cũng dành đi bên cạnh ẻm. Nào là đưa giỏ anh xách dùm cho. Nào là em mệt không? Rồi để anh lau mồ hôi cho em nhé. Thấy mấy thằng nó cứ xáp vô em xí xa xí xón. Tôi cũng biết thân mình ốm yếu không tranh đua được nên cũng tách ra đi lùi lại phía sau. Lặng quạng tụi nó điên lên ột thụi vào mồm thì chắc đối thực đơn từ cơm qua cháo. Nhưng mà, đời đâu ai biết được chữ ngờ. Đang lững thững đi sau bọn bạn trời đánh thì em Linh tự nhiên đi thụt lại. Sóng bước cùng mình. Rồi hỏi han trò truyện bình thường, lại còn nhờ mình cầm giỏ cho ẻm nữa. Khỏi nói mình thấy vui cỡ nào. Còn bọn

bạn thì thằng nào cũng giơ ngón giữa ra về phía tôi rồi lí nhí trong miệng. Tôi đoán chắc là tụi nó đang chửi mình. May có em Linh đi cạnh chứ không nãy giờ chắc tôi như xương với mấy thằng ôn dịch đó quá. Hôm ấy cả bọn kéo nhau đi công viên nước ĐS. Thằng nào thằng nấy cũng tỉ tê em chơi mấy trò cảm giác mạnh như trượt ống đôi. Trượt phao đôi (Mấy bố kiểm soát ôm con nhỏ thì nói đại ra cho rồi. Bày đặt viện lí do) Mình mặt mày hầm hầm. Thấy bọn bạn bu quanh em Linh cũng nản quá. Nghĩ thầm thôi kiếm trò gì chơi. Nãy giờ ngồi tắm tia mình thấy cái trò đu dây ra giữa hồ rồi rơi tự do xuống nước cũng hay (Chẳng biết tên nó là gì) Đang định rủ thằng Tùng thì bỗng có ai sau lưng gọi giật.

- Anh Tú!

- Hử? – Mình quay lại, ra là em Linh

- Anh đi đâu đó? Em chạy lại phía mình mặt mày hơn hớn.

- À anh định chơi trò kia.

- Cái kia đó hả? – Em Linh nói rồi chỉ tay về phía xa xa

- Ừ nó đó. Mà sao? – Tôi hỏi mà mắt mới ngược lên nhìn em Linh. Chắc nãy giờ nhìn gì thì mấy bạn cũng biết rồi nhỉ. (Dè cụ mẹ rồi)

- Cho em chơi chung nữa được hông? – Em Linh đề nghị

- Ồ. Còn bọn nó – Tôi nói rồi đầu hất về phía bọn bạn

- Thôi. Thích đi với anh hơn. – Em Linh nói rồi dắt tay mình kéo đi. Mình lúc này cũng chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Mịa đang nằm mơ hả trời. Quay đầu lại nhìn bọn bạn thì một loạt các ngón tay giữa đưa lên. Hi hi. Kệ bay.

Hôm ấy đi với em chơi biết bao nhiêu trò. Chơi từng lượt có. Theo cặp có. Tất nhiên là cũng không tránh được chuyện va chạm (Mấy lần suýt bật máu mũi. May là lấy tay bịt kịp)

Sau bữa đi chơi hôm ấy thì tôi thường xuyên qua nhà thằng Tùng. Hỏi han mấy câu với nó xong thì chở em Linh đi mát dạn. Lúc đó tôi cũng đoán là em Linh thích mình rồi. Sau mạch dạn hỏi ẻm thì mới biết là mình đoán tầm bậy tầm bạ mà trúng tùm lum tùm la. Tôi có hỏi em là sao lại thích tôi thì mới vỡ lẽ là lúc hội thao của trường. Lớp tôi may mắn lọt vào trận chung kết. Đó là trận đấu rất hay. Hai thằng trung vệ đô con bên tôi nhiều khi cũng bất lực mà để tiền đạo đối phương càn quét. Trận đó tôi bắt rất hay. Từ đầu trận đến cuối cùng cũng chỉ vào lưới nhặt bóng có một lần (Quả đó nó hai đánh một chuyển qua chuyển lại muốn chóng mặt.) May mà bên tôi gỡ lại được một bàn rồi cổ thủ tới luân lưu (Dù biết hèn nhưng cái đó là cực chẳng đã. Hic) Và tất nhiên thì với tài năng xuất chúng của tôi thì đội bạn đành ngậm ngùi lãnh huy chương bạc. Sau trận đó thì em Linh cũng có hỏi thằng Tùng về tôi. Rồi đến đêm diễn văn nghệ 26/3 thì tôi cũng có tên trong danh sách. Tôi còn nhớ như in hôm diễn văn nghệ đó. Cả hội trường đang nhốn nháo. Bỗng trên sân khấu vang lên tiếng guitar réo rắt. Rồi một giọng nam trầm vang lên. Mọi người ai cũng im lặng lắng nghe. Cho đến khi bài hát kết thúc. Mãi gần phút sau khi tôi diễn xong. Cả hội trường vẫn im lặng. Tôi thầm nghĩ chắc quả này tạch rồi. Đang mãi suy nghĩ không biết khi nãy mình có hát sai khúc nào không thì bỗng bên dưới tiếng vỗ tay vang dội. Tất cả đồng loạt đứng lên. Còn có mấy em gái đá lông nheo với mình nữa. Lúc đó cảm giác vui sướng dâng trào, tôi khê chào mọi người rồi bước xuống ra sau cánh gà. Đầu biết rằng lúc đó trong đám con gái đang reo hò cổ vũ cho bài hát của tôi đang có một người con gái đang hấp háy mắt, chạy ra sau cánh gà tìm mình. Nhưng lúc đó thì mình bị bọn bạn cùng lớp kéo đi rồi. Hic biết vậy lúc đó nấn lại xem tí nữa. Thế là quen em sớm hơn chút rồi. (Nãy giờ mình chém hơi nhiều, mấy bạn đọc thì tin một nửa thôi. Tại lâu quá cũng chẳng nhớ rõ)

Quay lại với chuyện đi Mũi Né. Vì vừa mới thi xong. Tôi cũng nhận kết quả khá tốt, chẳng phải thi lại môn nào cả. Lòng đầy phơi phới, chơi trò nào cũng nhiệt tình. Tất nhiên là trò nào tôi chơi thì em Linh mới chơi. Và có lẽ chuyến đi sẽ vui vẻ nếu không có chuyện sau đây xảy ra. Vào đêm đi chơi cuối cùng, sau một ngày tắm biển rượt nhau ì xèo, ăn cơm xong là tôi tót lên phòng nằm ngủ luôn. Đang ngon giấc thì nghe tiếng cộc cộc gõ cửa. Tưởng thằng bạn ở chung phòng với tôi đi chơi về (Tụi nó ăn cơm xong thì kéo đi bar vì nghe nói gần khách sạn đang ở có bar nào mới mở thì phải. Bọn bạn rủ tôi đi nhưng tôi than mệt thể là lên phòng nằm đo giường luôn.)

- Cửa không khóa vô đi, bữa nay còn bày đặt gõ cửa – Tôi nói mà vẫn úp mặt vào gối

Khoảng nệm cạnh tôi bỗng chùng xuống. Chấn bị kéo một nửa. Thầm nghĩ chắc thằng bạn uống say nên thôi không làm phiền nó. Úp mặt vào gối ngủ tiếp. Một lát sau thì bỗng có hơi thở ấm nóng phả vào đều đều bên mang tai. Rồi một nụ hôn đặt ngay xuống má tôi. Không chịu được nữa, tôi đập tung chăn ra mà gào lên

- Cái thằng ch* này. Đi uống say về rồi đổ bóng ra hả mạy?

- ...!

- Ô...ơ – Tôi nghếch mặt

- Hì, làm gì nóng dữ zạ? – “ Người trong chăn “ lên tiếng

- Em...em... nửa đêm nửa hôm vào phòng anh làm gì? – Minh lấp bắp

- Anh mời em vào mà! – Nói rồi em Linh xích mặt lại gần mình

- Anh...anh...- Tôi bắt đầu ú ớ

- Thong thả nào. Sẽ không sao đâu – Đệt! Nói hồi íu biết mình và em Linh ai kéo trên kéo dưới luôn. Có khi ai đi ngoài cửa nghe hiểu lầm tưởng mình bị em Linh rape không chừng __.

- Không. Anh chưa sẵn sàng. – Nói rồi mình kéo em Linh ra ngoài cửa rồi dắt em về phòng luôn (Lúc đó chẳng hiểu sao tôi lại làm vậy. Thôi ai bảo mình yếu mình nhận. Thằng nào bảo gay thì cứ gọi là xác định)

Từ hôm đi Mũi Né về, tôi đi chơi với em Linh thì vẫn đi. Nhưng tôi chẳng đá động gì đến chuyện đó cả. Nhưng mà càng đi chơi với em Linh thì tôi càng thấy tính tình của em rất kì cục. Đang vui về đó, cười nói đó, tự nhiên chẳng hiểu chuyện gì lại nhè ra khóc. Làm tôi tổn biết bao nhiêu nước bọt mới đỡ nín được. Đã vậy em có tính chiếm hữu rất lớn. Đã quen ai rồi thì chỉ muốn người đó quan tâm mình thôi, chỉ cần nói chuyện với người khác một tí là em lại ghen bóng ghen gió mà giận dữ. Sau một thời gian không chịu được tính tình của em tôi chủ động chia tay. Nhưng em nào có chịu, suốt ngày cứ bám lấy tôi xin lỗi này nọ. Nhưng tôi đã nói một là một. Buông ra rồi thì không bao giờ cầm lên lại. Mặc em năn nỉ ỉ ôi hứa hẹn sẽ sửa tính nết. Nhưng tôi vẫn một mực khăng khăng từ chối (Lúc đó mới biết con người không ai hoàn hảo. Được cái này mất cái kia.) Tối ngày đi học đại học tôi cũng chẳng báo cho em Linh. Tự mình khăn gói lên đường. Đổi luôn cả số điện thoại. Không quên nhắc thằng Tùng dám hé ra bất kì thông tin nào về tôi với em Linh thì tình bạn lập tức chấm dứt. Từ đó đến nay đã lâu rồi. Lúc trước có nghe thằng Tùng bảo nhà nó chuyển hộ khẩu ra SG sống luôn vì công việc của ba mẹ. Tôi cũng chẳng quan tâm lắm. Cứ ngỡ sẽ chẳng bao giờ gặp lại. Trong tim cũng quên mất hình ảnh người con gái ấy rồi. Thế mà không biết trời xui đất khiến làm sao ngày hôm nay tôi lại gặp em Linh. Lại bị em trói chặt với cái hợp đồng gia sư chết tiệt (Lúc trước nghe nói được trả lương cao nên ham hố kí luôn hợp đồng nửa năm. Giờ có hối cũng đã muộn màng. Hic)

* Hiện tại *

Ngó lên chiếc đồng hồ trên tường. Đã 9h rồi. Tôi vội vã thu gom tài liệu

- Chưa học xong mà anh. Chỉ em nốt bài này thôi. – Em Linh ôm tay tôi nài nỉ

- Thôi giờ anh mệt lắm! Để bữa sau anh chỉ cho. – Nói rồi tôi xách ba lô lên rồi ra mở cửa đi về. Vặn tay nắm cửa thì thấy kẹt cứng. Thôi quên em Linh khóa cửa này giờ mà.

- Em đưa anh chìa khóa – Tôi quay lại em Linh mặt mày méo xệch

- Ủ ha, em quên. Mà chân em tự nhiên đau quá. Hay anh tới đây lấy hộ em. – Nói rồi em Linh chỉ tay vào trong cổ áo mình.

- “ Đệt! Bộ giỡn sao. Có cho vàng cũng chả dám “

- Không lấy chìa khóa sao? Bộ tính đêm nay ngủ đây với em hả? – Em Linh cười gian xảo

- Em đừng đùa nữa! Thực là anh đang rất mệt, em đưa chìa khóa đây anh còn về. – Tôi xuống nước năn nỉ ỉm

- Thì em có cầm anh lấy chìa khóa đâu. Tại chân em tự nhiên bị đau chứ bộ. – Em Linh vẫn “ ngây thơ vô số tội “

Đang đau đầu không biết phải làm gì thì may thay mẹ em thấy lâu quá tôi vẫn chưa xuống thì mới lên hỏi. Em Linh đành đoạn mới ra mở cửa. Cửa vừa mở ra là tôi vội tung ra, chào vội mẹ em Linh một tiếng rồi phi xuống lấy xe dong thẳng. Lúc xuống cầu thang còn nghe em Linh liến thoắng

- Mẹ! Con thích anh gia sư này lắm! Mẹ giữ anh lại đi, khỏi cần tìm gia sư khác làm gì. Con chỉ học với anh thôi à!

- Ủ. Con gái mẹ nói được là được mà – Mẹ em thương con nhưng vô tình lại hại chết tôi. Hic.

Trên đường về nhà. Em có gọi điện cho tôi. Hỏi han đủ thứ, tôi cũng ậm ừ qua chuyện. Tắt máy xong. Tôi chỉ muốn hét lên cho thật to. Nhưng sợ người ta tưởng thằng hâm trốn trại thì khổ nên thôi. Mình biết em Linh là chúa gây chuyện, việc tới đây vẫn còn chưa xong đâu. Lỡ sau này em Linh tới trường tìm, rồi lại gặp em. Mình biết giải thích sao? Ôi đúng là... Tự nhiên ở đâu rước phải cục nợ. Đau hết cả đầu...

Ngoại truyện:

Ngồi trong xe phóng tầm mắt ra ngoài qua ô cửa kính. Các căn nhà san sát nhau cứ chạy qua vùn vụt. Trên đường, các đứa trẻ rượt nhau cười giỡn. Cái không khí sau mưa có lẽ trong lành lắm. Bầu trời quang đãng. Bỗng...

Tôi bắt gặp hình ảnh một cây phượng vĩ già bung các cành lá đâm ra khắp hướng. Cả một vùng như một ngọn lửa đỏ rực. Trên tán cây là một cậu học trò đang cố với tay lấy một chùm hoa phía xa. Có lẽ các tán cây sau mưa vẫn còn trơn lấm. Mặc dù cô bé bên dưới có lên tiếng nhắc nhở như thế nào thì cậu chàng nhất quyết cũng chẳng chịu leo xuống.

- Chắc là lại định lấy điểm trước mặt nàng đây mà. – Tôi buột miệng rồi lắc đầu mỉm cười.

Bao nhiêu kỉ niệm thời áo trắng bất giác ùa về. Tràn ngập cả đầu óc. Có những chuyện tôi tưởng chừng như đời này chẳng bao giờ nhớ lại nữa.

Ôi sao mà thêm cái cảm giác mỗi sáng đạp xe tới trường.

Nhớ cái trường tôi quá! Nhớ cả thầy cô, bè bạn. Nhớ những buổi chào cờ, nhớ những lúc cả đám kéo nhau đi khắp các nẻo đường mặc dù trời nóng như đổ lửa cốt chỉ để tìm được một quán nước mía. Rồi những buổi đi chơi xa, tuy mệt mà vui.

Lúc tựu trường ai cũng khóc, nhất là mấy đứa con gái. Làm bọn tôi cũng không kìm được mà khê sụt sùi.

Tao cũng nhớ tụi mày lắm mấy thằng khốn nạn à! Chỉ cần tao buồn là tụi mày lại bu vào hỏi thăm:

- Mày bị gì mà buồn?

- Con ki nhà tao mới chết.

- Ôi xời, tưởng gì? Thôi chuyện lỡ rồi. Chiều nay cúp tiết anh em mình tập trung quán bà hai. Vui lên đi nào! Cười một cái coi VIỆT NAM ơi!

- Hi hi.

Tôi cũng nhớ đến em. Mỗi tình ngây thơ tuổi học trò luôn là mối tình đẹp nhất. Em chia tay tôi trong một ngày hè. Trời cũng đổ mưa như hôm nay. Mặc tôi đứng đó dưới cơn mưa tầm tã. Em quay mặt đạp xe đi. Tôi cũng chẳng rõ cảm giác trong lòng đối với em là như thế nào? Có lẽ là một chút hận, một chút thương, một chút nhớ, pha lẫn một chút buồn bã. Tôi cũng không trách em. Lúc đó tính tôi vô tư, không ràng buộc em bằng ba tiếng ANH YÊU EM nên tôi cũng chẳng làm gì được. Có lẽ sau này gặp lại. Chúng ta có thể vào một quán cafe bất kì, ừ tính em thế mà! Rồi chúng mình hàn huyên tâm sự.

Ngày tôi đi học trong SG. Chúng bạn chẳng đứa nào đến tiễn tôi, chỉ dám gửi quà rồi nhờ anh tôi đưa hộ. Tôi biết mình mà thấy chúng đến thì sẽ khóc. Chúng nó cũng biết. Chẳng ai đến cả. Cho tới khi tôi lên xe rồi thì chẳng biết ở đâu lại chui ra một lũ dờ hơi đằng sau xe mà vẫy tay. Mồ diện thoại ra là vô vàn tin nhắn của lũ bạn trời đánh. Tôi khóc. Hic...

- Tới nơi rồi. Mọi người chuẩn bị đi! – Tiếng bác tài kéo tôi về thực tại.

Bước xuống xe. Đã lâu rồi không về quê. Nhớ quá. Chắc ôm mẹ một cái thật chặt, thật lâu quá. Sống mũi lại cay. Hic. Sắp nhè ra tới nơi rồi...

PhanThiết, ngày 17, tháng 5

7. Chương 7

Ngày hôm nay của tôi trôi qua như mọi ngày. Sáng 8h đã có người gọi đi tập bóng.

- Dậy, dậy. – Thành bạn sau một hồi gọi điện không thấy tôi bắt máy thì nó nhảy vào phòng lôi tôi dậy luôn. Nó vừa lay vừa tát vào mặt nổ đóm đóm mắt luôn

- Cái... Móa thằng nào... Ở mầy đây hả Sơn ngố. – Tôi bị nó lôi dậy mà hai mắt vẫn nhắm nghiền.

- Không bố mầy thì ai. Cái thằng. Lúc nào cũng nường. Thế hôm qua làm gì mà không ngủ? – Nó vừa nói vừa đá đầu tôi vào nhà vệ sinh.

- Đạo này mất ngủ mầy ă! – Tôi vừa với lấy cái khăn lau mặt rồi nói vọng ra.

- Mầy làm gì mà mất ngủ? Móa đú cho lằm vào. Tối lại buồn với con Ngân chứ gì? – Nó phán như thánh.

- Mọe. Đã được Ngân thì bố mầy đã không mất ngủ. Tại cái con bé học trò tao... ả mà thôi đi đi kéo muộn.

- Hú hồn, suýt nữa thì lộ. Tôi kéo nó đẩy ra ngoài luôn.

- Chào chị em đi ă! – Thành Sơn tranh thủ chào chị Huệ.

- Ủ em đi. Đá đấm gì cần thận coi gãy tay gãy chân thì khổ đấy! – Chỉ đáp.

- Em biết mà chị. – Nói rồi hai thằng ra xe dong thẳng lên sân bóng luôn.

Đạo này tập tành cũng chẳng có gì nhiều. Mấy ông mãnh hết tập chuyên rồi sút. Lâu lâu dàn hoạt cảnh một pha lên bóng như mấy câu lạc bộ hay tập mới bữa chứ. Tập một mình chán chê thì mấy cậu chàng nổi hứng qua bên sân ké rủ mấy thằng đội bên ấy đá độ luôn.

- Đá độ đi tụi bay – Thành Hưng đội trưởng lên tiếng.

- Thằng nào rủ thì thằng đó chung độ nhé – Tôi gài nó.

- Ồ. Anh em với nhau. Ai lại nỡ làm thế. – Nó xù mặt.

- Thôi nói vậy chớ tụi mầy đá đi. Tao về cái. Mấy bữa nay thiếu ngủ quá. Ờ chiều điểm danh hộ tao cái. – Nói rồi tôi lững thững bước ra khỏi sân. Lủi thẳng ra bến bắt xe bus về phòng luôn.

Vừa về đến là tôi chỉ kịp cởi giày tắt rồi tôi phi lên trên giường nằm luôn. Do đá bóng mệt nên chỉ một lúc sau là tôi chìm vào giấc ngủ. Đang miên man mơ về một nơi xa xăm thì chuông điện thoại reo. Lờ mờ với tay lấy cái điện thoại áp vào tai.

- Alô

- Anh à? – Bên kia đầu dây một giọng nói trong trẻo vang lên

- Ủ anh đây. Mà em nào thế? – Tôi nói chuyện mà vẫn nhắm tịt mắt.

- Bộ ông có nhiều em lắm hay sao mà hỏi thế? – Giọng nói trong trẻo bây giờ đã pha một chút sát khí (Không dám một chút đâu. Hic, có mà sát khí ngút trời ấy)

- Ờ...ơ Ngân à em? Gọi có chuyện gì không? – Tôi vội mở bừng mắt. Cái tật ngủ không biết trời đất gì hết của mình chắc phải sửa dần dần quá.

- Anh liệu hồn đấy! Mà sao chiều nay anh không đi học? – Giọng Ngân đã dịu bớt. Phù, may mà không giận.

- Anh mệt quá. Không đi học được! – Tôi cố gắng nói giọng người ốm cho em thấy mà thương cảm.

- Hả? Anh ốm à. Bị như nào? Có cần em mua thuốc cho không? – Em dồn dập. Ôi thấy em lo lắng ỉn sao mà thấy ảm áp cõi lòng quá.

- Anh không sao. Một chút thôi, ngủ chút là khỏe ngay ấy mà! – Hìhì thật ra là buồn ngủ nên trốn học. Nhưng mà nói thế cho em lo tí.

- Ủ anh nghỉ đi cho khỏe. Tí chiều em nhờ mấy anh lớp anh mang cháo qua cho anh nhé? – Ôi thương thế chứ. Lại còn quan tâm mang cả cháo qua ỉn.

- Thôi phiền lắm em. Anh ăn ngoài được rồi.

- Phiền gì? Nghỉ đi. Chiều em qua đó. – Em nói rồi cúp máy luôn.

Tôi cúp máy mà miệng vẫn cười hên hêch. Cảm giác có người quan tâm thì vẫn sướng hơn cả. Đang tự kỉ trên giường thì chuông điện thoại lại reo. Nhìn vào màn hình thì thấy số em Linh. Tôi ngắt luôn. Được một lúc sau thì em Linh lại gọi. Tôi hết cách đành cầm lên nghe

- Anh sao không nghe điện thoại em?

- Anh đang nghe đây thôi.

- Hi. Tối nay anh rảnh không? Mình đi xem phim đi anh! – Biết ngay mà! Mấy ngày nay ngày nao cũng rủ tôi đi chơi. Đêm về lại còn nhắn tin gọi điện lung tung làm mình mất ngủ. Tắt điện thoại đi thì không dám. Lỡ em Ngân cũng gọi mà nghe câu : “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang nằm đè lên một thuê bao khác. Xin quý khách vui lòng gọi lại vào 7h sáng hôm sau” thì xác định là mình lên trường thế nào cũng bị lộ da.

- Tối anh bận rồi. Em đi với người khác đi. – Tôi liền từ chối.

- Anh thì lúc nào cũng bận. Chẳng thấy lúc nào mà anh rảnh đâu. – Biết vậy mà lúc nào cũng gọi điện rủ đi. Không biết tôi nhiều lý do hay em Linh cố tình chai mặt đây.

- Anh bận thật. Thôi chào em anh đi bây giờ, có công chuyện cái.

- Ê này... – Chưa kịp nghe hết câu tôi ngắt luôn.

Nằm vật ra giường vắt tay lên trán nghĩ ngợi. Haizz, không biết làm sao để vẹn cả đôi đường đây? Giải thích với em Linh là không có cửa, gì chứ tính tình ỉm mình lại còn không rõ sao? Cố chấp một cách trẻ con. Đã vậy tính chiếm hữu quá lớn, em ấy đã muốn cái gì thì có mà trời cản. Khổ nỗi tôi lại là “cái gì” đó đó mới nản chứ. Còn Ngân nữa. Mặc dù đã trù bị cho tình huống xấu nhất. Nhưng mà tôi thì làm sao mà biết lúc đó em Linh nghĩ gì? Có khi hứng lên em canh lúc Ngân đang ngồi trong lớp với tôi rồi te te xách bó hoa đi vào tặng thì thân tôi bảo đảm tanh bành với em Ngân (Cái chiều này tôi ngồi nghĩ linh tinh thôi. Chắc em Linh chẳng có gan thế đâu. Mà hic, ai biết được đâu đây, cứ dự phòng trước hết đi. Lúc chuyện xảy ra rồi mình đỡ shock. Toan tính nghĩ ngợi một hồi cũng chẳng đâu ra đâu. Chỉ thấy đầu bốc khói ngùn ngụt. Tôi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh tắm rửa thay quần áo luôn (lúc trưa đi đá bóng về chỉ kịp cởi giày, còn mặc nguyên bộ đồ thể thao mà leo lên giường nằm luôn). Tắm rửa xong xuôi tôi đi xuống lầu thì thấy mảnh giấy nhỏ để trên tủ.

- Chị với con bé Ba (tên ở nhà của con em chị Huệ) đi công chuyện, chắc tối về trễ, em ra ngoài ăn nha. – Chị Huệ nhắn.

Đặt mảnh giấy xuống. Với tay rót một cốc nước trong tủ lạnh. Rồi cầm ra ghé coi tivi luôn. Đang dở bộ phim thì điện thoại reo

- Nghe đây.

- Ra mở cửa cho bố. – Là giọng thằng Hưng đội trưởng.

- Ờ rồi. – Tôi cúp máy rồi chạy ra mở cửa cho nó luôn.

Mở cửa ra thì chỉ thấy có mỗi mình nó. Mình mới lên tiếng hỏi

- Ô thế Ngân đâu?

- Vừa chạy ra hàng tạp hóa đầu ngõ mua sữa rồi. Thằng này mày sướng nhé. – Nó nói mà cái mặt nhìn đều thấy ón.

- Thì mày kiếm một em đi rồi biết thế nào là sướng. – Minh dắt xe cho nó

- Thôi tao chỉ thích em Ngân của mày à. Vừa hiền vừa xinh. – Nó nói rồi cười hớ hớ

- Cái đêch! Tin bố xẻo của mày không? – Tôi dứ dứ nắm đấm trước mặt nó.

- Bố đùa tí mày làm gì ghê thế? – Nó vội né qua một bên.

- Mày cứ liệu hồn. Thôi đi vào. – Tôi bảo nó đi vào trong phòng. Rồi lại đi ra ngoài cổng ngóng em.

Một lúc sau cũng thấy em mang lĩnh kính một bọc to tướng. Nào sữa nào trái cây. Còn một hộp cháo dinh dưỡng nữa chứ. Chạy lại đỡ cho em.

- Anh đã bảo không cần rồi mà. Em mua làm chi cho tốn, với cả anh có bệnh gì nghiêm trọng đâu. Hơi mệt trong người tí thôi.

- Anh cứ cầm đi. Thi coi như lâu lâu tẩm bổ cho anh. – Ôi nghe mà ầm ập cõi lòng.

Tôi đóng cổng rồi dắt em lên trên phòng. Tới nơi thì đã thấy ông thần kia lôi mấy hộp sữa chua trong tủ lạnh bày lên bàn vừa xem tivi vừa đánh chén. Đi tới đá đầu nó qua bên kia. Mời em ngồi xuống, mình vào bếp lấy chai nước trong tủ lạnh ra rót mời em rồi ngồi xuống bên cạnh luôn.

- Anh. Cho em mượn con dao gọt hoa quả. Còn thừa thì anh cắt vào tủ mà ăn dần.

- À ừ. Em chờ chút. – Nói rồi vào bếp lấy con dao nhỏ cùng cái đĩa lớn (Ăn nhiều mà hehe) ra cho em.

Nhìn em gọt hoa quả mà sao thấy yêu thế. Còn ông bố trẻ Hưng. Mang tiếng đi thăm bệnh mà chẳng mang cái gì sát. Đã thế còn ăn hết sữa chua tôi để dành. Lại còn tọng hết nửa đĩa hoa quả. Ăn xong nó đứng dậy phải đi vệ. Đã vậy còn với lại nói một câu

- Ngân em coi chừng thằng đó đấy. Trông mặt nó dù vậy mà không vừa đâu. Còn thằng kia ráng đi học đi. Chiều mày nghỉ em Khánh, em Chi, em Nga với cả mấy con bạn trên nhắc suốt. Gớm, đào hoa quá chứ.

- Mẹ về thì về đi. Nói nhiều.

Len lén mình giơ tay chìa ngón giữa ra với nó. Nó cười hớ hớ rồi xuống dưới nhà dắt xe ra về.

- Tí anh chở em đi ăn kem nhé! – Minh gạ

- Thôi anh, anh mệt mà. Tí anh chở em về rồi anh về luôn đi. Đang ốm mà đi ngoài đường lâu phải gió thì khổ. – Nói rồi em lại cầm cái dao gọt hoa quả ỳnh.

- Đi chút thôi. Anh khoẻ như vâm. Em lo gì. – Minh vỗ ngực hùng hồn

- Hì. Gớm, đi một chút thôi nhé. À em xin cho anh mai nghỉ tập bóng rồi nha. Sáng cứ ngủ một chút cho khỏe. – Cha cha, tam lý ghê. Tôi nghe mà lòng vui sướng. Lâu lâu được bữa sáng mai phải quá tới trưa mới được.

Hai đứa ngồi xem tivi, tám chuyện trên trời dưới đất một lúc thì cũng hơn 6h. Minh với em vào bếp nấu cơm. May mà trong tủ lạnh còn thịt cá với ít rau cải mua hôm qua. Em vo gạo nấu cơm rồi nhặt rau. Minh thì kho thịt với rán cá (Hồi bé bố đã dạy nấu ăn cho, nên trình nấu ăn của mình cũng thuộc dạng ăn vào khó cưỡng. Hì)

Ăn xong em dành rửa bát. Thôi mình cũng cho em thể hiện tài năng đảm đang việc nhà. Hôm nay mình thấy em cũng vui lắm. Cười nói suốt ngày. Thôi thì đền bù lại cho em vào những ngày mình đi dạy thêm không đi chơi với em được. Nói cười rồi giở đủ kiểu trên ghế thì cũng tới 7h30. Mình lên phòng mặc thêm cái áo khoác (Em bắt mình mặc) rồi xuống dưới đeo em đi ăn kem. Nhưng mình đâu biết trước là bữa đi chơi này là bữa đi chơi đầy sóng gió và... cát.

Chở em tới một quán café bên quận 5. Quán này bữa trước mình mới phát hiện. Kem ở đây bán rất ngon, có cái món kem gì tên tiếng Pháp chả nhớ mùi thơm cực. Tí vào phải gọi ngay hai cốc mới được. Kéo ghế mời em ngồi xuống xong. Cầm menu mà chỉ chỉ (Chả biết phát âm tên món đó là sao, cũng chả biết là tiếng

Pháp hay Ý hay Tây Ban Nha gì gì đó) một lúc sau thì hai cốc kem thơm phức được bưng lên. Đang ăn ngon lành thì bỗng có một bàn tay đặt lên vai mình. Mình quay ra sau xem là ai thì

- A cái thằng. Đi chơi với em hả? Có bạn gái hồi nào sao tao không biết thế? – Tưởng ai hóa ra là thằng Tùng anh em Linh. Thằng này đi du học mới về được tuần rồi. Mấy hôm đi dạy có gặp nó. Anh em gặp nhau cũng tay bắt mặt mừng nói chuyện đủ cả.

- A ủa. Tưởng ai? Sao hôm nay có nhã hứng đi café thế này? Tưởng mày ghét mấy quán café nhạc nhẹ? – Tôi cũng bắt tay nó nói.

- Thì tao có muốn đi đâu. Tại con em nó bảo buồn quá. Kéo tao ra đây đó chứ. – Nó giải thích

- Em? Mày đừng có nói với tao là...? – Tôi lúc này bắt đầu thấy lạnh sống lưng rồi

- Thì cái Linh chứ ai. Mày còn lạ gì nó? – Nó nói rồi kéo ghế ra ngồi cạnh tôi.

- “Đạch! Biết là có ngày này mà sao nó đến sớm thế không biết! Mình còn chưa chuẩn bị. Tí biết nói cái gì giờ”

- Rồi cái Linh đâu? Sao bảo nó đi với mày? – Tôi hỏi thằng Tùng.

- Nó bảo vào nhà vệ sinh tí. Lên giờ ấy – Nó đáp

Chẳng cần chờ lâu. Thằng Tùng vừa nói xong thì em Linh xuất hiện. Bữa nay em Linh diện cái váy màu vàng dài tới gối. Đầu cài băng đô. Trang điểm nhẹ nhàng. Lúc em Linh đi vào thì mấy cha phục vụ cứ gọi là ngẩn tò te cả lũ (À quên nói mới này em Ngân của mình cũng bị bọn nó soi. Mình liếc xéo cái là cả lũ lượn hết)

- O! Anh Tú. – Vừa thấy mình em Linh cũng bất ngờ

- Ủ! Chào em. – Mình nói mà tim đập chân run.

- Em tưởng anh bảo bạn? Ra là tối nay đi chơi với chị này à? Phải rồi. Người ta đẹp gái dễ thương thế bảo sao không bỏ em theo chỉ. – Cái địch. Em Linh phản như đúng rồi.

Thế là hoàn cảnh trong quán lúc này có thể diễn tả như sau: Mình ngồi giữa, đối diện là em Ngân, bên phải là em Linh. Cả hai em đang nhìn mình bằng con mắt tóe lửa. Bên cạnh thằng Tùng chỉ biết vỗ vai mình lắc đầu thờ dài. Nó thì thào vào tai mình: “Chuyện mày gây ra. Tự mày giải quyết đi. Kham cho cổ vào bây giờ thì...” Mẹ cái thằng. Đã không khuyên nhủ được thì chớ, lại còn...

Nãy giờ không khí u ám bao trùm một góc quán. U sầu, ảm đạm. Mình mới tăng hắng lên tiếng. À xin giới thiệu đây là Ngân. Bạn gái mình (Cố gắng nhấn mạnh từ “Bạn Gái”) dè dặt em Ngân quát:

- Ai là bạn gái nhà anh?

- “Bỏ mợ rồi. Iraq quyết không cho Mỹ xâm lược”

- À còn đây là Linh... Học tr... – Định nói học trò anh thì...

- Khởi giới thiệu! – Em Linh cũng to tiếng không kém.

Mình cũng hết hồn ngồi im chẳng dám ho he. Cốc kem nãy giờ cũng tan thành nước hết rồi. Hic. Giờ phải nói sao. Phải làm sao đây. Chắc mình không sống qua nổi đêm nay quá. Mẹ ơi cứu con...

8. Chương 8

Tình hình rất chi là tình hình. Trong một quán cafe nho nhỏ (Không dám nhỏ đâu). Tại một cái bàn nho nhỏ. Có 4 người ngồi đó (Thật ra là 3, thằng Tùng không liên quan thôi cho nó out). Hi thôi không giỡn nữa.

Tình cảnh bây giờ có thể diễn tả:

+Em Linh: xác định là giận. Lý do: đang tự huỷ hoại bản thân vẫn là gì đó của tôi. Và tôi đã từ chối đi chơi với em vì người con gái khác.

+Em (Ngân): Xác định là rất giận. Lý do: vì hiểu lầm thái độ và lời nói của em Linh. Cho rằng tôi bắt cả hai tay. (Mà tôi nào có?)

+Tôi: Đang khó xử. Đối với em phải mềm mỏng. Đối với em Linh lúc nào có thể cứng rắn nhưng lúc này càng phải mềm mỏng (Có một lần vì tức giận con chim khướu ba em mới mua vì ỉm cho ăn mà không ăn. Kết quả: con chim nhỏ bé nằm im không động đậy trong bàn tay “bé nhỏ” của em)

+Thằng Tùng: như đã nói ở trên. Ngồi im như tượng không dám hó hé.

Tôi bây giờ thực sự rất rối. Suy nghĩ, phải suy nghĩ. Nhưng mà chuyện gì tôi thông minh nhưng chuyện ăn nói cho vừa lòng gái thì tôi thuộc dạng “não ngắn”, “Miệng đơ”. Đang cầm cốc kem xoay vòng vòng. Chẳng biết nói sao thì thằng Tùng lên tiếng.

- Linh thôi anh dẫn em đi qua một quán bên quận bên q1. Họ làm món sinh tố dâu em thích ngon lắm. – Mẹ cái thằng. Đang dầu sôi lửa bỏng mà còn sinh tố. Có cứu thì cũng phải nói cái gì hay hay chứ!

- Anh thích đi quán đó lắm hả? – Em Linh nhỏ nhẹ nhìn thằng Tùng.

- Ờ ờ. Đi đi. Nhen. – Mẹ cái thằng, em mày mà mày còn không biết tính nó sao? Đi cái đầu mày.

- Anh thích thì đi một mình đi. – Cái đêch. Có sai đâu. Hiểu quá mà.

- O...! – Thằng cu. Ông lay mày, ngồi im là ông cảm ơn nhiều lắm rồi.

Không khí căng thẳng vẫn không lắng đi. Tôi cũng chẳng biết làm gì ngoài vân vơ cốc kem. Bỗng trong đầu lóe lên một tia sáng. Tôi quay qua em Linh cất lời.

- Linh. Anh xin lỗi, nhưng có vẻ đây là hiểu lầm. (Cố nói giọng nhẹ hết sức. Tôi không muốn đời tôi kết thúc giống con khướu cảnh) Anh thật sự coi em như em gái, việc ngày xưa tất cả chỉ là ngộ nhận thôi. Anh không đi chơi được với em là do anh bận, bận đi chơi với bạn gái mình. (Khẽ liếc sang Ngân. Đừng có hắt ra như khi nãy nha cô hai. Cô mà không cứu tôi đợt này là coi như tôi chết đó.) – Phù! Em im lặng. Thế mà mới nãy giây đành dạch Ai là bạn gái nhà anh? – Anh không muốn sự việc càng chìm sâu vào hiểu lầm. Nên tiện đây anh giải thích một lần cho rõ luôn. Anh và em là ngộ nhận. Tình cảm của anh bây giờ là hướng về Ngân (Lậm phim Hàn mọe rồi) – Em khi nghe tôi nói xong thì ánh mắt cũng bớt đi vài phần giận dữ, không còn nhìn tôi nữa mà chuyển sang nhìn em Linh.

Tôi cũng chả biết lúc đó sao mình có thể đủ dũng khí để thốt ra những lời đó. Bình thường khi đối diện với con gái là tôi rất nhát. Chắc có lẽ trong tình cảnh phải đối mặt với nguy cơ bị mất đi tình yêu con người ta có thể làm những việc tưởng như thường ngày chẳng bao giờ làm nổi. Tôi sợ mất em lắm. Tôi có tình cảm với em và tôi biết em cũng đang có tình cảm với mình. Nếu chuyện ngày hôm nay trôi qua suôn sẻ (Quả thực là tôi rất muốn nó trôi qua suôn sẻ) Thì tôi sẽ bày tỏ tình cảm của mình với em. Tránh để đem dài lắm mộng.

Quay trở lại với tình hình hiện tại. Em Linh sau khi nghe tôi nói xong thì mắt mở to. Có vẻ như chưa tin được những gì mình vừa nghe thấy lại phát ra từ miệng của một thằng như tôi. Như đã nói, tính tình em Linh đã muốn gì là phải lấy cho bằng được. Cho dù phải đạp đổ tất cả để bước đi trên trên đó. Nên trong chuyện tình cảm thì mặc định em Linh và bạn trai có chia tay thì lời chia tay cũng phải từ miệng của em ấy thốt ra.- Anh vừa nói gì cơ?

- Anh nói em chỉ ngộ nhận tình cảm của mình. Người anh thích là Ngân. Không phải em. – Tôi nhắc lại một lần nữa.

- Anh được lắm. Chuyện tới đây còn chưa xong đâu. – Trời đất, mình lấy hết dũng khí nói rõ ràng cho con bé nghe nãy giờ mà nó không hiểu gì sao?

Em Linh nói xong thì quay ra đi về. Thằng Tùng nãy giờ vẫn đang há hốc mồm vì không tin một thằng như tôi cũng có thể nói lời phũ phàng. Nó giơ ngón tay cái lên với tôi rồi chạy theo em Linh. Cái thằng. Em

nó mà nó không bênh lại đi bênh tôi. Hề hề.

Giải quyết xong món nợ mang tên Linh. Lòng của tôi như đỡ được tảng đá to xuống. Thở phào một cái. Bổng : “Chết. Còn em nữa chi?” Quay qua em cổ nặn ra một nụ cười tươi tắn nhất. Sẵn dùng khí tích trong người nãy giờ. Tôi cất lời.

- Anh muốn nói chuyện rõ ràng với em.

Em nãy giờ đang nhìn vô định. Phóng tầm mắt ra ngoài lan can cửa sổ. Nghe thấy tôi nói thì em quay lại nhìn tôi.

- Thật ra, Linh, người khi nãy chúng mình gặp là bạn gái cũ của anh (cố gắng ngân thật dài chữ chúng mình ra).

- ...!

- Ngày xưa, lúc còn ở quê, anh có quen Linh qua thằng Tùng. Nhưng chuyện chẳng đi tới đâu nên anh đã chủ động trong việc chia tay. – Tôi dừng lại nhìn vào đôi mắt em. Vẻ vô hồn vẫn còn lưu lại trong ánh mắt.

- Nhưng cái Linh là người rất cố chấp. Không thể chấp nhận mình là người bị đá. Vẫn hay thường xuyên làm phiền anh. Cho tới khi anh đi học trong đây thì anh đã cắt đứt liên lạc với Linh.

- ...! – Em im lặng và bắt đầu nhìn tôi.

- Nhưng trời xui đất khiến thế nào. Ba năm sau. Cô học trò anh phải hàng ngày tới dạy lại là Linh (Nhắc đến đây mới thấy tức bản thân, biết vậy hồi đó đừng xài tiền phung phí thì bây giờ đâu đến nỗi) Linh khi gặp anh thì ngày nào cũng rủ đi chơi. Gọi điện nhắn tin hỏi thăm với mục đích nói lại tình xưa (Câu này nhật trong phim Hàn) Nhưng anh đã từ chối tất cả. Anh cũng không thể bỏ công việc gia sư đang làm vì số tiền bồi thường cho hợp đồng là khá lớn. Nên... – Chưa kịp nói hết câu em đã lên tiếng ngắt lời tôi.

- Vậy sao bây giờ anh mới nói?

- Anh, thật ra thì cũng không giỏi ăn nói. Anh chẳng biết phải nói sao cho em hiểu mà không làm mất lòng Linh. Vì dù sao nó cũng là em gái của bạn anh, dù sao nó cũng đang là học trò anh... Và dù sao anh cũng xem nó như là một đứa em gái.

- ...!

- Nhưng cho tới hôm nay... (khẽ nắm lấy tay em) khi thấy em giận anh rất sợ, sợ mất em. Cho dù đó là ai? Chỉ cần ngăn cấm tình cảm của anh dành cho em. Thì anh sẽ gạt phăng tất cả. Chỉ vì... ANH YÊU EM.

- ...!

Em đỏ mặt. Ôi người con gái tôi yêu. Thế cả đời tôi sẽ chở che cho em.

- Ngân. Nhìn vào mắt anh. – Em khẽ thẹn thùng nhìn vào tôi. Nắm chặt lấy tay em. Lấy hết dũng khí nhìn sâu vào đôi mắt em (Mấy đại ca khóa trên dạy lúc tỏ tình phải tay mắt hoạt động liên tục. Chắc là phải thế này)

- Ngân. Anh yêu em. Đồng ý làm bạn gái anh nhé. – Tôi nói xong mà tim đập chân run, môi mấp máy, mắt chớp chớp. (đùa thôi chẳng tới mức ấy đâu)

Ngân nghe tôi nói càng đỏ mặt hơn nữa. Ôi nhìn sao mà dễ thương quá. Yêu quá.

- Anh hứa sẽ không bao giờ lừa dối em chứ?

- Anh hứa.

- Hứa sẽ luôn yêu em chứ?

- Anh hứa

- Hứa sẽ không bao giờ làm em buồn?

- Ừ anh hứa (Thật lúc đó bảo tôi hứa gì tôi cũng hứa)

- Vậy thì... em...em...đồng ý.

Tôi thế ngày hôm ấy là ngày hạnh phúc nhất đời tôi. À tôi kể cho các bạn việc tôi hôn em chưa nhỉ?

Lúc em vừa nói lời đồng ý làm bạn gái tôi. Tôi vui lắm. Chẳng biết vui sướng dạt dào thế nào tôi chồm qua hôn em một cái. Cái việc đó lúc bình thường có cho tiền tôi cũng chẳng dám làm. Cầm tay con gái thôi thì trống ngực đập bình bình rồi.

Chở em trên con đường quen thuộc về nhà em. Lòng trào dâng một cảm xúc khó tả. Vì tôi biết tôi là người hạnh phúc nhất đêm nay. Khẽ cầm tay em đặt lên eo mình. Em dựa khẽ đầu vào lưng tôi. Khi hai con người đã gắn kết. Không có gì gọi là ranh giới và khoảng cách cả. Lúc ấy. Tôi chỉ muốn con đường mình đang đi dài ra bất tận. Muốn thời gian xung quanh như ngừng lại. Để tôi giữ mãi lấy giây phút này. Giây phút ngập tràn niềm vui của tôi và em.

Em à! Anh hứa với em rằng. Em và tình cảm chúng mình là hai thứ anh sẽ mãi luôn nâng niu, giữ gìn. Chỉ cần em còn tin tưởng nơi anh. Anh sẽ chẳng bao giờ buông tay em ra cả. Vì lúc này đây. Người ngồi sau anh bây giờ. Là cả thế giới của anh sau này.

Ngoại truyện – Trà chanh chém gió.

Trà chanh chém gió. Đây là một trong những nơi các bạn trẻ hay đến. Mục đích rất rõ ràng. gặp mặt nói chuyện với nhau chỉ là thứ yếu. Theo thằng bạn tôi: “Có nhiều em xinh tươi short ngắn xip dài tha hồ mà ngắm” Đó là chủ yếu (Đối với tụi con trai thôi).

Thế là nghe nó bô lô ba la một hồi. Cùng với vài thằng nữa cũng kéo được tôi đi. Mặc dù đang dở chương trình tivi hay. Chẳng muốn rời mắt khỏi màn hình tí nào.

- Mà đi đi mà. Nhiều em teen nhìn ngon lắm!

- Thôi tha tao. Đang dở cái phim này. Tao xem tới giờ. Với cả con kia biết thì khổ tao.

- Mẹ tao không nói. Mày không nói. Thì đồ sao nó biết được. Thôi đi nhanh. Không là 4 thằng dần mình mày đây. – Nói rồi nó với cái remote tắt luôn tivi.

- Ủ thì đi. – Lũn thủi ra dắt xe đi với chúng nó.

Tới quán trà chanh trên đường TĐT. Quán này thì trước giờ tôi cũng đi ngang qua nhiều. Đúng là rất nhiều em gái quần short, cao gót ngồi đầy cả một góc đường. Tuy thích mắt lắm (Con trai mà) nhưng tôi chẳng một lần ghé vào.

Đi tới nơi. Cảm giác đầu tiên của tôi với cái quán này là: ĐÔNG

Thật sự quán rất đông. Bàn kéo ra cả gần ngoài đường (Chẳng biết sao trật tự lại để yên được nhỉ?) Kiếm được cái bàn ngồi xuống cũng rất khó. Vì chúng tôi ra giờ cao điểm. May thay có một nhóm chuẩn bị tính tiền đi về. Mấy thằng mới nhanh chân mà ngồi xuống. Kéo ình một chiếc ghế. Cảm giác thứ hai ủa tới :
ỒN ÀO

Ngồi đâu cũng nghe được cái tiếng râm ran như ve gọi hè. Từng dòng từng dòng âm thanh vang khắp cái quán. Tôi khẽ nhăn trán. Biết chắc rằng mình chẳng bao giờ hợp với cái không khí này. Nhón nháo quá.Ồn ào quá. Đông đúc quá. Cứ như là phải xếp hàng chờ mua tàu Tết vậy. Mấy ông thần thì tranh nhau giành giật cái menu. Mãi lúc sau mới gọi tôi

- Mày uống gì?

- Tưởng quên tao rồi chứ?

- Hề! Ngồi một đồng đây mà. He he

Quay qua con bé đang cầm cuốn sổ để order như trong mấy quán cafe. Nói.

- Cho anh một chanh dây. Không sữa, ít đường thôi. Nhớ là thật ít đường.

- Em quên bỏ đường cũng được! – Rồi cả đám lại bá vai nhau cười.

Con phục vụ cũng niềm nở. Nhìn tôi cười một cái rồi đi vào trong.

Lia mắt đi khắp các góc ngách. Phần đông các bàn ngồi đều là con gái. 50% là mặc short ngắn, 30% là váy, 20% còn lại tôi chẳng biết diễn tả như nào. Thôi thì thời trang nó hơn thời tiết.

Đa phần là học sinh phổ thông – đoán vậy. Vì tôi thấy tất cả còn trẻ, rất trẻ, kể cả con bé phục vụ. Chỉ trừ ông pha chế là bằng hoặc hơn tôi 1 vài tuổi. Khẽ chép miệng.

- Teen nhiều quá!

- Thì thế! Chứ mày nghĩ lý do tao rủ mày ra đây là gì?

- Mày cũng teen chứ gì? Có vẻ ngoài mày giống ông già thôi. Mới xấp xỉ 20 mà nhìn như ông già. Suốt ngày tivi với cả đọc sách.

Kệ bọn nó nói chuyện với nhau. Tôi phóng tầm nhìn ra ngoài đường. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là một cụ già đang cầm trên tay cọc vé số. Đang mời chào những bàn nhậu bên kia đường. Giơ tay lên liếc nhìn đồng hồ : “8h30 Lòng chợt dâng lên sự thương hại. Liếc nhìn những người trong quán. Toàn con nhà giàu – Tôi nghĩ thế. Vì chúng nó toàn xài điện thoại xịn, quần áo đẹp. mấy thằng bạn tôi cũng thế. Và có lẽ, tôi một phần cũng thế hoặc trong thâm tâm tôi mong muốn được như thế. Có lẽ...

Nhìn cụ già mời mọc mà chẳng thấy ai mua. Bây giờ lại tối rồi, không biết đã ăn gì chưa. Rồi lại đi, đi tiếp tới những quán gần đó. Đi tới chừng nào bà ơi!

Ngồi được một chút nữa. Tôi đá chân bảo những thằng bạn mình đi về. Cũng 9h rồi, tôi cũng chẳng muốn la cà ngoài đường. Tụi nó cũng biết tính tôi, cảm rằm một chút thì cũng tính tiền ra về. Cụ già bây giờ đã đứng trước quán (Thật ra là bên hông) nhưng chẳng vào mời. Lý do cũng vì quán trà chanh bày biện bàn ghế sát nhau quá. Muốn đi lại thì rất khó ột người già như cụ. Nên cụ đành đứng ngoài ngó vào, chỉ mời được những bàn sát ngoài lề đường thôi. Nhưng đều bị từ chối cả. Đang định đi tới chỗ bà cụ thì một tiếng nói to vang lên (Thật ra thì là tiếng hét của một đứa con gái đứng hơn)

- Tránh ra đi bà già! Chẳng mua đâu. Ấy, xê ra. Đừng có đụng vào đồ của tôi! Bà dơ lắm!

Cụ lặng lẽ rút lại cọc vé số. Quay lưng lại.

Từ khi còn nhỏ, rất nhỏ. Tôi đã học được những bài học vô giá.

1. Đừng bao giờ coi thường, đánh giá bình phẩm người khác khi CHƯA BAO GIỜ rơi vào tình cảnh của họ

2. Mỗi nghề trên đời này đều cùng một mục đích là mưu sinh. Chẳng có nghề nào cao quý cả, cũng chẳng có nghề nào thấp hèn cả. Cứ thử nhịn đói ba ngày thì tỷ phú cũng phải lê ra đường mà quỳ lạy vì một mẩu bánh mì.

3. Con người sống với nhau thì nên có một tấm lòng. Quan tâm tới người khác. Và biết đâu vào một ngày nào đó. Khi sa cơ bạn sẽ được một người tốt bụng khác giúp đỡ.

Khi nghe thấy tiếng con bé kia. Là một đứa mặc váy, tay đeo lắc, cổ dây chuyền vàng, mặc váy đi giày búp bê. Biết ngay là một đứa con nhà giàu.

Tôi cũng định tới đó mà lên lớp nó một trận nhưng lại thôi. Thiết nghĩ mình là người dương. Chẳng là gì với nó cả. Giá như tôi là anh trai nó. Thì một cái tát là hình phạt đích đáng.

Chạy tới kéo tay cụ. Tôi lục khắp túi quần. Chết rồi, để ví ở nhà. Quay sang thằng bạn. Giơ một ngón tay lên cho nó. Cầm tiền. Quay sang cụ.

- Cụ! Con chẳng có nhiều. Cụ cầm tạm vậy. Cụ đi về đi. Bây giờ cũng trễ rồi. Đêm lạnh lắm.

Bà cụ cảm ơn rồi rít rồi quay lưng bước đi. Mấy thằng bạn tôi hiểu tính tôi thì chẳng ai nói gì. Chỉ lẳng lặng đi lấy xe. Nhưng mấy đứa trong quán trà chanh thì nhìn tôi như người trên trời rớt xuống. Tôi cũng chẳng để ý làm gì.

Về nhà trần trọc. Mình không thấy thì thôi. Đã thấy thì lại suy nghĩ. Càng suy nghĩ thì rồi lại càng suy nghĩ thêm rất nhiều. Thấy cuộc sống mình bây giờ tuy chẳng có gì nhiều. Nhưng là ước mơ đối với bao người khác. Trân trọng nó, biết ơn nó. Và ĐỪNG BAO GIỜ đòi hỏi ba mẹ những gì mình thực sự không cần

9. Chương 9

- Hôm nay chúng ta kết thúc sớm ở đây. Tôi có công việc trên khoa. Các anh chị về đọc từ trang 210 → 246 cho tôi. Thôi lớp giải tán. – Tiếng cô trưởng khoa vang vọng khắp cả giảng đường. Tôi thề là đây là câu nói tôi nghe rõ và thấy hiểu nhất trong buổi học chán ngắt hôm nay.

Ngó vào điện thoại xem giờ. Hãy còn sớm. Thôi thì qua lớp em ngồi chơi vậy. Tôi vội xếp sách vở vào rồi định phi ra khỏi cửa luôn. Bất chợt một bàn tay níu vai tôi lại.

- Ê tèo. Chạy đâu mà vội thế? Bữa nay về sớm, nhóm mình tổ chức đi chơi. Mày đi không? – Ra là thằng Hưng. Làm hết hồn, tôi cứ tưởng là ai chứ.

- Thôi không đi đâu. Bác bận lắm, mấy con cứ tự nhiên. À đi chơi nhớ về sớm nhé kéo mẹ lại mong. – Tôi trêu nó.

- Mong cái búa. Làm như tao không biết mày chạy như bay để tới vội bên em chứ gì? Kể từ lúc có bạn gái mày bơ luôn anh em nhé! – Nó nói rồi dứ dứ nắm đấm trước mặt tôi.

- Ôi xời, tụi mày thì ngày nào chả gặp. Sáng tập bóng, chiều đi học. Phải để dành thời gian cho tao với nàng tâm tình chứ! – Tôi lý sự. Gì chứ tôi nói đúng quá mà. Há há.

- Chỉ được cái dẻo mềm thôi con. À. Nhắc tập bóng mới nhớ. Chiều chủ nhật tuần này lớp mình đá trận đầu tiên đó. Nhớ đi cho đúng giờ.

- Ủm. Thế à? Mà đá với lớp nào thế?

- Năm cuối khoa KT điện tử. – Nó nói rồi ra vẻ mặt đăm chiêu nghĩ ngợi. Tôi cũng khẽ vuốt cằm ra chiều đắn đo lắm.

- Thế mày nghĩ tao có cần ra sân không? Đá một sân bên kia chắc là đủ rồi nhỉ?

Nói xong tôi với nó phá ra mà cười sặc sụa. Chảy cả nước mắt. Số là năm ngoái lớp tôi cũng gặp đội này rồi. Tuy to xác nhưng kỹ thuật rất yếu. Lần đó lớp tôi thắng đậm. Tỷ số nếu nhớ không nhầm thì khoảng 14-0 thì phải.

- Tao nghĩ trận đó chắc phải góp ý cho bên kia mua thùng. Mà phải là nhiều thùng nữa kia. Đựng mới xuể. – Nói rồi hai ông tướng lại bá cổ nhau mà cười rần rần trước cửa lớp.

- Thôi tao đi đây. Gần hết giờ giải lao rồi. – Tôi nói mà lấy tay quệt nước mắt.

- Ủ. Thôi tao cũng đi với tụi kia luôn.

Tôi vác tui đeo qua vai. Bước đi thoăn thoắt trên những dãy hành lang trải dài lát gạch sáng bóng. Vì giờ giải lao nên phòng học nào cũng ồn ào. Sinh viên cười giỡn, náo động cả lớp học. Tôi thì quen với cảnh này rồi. Trước khi vào lớp em tôi tranh thủ chạy ra ngoài căn tin. Mua một chai nước khoáng inh và một trà xanh cho em. Nhận bọc nước từ cô căn tin. Tôi lại tiến vào những dãy hành lang nối dài.

- Để xem nào! Xã hội học, môi trường, quản trị... Ủm. Đây rồi. – Tôi dừng lại trước cửa lớp. Đập vào mắt là hình ảnh của một thiên thần đang ngồi trên ghế. Em khẽ nghiêng đầu qua một bên, tay chống cằm. Nhìn từ đằng sau tới, mái tóc suôn dài càng thu hút ánh nhìn của tôi hơn.

- Này! Người đẹp. Đang làm gì thế? – Tôi khẽ vỗ vào vai nàng.

- Ôi! Làm em giật mình. Em đang nghe nhạc. – Nói rồi em gỡ hai đầu dây fone đang úp vào tai ra. – Mà anh không học à? Sao hôm nay lại lang thang thế này? Chuyện lạ à nha.

- Hi. Cô cho nghỉ sớm. Mà em đang nghe gì thế?

- Nghe nhạc.

- ...!

- Hi em đùa thôi. Anh nghe chứ. – Không chờ tôi đồng ý. Em bịt một đầu dây vào tai tôi luôn, rồi em tự đeo đầu dây còn lại inh.

“Baby girl, I know you’re my Real Love. Em biết đã đưa anh giấc mơ em trọn vẹn, anh là Real Love. I feel your touch, I need your love ooh can you see. It’s nothing hard to see. It’s nothing hard to see”

Bài hát rất hay. Dù lâu lâu chen vào mấy đoạn tiếng Anh tôi chẳng hiểu gì hết. Nói chung: tạm được

- Sao? Hay chứ anh? – Em nhìn tôi rồi hấp háy mắt.

- Ừm, để xem, ừm...à... Nói sao đây nhỉ? – Tôi nhăn nhá làm vẻ bí hiểm.

- Ôi nói nhanh đi! Gì mà suy nghĩ lâu thế? – Em chun mũi ra vẻ trẻ con, chỉ muốn bẹo má một cái. Nhìn em sốt ruột mà tôi khẽ mỉm cười.

- Em thật muốn biết? – Tôi nhăn nhá.

- Ừ. Nói đi mà! – Em vừa nói rồi vừa nắm tay tôi mà lắc. Y chang con nít vòì quạ. Lại muốn bẹo má ột cái.

- Ừm... Có thể nói bài hát này gói gọn trong một từ.

- Là từ gì?

- Dờ.

- Á...á...á... Hay vậy mà anh chê dờ. Cái đồ mù tịt về âm nhạc. Em không thèm nói với anh nữa. – Rồi em quay mặt về phía kia ra vẻ giận dỗi. Làm tôi hoảng hồn năn nỉ rồi rít.

- Kìa. Mới trêu một chút đã giận rồi.

- Kệ... Giận cho biết.

Nãy giờ hai chúng tôi vô tư hồn nhiên mà quên rằng hai đứa được rất nhiều cặp mắt để ý. Thù hằn có (Tất nhiên là của bọn con trai. Tôi chẳng sợ. Con trai TA toàn bọn ẻo lả, nhìn cứ như...) rồi ánh mắt chằm chọc của mấy bạn nữ nữa. Đang chật vật với màn cầu xin tha thứ thì một giọng nói vang lên phía dãy bàn trên.

- Kìa. Chàng đã xuống nước năn nỉ thế rồi, mày còn không định bỏ qua nữa à? – Là nhỏ Ngọc (Con nhỏ bữa trước mình chở em qua rữ rồi đi ăn KFC luôn ấy, mãi sau này mới biết tên)

- Nàng đã nói thế thì thôi. Anh đừng vắn vượng chi nữa. Theo em về đi chàng ơi! – Một giọng nói trong trẻo khác vang lên.

- Ấy. Tụi mày lại thế rồi. Chàng đã là người của tao rồi. Tụi mày đừng hòng nhé! – Một giọng nữ khác nữa chằm chọc

- “Tui là trai tân nha. Ai là người của mấy má.” – Thầm nghĩ mà tức cái con vừa nói.

- Này Ngân. Mày mà còn không chịu nữa là đừng trách bọn tao rước chàng về dinh đó.

Hic. Rồi. Xác định là lọt vô động yêu tinh rồi. Con này là xà tinh, con kia là hồ ly tinh, rồi thêm bạch cốt tinh với yêu tinh nhện nữa. Sao số mình toàn bị bạn của em vùi dập không. Đã nhát gái thì chớ. Lại chui vào lớp TA không có đứa con trai nào.

Kết luận: Xui! Đúng xui!

Quay qua nhìn em thì đã thấy em cười tươi hơn hoa. Nhìn tôi mặt mày méo xệch ra chiều đắc ý lắm. Tôi nhăn nhó nhìn em cầu mong sự trợ giúp. Hiểu ý, em thì thào vào tai tôi.

- Trả công gì đây?

- Em thích gì cũng được. Chỉ cần lôi anh ra khỏi động yêu quái này. Anh sẵn sàng phò trợ nàng Ngộ phạt bá kinh.

- Hì. Thế tối anh chở em đi ăn kem nhé? – Lại kem. Hic. Thú thật, tôi chưa thấy ai nghiện ăn kem như em. Cứ như một ngày thiếu kem là trong lòng em ray rứt không yên.

- Anh tối nay bận rồi.

- Ô, anh bận gì cơ?

- Ồm, anh bận... đi dạy. – Tôi cố nói nhẹ hết sức.

Không khí bỗng trùng xuống. Mọi thứ bỗng được quét lên một thứ sơn màu đen u ám. Tôi biết mình không nên nói điều này. Vội vàng chữa cháy.

- Hay là để chủ nhật anh dẫn em đi chơi nguyên một ngày để bù đắp cho em nhé.

Em chỉ khẽ gật đầu, rồi lại lấy hai tay vân vê vào nhau. Tôi lúc này biết mình cần phải làm gì. Nắm lấy tay em thật chặt

- Em yên tâm. Anh đã nói là chỉ yêu một mình em thôi. Anh chỉ cần em là đủ, trái tim này không thể có chỗ cho hình bóng một người con gái thứ hai (Không yêu không sến, không sến không yêu) – Lúc đó không biết tôi hăng máu chứng tỏ tình yêu với em quá hay sao mà tôi nói hơi to. Bỗng sau lưng tiếng một người phụ nữ vang lên.

- Vâng. Tôi không biết tim anh thừa hay kín chỗ như thế nào. Nhưng tôi nghĩ phòng giám thị vẫn dư ghế cho anh ngồi uống nước đấy. – Chết con rồi má ơi. Là cô giảng viên. Nãy giờ chăm chú nắn nỉ ỉ ôi tôi quên mất đã vào tiết này giờ rồi.

Cả lớp như được tạo đà cho như một cơn sóng. Tiếng cười ầm trời vang lên. Tôi sượng người chỉ biết cuối đầu xuống bàn. Em ngồi bên cạnh cũng che tay cười khúc khích.

- Tôi quê quá. Đứng dậy ra về.

- Nhớ chủ nhật qua đón em nhé! – Ngân nói với theo.

- Ủa. Anh nhớ rồi.

Khi tôi bước ra tới cửa lớp thì giọng một đứa con gái lại vang lên.

- Kìa chàng. Sao lại ra đi vội vã như thế? Trong tim chàng không còn hình bóng em nữa sao?

Cả lớp lại cười rần rần. Tôi ngượng quá bước thẳng. Đi xa rồi mà tiếng cười vẫn còn vang vọng. Đúng là nhục không chịu nổi. Với tay lấy điện thoại trong túi ra gọi cho thằng Hưng.

- Gì đó con trai? – Nó bắt máy.

- Tụi mày đang ở đâu? Tao tới.

- Ủa. Tao tưởng mày đi chơi với em. Bộ bị ẻm giận hả?

- Không. Hối nhiều. Phun cái địa chỉ ra đây hộ bố cái. – Tôi bực mình quát.

- Từ từ, thằng này mày làm sao thế? Được rồi mày tới quán ABC đường XYZ nhé.

- Rồi. – Cúp máy, ra lấy xe tôi phóng vụt đi. 20 sau đã có mặt tại điểm hẹn.

- Này. Đây này. – Thằng Lân thấy tôi đầu tiên. Nó lấy tay vẩy tôi vào. Đi vào trong, tụi bạn tôi đã ngồi kín cả cái bàn trong góc, vừa ngồi xuống thì.

- Anh uống gì ạ? – Phục vụ hỏi tôi.

- À. Em cho anh một bơ ép nhé! – Tôi nói rồi nhả đó order vào cuốn sổ nhỏ. Khẽ liếc mắt với mấy thằng bạn. Đứa nào cũng bụm miệng cười.

Chờ con nhỏ đó đi vào trong rồi. Tụi nó phá lên cười sằng sặc.

- Tú đại ca. Anh chơi cú này thật hiểm quá đó mà. – Thằng Sơn nãy giờ nghe rằng ra cười thì giờ đã lấy tay quạt nước mắt nói với tôi.

- Con bé này chắc cũng mới đi làm. Mà công nhận bác Tú chơi vố này đau thật. – Thằng Hưng lên tiếng.

Không đáp lại tụi nó. Tôi chỉ khẽ lắc đầu. Chờ đợi... 3 sau. Con nhỏ đó xuất hiện. Vẻ mặt hốt hơ hốt hải.

- Ô anh ơi! Làm gì có bơ ép ạ! – Rồi con nhỏ đó trưng ra vẻ mặt ngây thơ vô tội.

Bây giờ thì không nhìn được nữa rồi. Tôi và đám bạn mặc sức thi nhau cười. Làm con nhỏ phục vụ cũng ngượng tím mặt.

- Anh xin lỗi! Anh định trêu em chút. Nhưng mà em đi vào nhanh quá. Anh không kịp gọi. Thôi em cho anh gọi một sinh tố măng cầu, không sữa ít đường nhé. – Tôi thôi cười rồi nói với nhỏ.

Con bé phục vụ khẽ ngẫm nghĩ. Có lẽ nó đang tưởng tượng món sinh tố của tôi có trong menu không. Chứ bơ ép thần thánh thì một lần là quá đủ rồi.

Hình như không phát hiện “sai sót” trong món sinh tố tôi gọi. Con nhỏ mới yên tâm đi vào trong.

- Híc, hà, chết cười. Ai ngờ bạn Tú coolboy nhà ta lại chọc gái có số vậy. Nào giờ tưởng mày hiền lắm chứ.

- Hìhì. Chọc gì đâu. Tao gọi nhầm có chủ đích thôi đó chứ.

Ngồi tán hươu tán vượn với tụi nó một lúc. Thì điện thoại đổ chuông.

- Tú à em. Chị Nhi bên trung tâm gia sư đây. Giờ em đang rảnh không? Tạt qua chỗ chị một chút nhé.

- Dạ vâng, em giờ cũng rảnh. Chút nữa em qua ạ.

- Ừ thế thôi nhé.

Chào tụi bạn một tiếng. Tôi bước ra khỏi quán. Lúc xuống cầu thang thì gặp con nhỏ phục vụ, nó cuối đầu xuống rồi lủi đi thẳng luôn. Tôi khẽ cười rồi lấy xe. Phóng qua bên trung tâm luôn.

10 sau đã có mặt tại phòng trực. Thấy tôi, chị Nhi cười rồi chào.

- Chà, lâu quá không gặp. Cũng chẳng bớt đẹp trai đi tí nào nhỉ?

- Hì. Chị cứ trêu em. Mà chị gọi em có việc gì không ạ? – Tôi ngồi xuống cái ghế đằng trước chị.

- Thì hỏi về chuyện của em thôi. Gần cả tháng nay đi dạy thấy sao? – Chị rót nước mời tôi rồi hỏi.

- Cũng bình thường chị ạ. Mà sao chị hỏi thế?

- Thì cách đây mấy ngày. Mẹ cô bé đó có đến gặp chị.

- O. Gặp làm gì ạ? – Tôi có chút lo lắng.

- Bà ấy bảo con gái bà ấy có vẻ cũng thích học với em. Hỏi em rảnh không thì kèm còn bà ấy các tối từ thứ 2 tới thứ 7 luôn. Lương sẽ tăng gấp đôi. Rồi bà ấy bảo muốn làm hợp đồng với trung tâm cho em dạy tới lúc con bé thi đại học luôn. Ý em thế nào?

- Dạ cho em từ chối ạ. Em dạy hết hợp đồng thì em cũng xin nghỉ luôn. – Gì chứ, dạy một ngày 3 tiếng, một tuần 6 buổi, muốn giết người hay sao? Đã vậy còn kí hợp đồng tới lúc thi. Từ đây tới lúc đó gần 9 tháng. Tôi không bị em Linh dẫn cho nhừ xác cũng là chuyện lạ.

- Ừ. Chị tôn trọng quyết định của em. Nhưng chị cũng mong em nghĩ lại. Gia đình đó chị thấy cũng tốt. Với cả mức lương đó chị trước giờ cũng chẳng thấy ai trả ột gia sư sinh viên cả.

- Dạ. Dù sao em cũng không đồng ý đâu. Chị hiểu cho em ạ. – Tôi chốt lại. Chẳng muốn nói về chuyện này chút nào cả.

- Ừ. Thôi vậy. – Chị Nhi thoáng buồn một chút.

- Thôi em cũng về để chuẩn bị đi dạy. Em chào chị ạ.

- Ừ thôi em về đi.

Dắt xe ra, tôi phóng về nhà tắm rửa. Ăn vội miếng cơm. Rồi tôi phóng ra đường luôn. Đứng trước căn nhà bốn tầng. Tôi bấm chuông rồi lủi ra sau chờ đợi. Một lúc sau một chị ra mở cửa cho tôi. Đi vào trong, tôi dựng xe vào một góc rồi đi thẳng lên tầng. Cánh cửa u ám quen thuộc hiện ra. Từ lúc đi dạy tôi đâm ra sợ cánh cửa này. Nói ra nghe có vẻ buồn cười, nhưng các bạn cứ thử lâm vào tình cảnh của tôi mà xem. Lúc cánh cửa đó mở ra là một con người bạn không thích. Nhưng khi có cơ hội lại bám dính như keo. Tôi lúc nào cũng gồng mình vì những trò đùa nghịch của em Linh.

Khẽ thở dài, tôi đẩy cửa bước vào. Không có ai. Quái. Tới giờ học rồi mà em Linh còn đi đâu được nhỉ? Rồi để như trả lời cho câu hỏi của tôi. Cánh cửa nhà tắm mở bung ra. Em Linh đang quần cái khăn tắm ngang eo. Những giọt nước còn nhỏ xuống bờ vai. Thấy tôi, em Linh tỏ ra bình thản. Đi lướt qua rồi đứng trước cửa tủ quần áo thay đồ. Tôi thấy cảnh đó thì kiềm lòng không dặng... Tôi chạy ra ngoài với tốc độ nhanh nhất có thể. Lỡ ở lâu chẳng biết là xảy ra chuyện gì nữa. Một lúc sau thì tôi tới dặng gõ cửa phòng. Không dặng xông xông vào nữa.

- Linh này. Em thay đồ xong chưa?

- Rồi. Anh vào đi!

Tôi he hé đẩy cửa vào. Không có ai. Quái, lại không có ai. Rõ ràng em Linh mới nãy còn lên tiếng mà. Không lẽ em ấy biết dặng thối. Tôi đẩy cửa rộng ra rồi bước vào. Bỗng em Linh từ sau cánh cửa vòng qua ôm lấy eo tôi.

- Nhớ anh quá!

Tôi hết hồn vội gỡ tay em Linh ra. Nhưng em ôm chặt quá.

- Này. Em làm gì thế. Anh đã nói rõ ràng với em rồi. Anh không có tình cảm với em, anh cũng đã có người yêu rồi. – Tôi vẫn đang cố gỡ tay em Linh ra

- Em không biết, em không cần biết. Anh là của em. Mãi là của mình em thôi.

Em Linh nói xong thì bật khóc, ướt hết cả vai áo tôi. Để vậy một chút cho em dịu đi. Tôi mới gỡ em ra khỏi mình. Đặt em Linh ngồi xuống ghế. Tôi mới lấy một chiếc ghế khác ngồi xuống đối diện luôn

- Em nghe anh nói. Anh đã không còn tình cảm với em nữa. Nín kéo chỉ làm em đau khổ, làm anh khó xử. Em còn trẻ, rồi em sẽ gặp một người khác tốt hơn anh (Lại lậm Hàn xẻng)

- Em không quan tâm. Em chỉ biết có anh thôi. Chỉ yêu anh thôi. – Em Linh nói xong lại òa khóc nức nở.

- Em nín đi. Nghe anh nói. Tình cảm của em bây giờ chỉ như là sự chiếm hữu thôi. Anh biết tính em rất cố chấp. Em chỉ nhất thời không chấp nhận được sự thật mà thôi. – Tôi ra sức giảng giải.

- Em không biết, anh phải yêu em. Bỏ chị kia đi, em không biết đâu. – Em Linh lại bù lu bù loa lên. Tôi đến mệt với em luôn.

- Thôi nào, nín đi. Bây giờ học đã. Chờ em thi xong thì anh sẽ suy nghĩ lại. Được chưa? – Tôi lúc đó nghĩ mình nói dại. Hic, nhưng mà lúc đó rồi quá. Không nói thế thì em Linh đời nào chịu để yên. Thôi thì cầu mong từ đây tới lúc em ấy thi thì em Linh cũng quên đi.

Nghe thấy tôi nói thế thì em Linh cũng xuôi xuôi, mới chịu quay vào bàn ngồi học. Hôm nay bài nhiều quá. Tôi giảng tới quá giờ mới xong. Khẽ đi về mà trong lòng đầy suy nghĩ. Cảm thấy có lỗi với em quá. Mà sao cái số mình toàn dính vào mấy chuyện không đâu. Nghĩ tới lại bực mình. Thôi ngày mai rủ tụi kia đi phượt xả tress. Lâu lâu đổi gió chút, mấy ngày nay chuyện em Linh với em vất kiệt tôi mất rồi

10. Chương 10

Tối hôm nay tôi đến nhà em Linh dạy với một tâm trạng cực kì phấn chấn. Đi ngoài đường mà mặt mày cứ ngược lên chả xem thiên hạ ra cái dặng gì cả. Chắc các bạn cũng đang thắc mắc tại sao bình thường mình né em Linh dữ lắm mà hôm nay lại hăm hở đến nhà em. Số là hôm nay là buổi cuối cùng của tháng đi dạy đầu tiên. Dạy xong tối nay đồng nghĩa với việc tôi sẽ được lãnh lương. Ôi tháng lương đầu tiên mồ hôi công sức mình bỏ ra. Hối sao không háo hức cho được. Nhận được số tiền này tôi sẽ trả tiền còn nợ rồi dẫn em đi chơi tẹt ga.

Đứng trước căn nhà quen thuộc của học trò “thân yêu”. Tôi bấm chuông rồi đứng dựa vào yên xe đợi. Hôm nay nhìn đâu cũng thấy đẹp. Xe chạy ngoài đường đẹp, hàng cây xanh bên vỉa hè cũng đẹp, đến chị bán hàng rong bên kia đường tôi cũng thấy đẹp nốt

~~Đang mơ mộng thì cánh cửa sau lưng phát ra tiếng động. Chị quản gia kiêm luôn người làm đang mở cửa cho tôi. Hôm nay đang phủ phê, tôi chào chị rõ to.

- Em chào chị ạ!

- Ô...ơ, chào...chào em... – Chắc chị cũng đang giật mình trước cái thái độ của tôi. Lúc ấy tôi dám cá là bà chị đó đang nghĩ: “Quái, thằng này bữa nay sao thế nhỉ? Bữa trước có khi nào thềm chào mình đâu.”

Tôi vào nhà em Linh, chào mẹ em một tiếng rồi xăm xăm bước lên lầu. Đứng trước cánh cửa quen thuộc, cảm giác sợ hãi đã không còn mà thay vào đó là một cái gì đó phấn chấn (thể mới biết là đồng tiền có sức mạnh mãnh liệt. Có thể thay đổi mọi thứ một cách nhanh chóng). Đẩy cửa bước vào, em Linh đã ngồi sẵn trên bàn đợi tôi rồi. Em Linh đang online Facebook thì phải. Tôi cũng chẳng để ý lắm. Đóng cửa vào rồi ngồi xuống bên cạnh em Linh. Ếm giật mình.

- Ôi trời. Anh bữa nay làm gì mà đi sớm thế! Em cứ tưởng là mẹ chứ!

- Ủ bữa nay trời đẹp. Anh đi sớm chút để hít thở khí trời. – Tôi nói xong câu này thì thấy mình đại. Đường SG có mà hít bụi chứ đâu ra không khí trong lành.

- Anh ngồi chơi chút đi. Em đang chơi facebook. – Em Linh nói xong rồi lại cắm mắt vào màn hình máy tính.

Tôi ngồi trên chiếc ghế xoay nhìn khắp phòng. Phòng con gái có khác, ngăn nắp lắm. Mà mọi thứ toàn màu hồng và xanh lam (em Linh thích hai màu này). Gấu bông kê đây trên nóc tủ quần áo. Phòng em Linh cũng rộng. Sát góc tường là một chiếc giường lớn khoảng cho hai người nằm. Kế bên giường là tủ quần áo to đùng cao hơn tôi 1 cánh tay, tủ bốn ngăn, ở trong bày la liệt đủ thứ quần áo phụ kiện của em Linh (chẳng biết gọi là tủ có đúng không. Theo bản thân tôi thấy nó giống cái shop quần áo hơn). Bên kia đầu giường là bàn vi tính và bàn học. Cuối cùng là đến nhà vệ sinh. Nói chung chiêm ngưỡng phòng của em Linh thì tôi có thể kết luận được bốn từ: “NHÀ GIÀU CÓ KHÁC”. Nhìn phòng của em Linh chán chê tôi lại quay qua nhìn ẻm. Vẫn đang facebook. Nhìn facebook em thì tôi có cảm tưởng giống như những facebook mấy đứa con gái lớp tôi. Toàn là hình chụp chu môi phồng má, xong lại qua mấy lượt công nghệ photoshop xong rồi mới post lên mạng. Rồi mấy thím mấy bác thấy thế lại vào mà like với ment ầm ầm. Tôi thì chẳng thích cái thể loại này lắm. Mình có sao thì để vậy đi. Sao cứ nhờ mấy cái phần mềm chỉnh sửa ảnh để bóp méo sự thật. Dù biết mấy chị mấy em làm thế cũng vì muốn tôn lên vẻ đẹp bản thân. Con gái ai chẳng muốn mình đẹp trong mắt người ta. Nhưng nói sao thì nói, vẫn thích có sao để vậy hơn.

- Em có nhiều hình quá nhỉ? – Sau một hồi quan sát tỉ mỉ tôi mới hỏi em Linh.

- Dạ anh. Đi chơi với bạn nên chụp thôi. – Em Linh trả lời tôi xong lại lê chuột click click vào mấy tấm ảnh.

- Chắc em đi chơi nhiều lắm nhỉ? – Tôi đá đểu

- Em biết anh muốn nói gì? Em không phải loại con gái chơi bởi đâu! – Chà. cũng biết nữa. Đạo này học với anh nó bộ thông minh hơn nhiều. Hề hề.

- Thì anh cũng có nói gì đâu. Em đừng suy diễn. – Tôi làm điệu tình hình.

- Ừm. Mà chủ nhật này lớp anh đá bóng phải không? – Tự nhiên em Linh đổi chủ đề. Tôi nghe mà thót tim.

- Ô. Sao em biết?

- Anh Tùng nói em. Anh yên tâm, bữa đó em nhất định tới cổ vũ hết mình. – Em Linh nói xong thì làm ra vẻ thích thú lắm.

Tôi lúc này thì chỉ biết tức thằng Tùng. Mấy bữa dặn nó tới xem tôi đá bóng nhưng lại quên dặn đừng có nói với em nó. Cha nội này hồng ruột thiệt mà. Vài bữa có gì chắc chẳng dám nói với nó.

- Thôi em. Mấy trận đầu đá mở màn cho giải ấy mà. Chẳng ai đi xem đâu.

- Kệ. Ai đá thì em không xem nhưng anh đá thì nhất định em phải đi. – Em Linh chốt câu này thì tôi đành phải ngậm ngùi mà chịu thôi. Bữa đó cầu cho thằng Tùng đau bụng chết luôn đi.

- Ủ thôi chuyện đó để sau. Giờ và học nào. Cũng tới giờ rồi.

Em Linh cũng ngoan ngoãn tắt máy. Ngồi vào bàn lôi sách vở ra học. Bữa nay dạy mà em Linh cứ tíu tít như chim sẻ. Tôi thì thôi cũng vì bữa nay là bữa cuối cùng trong tháng nên tôi cũng xuôi theo mà dạy. Ai nhìn vào dễ tưởng nhầm là anh em ruột lẫn chứ.

Em Linh cũng được cái sáng dạ. Chỉ tới đâu thì cũng hiểu đến đấy. Tuy không phải học một hiểu hai nhưng tôi cũng lấy làm hài lòng lắm. mấy bài tích phân hồi xưa tôi phải đau đầu nghe ông anh giảng điếc cả lỗ nhĩ mới hiểu thì giờ giảng cho em Linh một lần thì đã làm được mấy bài dạng tương tự. Phải chi em Linh không cố chấp thì biết đâu em ấy lại có thêm một người anh trai. Minh lại có một đứa em dễ thương và thông minh. Hic.

Học say mê thì cũng tới giờ phải về. Hôm nay mẹ em ấy đích thân ở nhà gặp tôi để hỏi thăm chuyện học hành của em. Tôi sắp xếp sách vở, bước xuống lầu thì mẹ em Linh đã ngồi chờ trên ghế sofa từ lúc nào.

- Dạ con chào cô. – Tôi lễ phép chào mẹ em Linh. Giờ nhìn kĩ mới thấy mẹ em là người phụ nữ quý phái. Từ cách đi đứng ăn mặc tới kiểu cách nói chuyện. Ngày xưa qua nhà thằng Tùng chơi miết nhưng chẳng bao giờ gặp được vì hồi ấy mẹ nó đang ở nước ngoài.

- Ủ chào con. Đạo này con thấy em nó học hành có tiến bộ không con?

- Dạ có cô à. Em học cũng sáng dạ lắm. Con nghĩ cứ theo tiến độ như bây giờ thì việc thi vào được một trường tốt cũng không phải là quá khó đâu cô. – Tôi mạnh miệng bảo đảm.

- Ủ cô cũng nghe con bé nói thích học với con. Cô chú thì trước giờ cũng chẳng ở nhà nhiều mà kèm nó học được. Nên nó cứ lơ là lắm. Lại phải thằng Tùng thì nó đi du học. Thành ra nhà cũng chẳng ai trông cho nó.

- Dạ con hiểu. – Tôi trầm ngâm.

- Nghe nó nói đạo này học hành tiến bộ lắm. Rồi con cũng nói thế nên giờ cô cũng yên tâm. Bên trung tâm gia sư hôm qua cũng thông báo với cô hôm qua rồi. Cô vẫn mong con suy nghĩ lại.

- Dạ con xin lỗi cô. Nhưng con sẽ không kí hợp đồng đâu. Vì vài lý do cá nhân nên con mới phải làm công việc gia sư. Và cũng vì những những lý do cá nhân khác mà con cũng chẳng thể kéo dài được công việc này. Mong cô hiểu cho con.

- Ủ cô cũng không ép con làm gì! Nhưng dù sao cô cũng mong con suy nghĩ lại. Còn đây là tiền lương tháng này. – Mẹ em Linh nói rồi lấy trong ví ra một bì thư.

- Dạ con cảm ơn. – Tôi đón lấy cái bì thư rồi đứng dậy. – Bây giờ cũng không còn sớm nữa. Con xin phép cô con về ạ. – Tôi chào mẹ em Linh rồi bước ra.

- Ủ con về cẩn thận. – Cô tiễn tôi ra ngoài cổng luôn.

Cầm thành quả của mình trên tay mà cảm xúc vui sướng trào dâng. Mấy bạn nào đi làm thêm mà nhận được tháng lương đầu chắc hiểu cảm giác của mình. Đang lằng lằng thì bỗng bên hông tôi có một chiếc xe máy chạy vụt lên kề song song. Tôi nheo mắt lại nhìn cho kỹ.

- “Quái. Hồng lẽ có thằng biết hôm nay lãnh lương mà chặn đường cướp của rồi hả ta.”

Tôi suy nghĩ xong thì lập tức gạt luôn ra khỏi đầu. Vì người ngồi trên chiếc xe đó là con gái. Chắc là vô tình đi hay sao đó nên chạy bên cạnh tôi được một lúc thôi. Nhưng mà tôi đã lằm. Người con gái đó lên tiếng.

- Tú phải không vậy?

- Ô. Cho mình hỏi bạn là ai? Sao lại biết tên mình? – Tôi lúc này đang hoang mang tột độ. Bộ sau biển số xe mình có gắn tên mà mình không biết sao ta.

- Trời đất. Bộ quên rồi sao? Ly nè.

- Ly? Ly nào nhỉ? – Tôi vẫn mơ hồ khó hiểu.

- Này. Mới một thời gian không gặp đã quên em rồi sao? Cây sương rỗng sau vườn. Nhớ rồi chứ?

Dòng kí ức vụt chạy qua trong đầu. Đưa tôi về với viễn cảnh thời học sinh còn cấp xách đạp xe tới trường. Người con gái tên Ly ấy. Quả thực tôi đã vô tình quên hay có lẽ đã ép mình quên đi mất rồi.

- Thảo Ly?

- Cũng may là chưa quên nhé!

- ...!

- Anh bây giờ rảnh không? Chúng mình vào đâu đó nói chuyện đi!

- Bây giờ cũng trễ rồi. Anh nghĩ hay là để hôm nào nhé!

- Thôi mà. Lâu rồi chúng mình mới gặp lại. Cho em xin 15 thôi.

Tôi cũng chẳng thể nào trốn tránh được. Theo em tấp vào một quán cafe bên đường. Chọn một góc khuất cho dễ nói chuyện vì tuy bây giờ cũng đã 9h30 nhưng quán cafe này vẫn còn rất đông khách. Gọi nước xong. Ly đã lên tiếng hỏi tôi.

- Anh dạo này thế nào?

- Anh bình thường. Còn em? Dạo này vẫn ổn chứ?

- Em vẫn thế! Em cũng đã hoàn thành xong khóa học tiếng Anh rồi.

- ...!

- Em...em... chia tay anh ta rồi!

Trong lòng tôi trào dâng một xúc cảm mãnh liệt. Trong đầu. Từng cuộn băng của quá khứ cứ chạy vụt qua, vụt qua mãi. Rồi bỗng cuộn băng ấy dừng lại tại một phần có tiêu đề: Thảo Ly

11. Chương 11

Tiếng nhạc trong quán cafe vẫn em điệu vang lên. Tôi buông mình thả theo dòng xúc cảm. Nhớ về cái thời xa xưa. Vào ngày đầu tiên gặp Ly. Ngày mà đời tôi rẽ hướng theo một bước ngoặt quan trọng.

Quá Khứ

Hôm đó tôi dậy rất sớm. Đi xuống dưới nhà thì thấy mẹ tôi cũng đã dậy tự lúc nào.

- Hôm nay dậy sớm thế con?

- Dạ vâng ạ. – Tôi ngồi vào bàn và ăn ngon lành. Mẹ vẫn thường hay nấu ăn cho cả nhà lúc tôi vẫn còn đi học ở quê.

- Hôm nay là ngày nhận lớp phải không con?

- Vâng ạ.

- Ừ. Mau thật. Mới đây mà mày sắp vào cấp ba rồi...

- Uầy, con thấy bình thường mà mẹ. Lâu lắc nữa là khác. – Tôi chống đũa xuống bát cơm phản bác.

- Mày thì học có một ngày cũng còn than lâu. Thôi ăn nhanh đi kẻo trễ.

Tôi nghe thấy thế thì cũng tức tốc giải quyết phần ăn của mình. Chào mẹ một tiếng rồi dắt xe đạp ra đường. Buổi sáng ở thành phố quê tôi trong lành lắm, không như ở cái đất SG xô bồ. Mới 6h rưỡi đã thấy kẹt xe. Còn ở đây khái niệm kẹt xe là không bao giờ có. Thả mình xuống lòng đường. Hít lấy những luồng không khí trong lành buổi sáng. Hôm nay tôi thấy khoan khoái lạ thường. Thời tiết cũng đẹp nữa. Bầu trời quang đãng, do hãy còn sớm nên vẫn chưa thấy mặt trời rõ dạng. Xốc lại cái cặp trên quai, tôi đạp xe tới ngôi trường mà tôi sẽ gắn bó suốt ba năm cấp ba của mình – trường THPT Phan Bội Châu. Dọc đường đi

thì tôi đã thấy mấy anh chị hoặc những đứa cùng tuổi tôi cũng tùm năm tùm ba tới trường. Con đường bây giờ ngập tràn những chiếc xe đạp. Cũng đúng thôi. Ở cái thành phố Phan Thiết này. Tuy nhỏ nhưng lại có tới bốn trường cấp ba thuộc vào cỡ lớn (mình nghĩ Phan Thiết chỉ rộng bằng Quận nhất thôi). Trường tôi theo học thì đã có bề dày lịch sử rồi (nhớ không nhầm thì trường thành lập năm 52 thì phải – mấy bạn học PBC mà thấy sai thì sửa dùm mình nhé. Đừng có chửi mắng mà tội nghiệp mình) Còn ba trường còn lại thì gồm có một trường chuyên, một trường bán công và một trường dân lập. Tôi thì không có đủ khả năng thi chuyên, với cả tôi cũng chẳng chuyên về môn nào cả, tất cả mọi môn thì cũng đều xem xem nhau. Nên ngay từ đầu tôi đã xác định là phải thi vào PBC.

Dừng xe trước cổng trường. Từng dòng từng dòng học sinh trong sân khiến tôi choáng ngợp. Vẫn biết là trường này có nhiều học sinh lắm. Nhưng mà với mật độ này thì tôi vẫn cứ phải gọi là “chẳng thể ngờ tới”. Gửi vội cái xe. Tôi bước vào sân trước của trường.

- “Nhưng mà vào rồi làm cái gì nữa? Biết vậy hôm qua hỏi ông anh trước cho khỏi bỏ ngỡ. Hừm hừm”

Tôi đánh bạo bước tới một chị đang đứng cạnh đó hỏi thăm.

- Chị ơi! Làm ơn cho em hỏi khối mười năm nay đứng ở đâu ạ!

- À. Bên kia kìa em. Ngay bên trái sân khấu đó. Mà em lớp mười mấy? Đưa tờ giấy nhận lớp chị xem nào?
- Tôi lôi trong cặp ra tờ giấy hôm trước nhận được lúc nộp hồ sơ nhập học cho chị.

- À. Em học chung lớp với em chị đấy. Phòng c12 nhé em. Khối mười thì không cần tập trung dưới sân đâu. Em cứ lên trên lớp luôn đi. Rồi tí nữa GVCN sẽ dẫn tụi em xuống sân sau.

- Chị chỉ dùm em đi đường nào luôn đi. Em không biết phòng này ở đâu cả.

- Ừm. Bây giờ em đi vòng qua sân A này. Tới sân B em sẽ thấy hai dãy lầu. Dãy của em là có chữ C to màu đỏ nằm ở giữa đó. Lên lầu hai hỏi phòng c12 là người ta chỉ cho.

- Dạ em cảm ơn chị!

- Không có gì đâu nhóc.

Theo hướng tay chị lớp trên chỉ. Tôi cầm tờ giấy nhận lớp đi lang thang trong sân.

- Sân A, rồi tới sân B. Ừm...ờ... chữ C to, lầu hai, phòng c12... đây rồi. – Tôi vui mừng khi đứng trước căn phòng mà mình sẽ học năm lớp mười. Chần chừ một chút thì trong phòng đã có tiếng nói vang lên.

- Em đi đâu đấy?

- Dạ em là học sinh mới. Em tới nhận lớp ạ. – Tôi nói rồi chìa tờ giấy đang cầm cho cô giáo.

- H.A.Tú. Ừ đúng lớp rồi. Em vào đi. – Chờ tôi bước vào lớp thì cô giáo chủ nhiệm nói luôn. – Em ngồi xuống ghế trống dãy ba trong cùng nhé.

Tôi dạ vâng rồi xách cặp vào chỗ ngồi luôn. Yên vị trên ghế xong thì tôi mới có cơ hội mục kích những bạn mới mà mình sẽ gắn bó suốt năm nay. Nhìn quanh lớp thì cũng chẳng có gì nổi bật. Con gái thì không xinh cũng chẳng xấu. Con trai thì toàn bọn cao to đen hời. Tôi đoán lớp tôi thì phần đông là học sinh cấp hai ở huyện (do trường tôi tổ chức thi trong phạm vi toàn tỉnh. Nên học sinh ở huyện học cũng khá đông) Ngồi tăm tía một hồi thì tôi cũng gục xuống dưới bàn mà nằm luôn. Được một lúc thì bỗng thấy một bên tay bị cái gì đó chọc vào. Tôi ngược mặt lên xem thì thấy bạn nữ kế bên đang lấy bút chọc vào tay tôi (mới nãy nhỏ này cũng gục mặt xuống bàn nên tôi cũng không thấy rõ). Để ý kĩ thì thấy nhỏ này cũng xinh lắm. Được. Ít ra trong lớp cũng phải có một mỹ nhân đầu tàu cho cánh con gái mới phải đạo chứ.

- Bạn tên gì? – Thấy tôi ngược lên nhìn thì nhỏ hỏi tôi luôn.

- Tú. Còn bạn?

- Mình tên Lành.

- Ừ. Mà bạn gọi mình có gì không? (thấy hồi đó nói chuyện toàn xưng bạn-mình, cậu-tớ, mình-bạn này. Thân rồi thì cứ mày-tao mà phang ^^)

- Nãy giờ nghe chán quá. Hay là bạn đánh caro với mình nhen!- Chà. Nhỏ này cứ tưởng ngoan hiền. Dè đầu mới ngày đầu mà đã bày trò rủ mình caro rồi.

- Ừm. Mà báo trước là đánh thua cầm than đó nha. – Tôi cười đều.

- Để rồi xem. Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu. – Nhỏ này cũng cứng miệng. Làm tôi cũng bắt đầu kiêng dè. Nhưng mà trình caro của tôi đó giờ đạt mốc xuất quỷ nhập thần rồi. Cứ gọi là độc cô cầu bại, nên lúc đó cũng thập phần tự tin mà giao chiến.

Nhỏ lấy trong cặp ra một xấp giấy chiếc. Tôi nghĩ là tập nháp. Xong rồi nhỏ đưa cho tôi cây bút xanh, còn nhỏ thì cầm cây bút mực màu tím. Cuộc đấu bắt đầu. Đúng như tôi dự đoán.Nhỏ này cũng thuộc trình caro có số má. Hai ván đầu tôi phải chật vật lắm mới thắng được. Nhưng do sau này quen với cách tấn công của nhỏ rồi. Năm ván sau tôi cứ gọi mà rung đùi phê phờ nhìn nhỏ Lành bậm môi hoá giải chiêu thức của tôi.Kết thúc: bảy ván tôi toàn thắng. Một kết quả không thể hoàn hảo hơn.

- Khà khà. Đã phục tài bản vương chưa? – Tôi khoái chí chọc nhỏ Lành.

- Bữa nay mình không có hứng đánh. Chờ bữa sau mình sẽ phục thù. – Nhỏ nói xong thì cất tập giấy thừa với mấy cây bút vào lại cặp.

Bữa nhận lớp hôm nay cũng chẳng có gì. Cô chủ nhiệm phổ biến nội qui trường lớp. Rồi bầu ban cán sự với cả chép thời khoá biểu cho tuần sau nữa. Còn tuần sau chúng tôi phải học quân sự. Dặn dò xong đầu đấy thì cô bảo chúng tôi xuống dưới sân làm lễ luôn.(mình viết tới đây thì mang máng nhớ lại là hình như hồi xưa làm lễ trước rồi mới nhận GVCN thì phải. Chẳng nhớ rõ lắm. Mà thôi lỡ viết rồi. Xoa đi viết lại nhọc lắm.Mấy bạn cứ mặc định là chuyện xảy ra như vậy đi nha.) Xuống sân A rồi ngồi vào hàng lớp của mình, ghế đã được mấy anh chị khóa trên sắp sẵn, bọn tôi chỉ việc ra và ngồi xuống thôi. Buổi lễ khai giảng cũng chẳng có gì. Thầy hiệu trưởng cũng chỉ đọc diễn văn, rồi thì các thầy cô bên đoàn lên dặn dò này nọ. Rồi học quân sự ra sao đó, vân vân và mây mây, lâu rồi cũng chẳng nhớ rõ nữa, thôi phần này mình cho tua nhanh nhé. Tới lúc thầy hiệu trưởng đánh trống báo hiệu năm học mới bắt đầu thì toàn trường vỗ tay. Rồi sau khi được thầy hiệu trưởng cho về thì cái trường như ong vỡ tổ. Gần 4000 mạng lao nhanh ra cổng. Để ghé lại ấy cha khóa trên xếp luôn (hồi xưa cứ nghĩ không phải xếp ghế sừng lắm. Sau này mới biết mình lại phải ề cổ ra sắp cho bọn khối mười khóa sau)

Nhanh chóng lấy xe rồi phi về nhà. Tôi chẳng dám nhán nhá lâu, chỉ cần một chút nữa thôi thì con đường trước cổng trường sẽ tràn ngập học sinh. Kẹt cứng luôn là cái chắc. Lúc này nắng đã lên cao rồi. Hơi nóng một chút. Nhưng thầy kệ, cứ từ từ mà đạp về, phơi nắng tí có chết đâu mà lo. Đang nhơn nhơn trên đường thì tôi thấy bên kia đường có một bóng áo dài đang lúi húi bên cái xe đạp của mình. Tôi thầm nghĩ xe bị trật sên là cái chắc.

- “May cho đẳng ấy là đẳng này thấy được đấy nhé. Không thôi là có ở đó tới trưa” – Tôi nghĩ thầm trong bụng rồi dựng xe kế bên.

- Này. Xe bạn bị sao đấy? – Rõ ràng biết xe bị trật sên nhưng vẫn cố gắng hỏi. Hìhì.

- Xe mình bị trật sên rồi. Sửa mãi mà chẳng được. – Nhỏ đó thanh minh. Tôi liếc vào bàn tay của nhỏ, còn trắng tinh. Ai đời xe trật sên mà không đụng vào sên thì lấy gì mà sửa được. Bó tay nhỏ này luôn.

- Ừ thôi bạn tránh ra đi. Mình sửa cho. – Rồi không đợi con nhỏ đó đồng ý (rõ ràng là phải đồng ý chứ) tôi xắn tay áo bắt đầu vào sửa xe cho nhỏ.

Ba cái trật sên xe này thì tôi gặp hoài. Loáng cái đã sửa xong. Mà hồi đó tính tình tôi vô tư, tay còn đang dính nhớt xe đen xì xì. Tôi lại quẹt lên trán để lau mồ hôi. Thấy con nhỏ đó nhìn mình cười khì khì thì bực mình lắm. Đã có lòng tốt giúp cho còn không cảm ơn,đã vậy còn dám cười chọc quê. Tôi tức mình quát.

- Cười gì? Người gì đâu mà được người ta giúp không cảm ơn thì chứ. Lại còn đứng đó mà cười.

- Hì hì. Mặt bạn dính lọ đây cả ra rồi nè. – Tôi lúc đó mới ngó người. Ra là thế. Rồi lại cười khì khì.

Nhỏ lấy trong túi xách ra một bọc khăn giấy ướt lau cho tôi (hồi đó mình tò lắm. Cứ nghĩ lũ con gái giống như là thần vậy. Lúc nào cần là luôn biến ra được khăn giấy) Nhìn bàn tay nhỏ khê chạm vào mặt. Tôi rùng mình một cái.

- Thôi để mình làm cho. – Tôi giặt miếng khăn của nhỏ rồi tự lau mặt của mình luôn. Xong xuôi, nhìn lại cái khăn thì... khiếp – nhót gì mà đen thế

~~Lau xong thì nhỏ mới cất lời.

- Hi. Cảm ơn bạn nhiều nhé. Mà bạn học PBC à? – Nhỏ nhìn vào băng tên trên ngực áo tôi rồi phán.

- Ủ. Mà bạn... – Ba chữ “học trường nào?” đang chạy ra tới cổ thì nghen ứ lại. Ủi cha, con nhà ai mà xinh thế bay. Tôi đứng hình mất mấy giây. Làm con nhỏ phải huơ huơ tay trước mặt xem tôi có bị gì không.

- Này sao thế? Tự nhiên đang nói lại đứng hình luôn. Điện giật à?

- Không. Bị sét đánh. – Tôi nói rồi cười ha hả. Còn con nhỏ thì đỏ mặt quay đi chỗ khác.

- Này! Mình đùa thôi. Bạn tên gì thế? – Tôi gỡ cho con nhỏ. Thấy ngưng nghịu hoài.

- Mình tên Ly. Thảo Ly. Mà bạn gọi mình là Xu được rồi. – Xu nói (tới đây mình đổi ngôi nhỏ thành Xu hoặc Ly luôn nhé. Nhỏ này nhỏ kia cũng không tốt)

- Ủ mình tên Tú. Bạn học trường nào thế? – Nãy giờ mới cạy được ba chữ chết tiệt đó ra khỏi mồm.

- Mình học trường chuyên.

- Chà. Giỏi ghê bay. Học chuyên luôn, nghe mà thấy ngưỡng mộ quá. Hic hic.

- Hi. Cũng may mắn mình mới thi được vào chuyên thôi. Mà bạn ngày nào cũng đi học về qua đường này hết à? – Xu tự nhiên đổi chủ đề.

- Ủ. Mà sao? – Tôi thắc mắc

- Thì bữa sau là ngày nào hai đứa mình cũng được đi học về chung chứ sao. Nhà mình bên đường XXX nè. – Xu ra vẻ háo hức với phát hiện của mình lắm.

- Ủ. Nhà mình cũng đường XXX

.

- Hi. Thôi về đi. Mẹ mình ở nhà đang chờ. – Xu nói rồi leo lên xe đạp đi luôn.

Tôi thấy thế thì cũng đá chống xe leo lên đạp cho kịp. Hai đứa đi trên đường mà nói chuyện tíu tít. Hồi ấy con nít gặp mặt rất dễ bắt chuyện với nhau, cứ một hai câu hỏi thăm là quen. Có khi đi về rồi nhớ lại chẳng biết tên thằng đó hay con bé ấy là gì? Nhưng mà mặc kệ, ai quan tâm chứ. Giờ nhớ lại thấy mình sao mà muốn quay lại cái ngày đó quá. Còn đi học trong sự bảo bọc của bố mẹ. Chẳng phải lo nghĩ gì nhiều. Học xong thì lại vứt sách đi chơi. Không đá banh thì cũng theo đám bạn cùng xóm mà leo cây hái trộm. Để rồi chủ nhà thả chó ra xua đi. Rồi những buổi ra biển tắm. Nhìn những cơn sóng vỗ bờ, vỗ bờ mãi mà không dừng. Tôi thích ngắm biển lắm, thích nhất là ngắm hoàng hôn trên biển, từ nhỏ cho tới lúc này đã ngắm không biết bao nhiêu hoàng hôn rồi. Nhưng chẳng bao giờ trong tôi xuất hiện một chữ “chán”, mỗi lần như vậy thì cái xúc cảm tinh nguyên của vầng dương chói lọi lại xua tan cái cô đơn, sưởi ấm lòng tôi. Thời này giờ lan man nhiều quá. Quay lại câu chuyện của Thảo Ly nhé

12. Chương 12

Như đã nói ở trên hai đứa cứ đi học về là lại song song với nhau. Lâu dần thì nó trở thành một thói quen khó bỏ. Mỗi lần tôi về sớm thì lại đứng trước cổng trường chuyên mà chờ. Ngược lại, mỗi lần Xu ra sớm không thấy tôi đâu, thì cũng nán lại cho dù các bạn trong trường đã ra về gần hết, cốt chỉ để đạp về cùng tôi. Hai đứa nói chuyện hợp với nhau lắm. Cứ xáp vào là nói đủ thứ chuyện trên đời. Lúc hết đề tài thì con mèo gần nhà đi lạc hay cái cây trước sân bị rớt mấy cái lá cũng đem ra mà tám được. Hai bên gia đình của tôi và Xu thì cũng biết chuyện hai đứa chơi thân. Một hôm ba tôi chở tôi tới nhà Xu mượn cuốn bài tập địa thì mới vỡ lẽ ra là hai nhà có quen nhau. Hồi ấy ba tôi đi bộ đội là anh em kết nghĩa hay là gì gì đó với ba của Xu. Rồi mẹ tôi với mẹ Xu thì hình như là chị em cùng xóm với nhau thì phải. Hồi ấy mẹ tôi với mẹ Xu đi thi hoa hậu xóm thì người giải nhất người giải nhì (chẳng biết ba tôi chém hay nói thật). Rồi ba tôi với ba Xu cứ chia ra cua cho được hai hoa hậu của xóm. Cưới xong thì nhà Xu phải chuyển đi theo gia

đình vào ở với nhà nội. Nghe hai bậc tiền bối khơi chuyện hồi ấy có hứa nếu một nhà mà đẻ con trai một nhà mà đẻ con gái thì cho chúng nó cưới nhau nữa. Tôi với Xu đứng ngoài nhìn nhau mà chỉ biết cười hì hì.

Từ đó tôi cũng hay qua rủ Xu đi chơi. Kiên luôn công việc chở Xu đi học luôn. Lâu dần thành lệ. Tôi tới nhà Xu chơi cũng chẳng cần phải xin phép nữa. Hai bác bên ấy cũng quý tôi lắm. Cứ chọc miết.

- Con cứ ráng học đi. Rồi ba mẹ già con gái cho (hồi ấy ba mẹ em cứ gọi tôi là con trai, rồi xưng mình là ba mẹ, tôi cũng chẳng để ý lắm. Ba mẹ tôi cũng quý Xu. Cũng gọi là con gái rồi cũng tự xưng là ba mẹ nốt. Riết rồi thành thử ra tôi và Xu có tới hai ông bố và hai bà mẹ).

- Xu có nhà không mẹ? – Tôi hỏi mẹ Xu.

- Nó trên lầu ấy. Con đi lên trên đi.

- Dạ con xin phép.

Thấy tôi tới chơi thì Xu mừng lắm. Cứ tung ta tung tã, khoác tay tôi đi xuống. Thấy thế ba mẹ hai (cách tôi gọi ba mẹ Xu) cũng chỉ biết nhìn nhau rồi tùm tùm.

- Này. Tuy ba mẹ với nhà thông gia (ba mẹ hai cứ gọi ba mẹ tôi là thông gia, ba mẹ tôi cũng gọi ba mẹ hai như thế. Giờ nghĩ lại cũng chỉ biết lắc đầu) cho hai đứa cưới nhau rồi. Nhưng hai đứa vẫn còn đang đi học. Không được đi quá giới hạn đâu đấy. – Ba hai nói với tôi.

- Ông này. Để cho hai đứa nó tự nhiên. – Mẹ hai thúc tay ba hai.

- Thì tôi nhắc chừng như thế. Với cả chồng mày còn ở đó có chạy đi đâu mà sợ. Vội vàng làm gì con gái nhỉ? – Ba hai nói xong thì nhìn Xu ý nhị. Mẹ hai cũng chỉ biết cười trừ.

Tôi với Xu thì lúc đầu cũng còn sượng sùng đỏ mặt. Nhưng nghe mãi cũng thành quen rồi. Xu qua nhà tôi chơi thì ba mẹ tôi cũng chọc Xu y chang. Cứ như là hai nhà móc nối với nhau gắn ghép tôi với Xu vậy.

- Dạ thôi con xin phép ba mẹ. – Tôi chào ba mẹ hai

- Dạ chào ba mẹ con đi. Chồng nhỉ? – Xu cũng pha trò. Ba mẹ em nghe thấy thế thì cũng bật cười. Tôi cũng chẳng biết nói gì im lặng mà chở Xu đi.

Cái tình cảm tuổi học trò trong tôi và Xu trong sáng, thánh thiện. Nó nảy nở theo thời gian chúng tôi bên nhau, như những dây leo quấn quanh một gốc cây đại thụ của tình yêu vậy. Tôi hàng ngày vẫn qua nhà Xu chơi. Vẫn chở đi chơi đều đặn. Chúng tôi cũng có những lúc cãi vã. Nhưng tôi luôn là người chủ động xin lỗi dù mình có lỗi hay không. Tôi quý Xu và tôi chẳng muốn mất đi thứ tình cảm mình đang có một chút nào. Xin lỗi – Làm lành – Đi chơi – Rồi lại tíu tít vui vẻ tay trong tay.

Cái thành phố Phan Thiết này bé lắm. Bạn nào có đến Phan Thiết chơi một lần chắc cũng biết Phan Thiết cũng chẳng có gì nhiều. Quay đi quẩn lại cũng chỉ là đi dạo trên cung đường biển, hoặc đi qua bên đường TKH mà ngắm các gian hàng hai bên đường. Nhưng mà nếu đó là lúc tôi đi một mình. Nhưng ngày ấy tôi còn có Xu, đi với Xu thì tôi bao giờ cũng vui cả, và Xu cũng vậy. Hai đứa lúc nào cũng có nhau, tay trong tay. Cứ như mặc định một liên kết vô hình là sau này lớn lên tôi với Xu sẽ cưới nhau vậy. Ít nhất đó là trong suy nghĩ của tôi. Tôi với Xu có chung một kỉ vật. Đó là một chậu cây xương rồng nhỏ mua vào một ngày tôi đi chơi Tết với Xu. Cây xương rồng đặt ở sau vườn nhà tôi. Tôi và Xu vẫn hàng ngày chăm sóc nó. Tôi quý nó lắm. Trân trọng nó như trân trọng tình cảm mà tôi đang có vậy.

Nhưng mà có câu: Tình đầu là tình dang dở. Phần lớn mối tình đầu, nhất là mối tình tuổi học trò thì càng không bao giờ bền vững. Tôi vẫn còn nhớ như in cái ngày hôm ấy. Là một ngày hè cuối năm lớp mười. Trời mưa tầm tã. Xu hẹn tôi ra cung đường biển quen thuộc. Tôi đội áo mưa vào mà phi như bay ra giữa màn mưa trắng xoá. Lúc đó đang lo cho Xu lắm. Chẳng biết đang mưa gió đầy trời còn hẹn mình ra làm gì. Tới nơi thì đã thấy Xu ngồi trên chiếc ghế đá mà chúng tôi vẫn hay ngồi. Toàn thân bây giờ đã ướt sũng. Tôi vội vàng xuống xe, lột cái áo mưa đang mặc ra che cho Xu.

- Này. Em có làm sao không thế? Trời mưa lại ra đây ngồi. – Tôi ngồi xuống bên cạnh Xu nhưng hai tay vẫn giữ áo mưa che cho hai đứa.

- Anh này. Chúng mình chia tay đi! – Tôi như vẫn chưa tin vào tai mình. Có lẽ tiếng mưa đã át đi tiếng Xu chẳng?

- Em nói sao?

- Em nghĩ chúng mình nên chia tay. Em thấy mình không còn hợp với anh nữa.

Tai tôi ù đi. Như không tin vào lời nói đó lại từ chính miệng của “cô vợ hờ” bé nhỏ của tôi phát ra. Tay tôi buông thõng xuống. Chiếc áo mưa cũng theo đó mà rơi xuống vĩa hè.

- Nhưng mà... tại sao? Anh cần biết lý do?

- ...!

- Có phải... vì anh ta? Vì anh ta đúng không? Em trả lời đi. -Tôi lúc này đang xúc động, bóp chặt lấy hai vai Xu mà lắc, mà hỏi. Cứ như là tôi làm như thế thì Xu sẽ rút lại lời nói của mình.

- Em nói rồi. Do hai đứa chúng mình không hợp nhau thôi.

- Em nghĩ anh tin lời nói dối đó sao?

- ...!

Cách đây một tháng Xu có kể với tôi về một anh học chuyên Lý trên Xu một lớp đang lán la bắt chuyện với Xu. Rồi có rủ đi chơi vài lần. Rồi Xu cũng đồng ý. Tất nhiên là Xu có nói với tôi. Nhưng mà tôi cũng chẳng quan tâm. Vì cứ nghĩ tôi và Xu sau này nhất định sẽ cưới nhau, sẽ thành vợ chồng. Ừ hồi ấy tôi ngây thơ như thế đó. Rồi một ngày mấy đứa bạn tôi bắt gặp Xu ngồi sau xe một ông anh trường chuyên, hai người cười nói rất vui vẻ. Tôi nghe xong thì chỉ bật cười không tin.

- Mà cứ cười đi. Tao đã bảo là mày bị cấm sừng rồi. – Thằng bạn tôi quả quyết.

- Tao không tin đâu. Tao tin là Ly biết mình đang làm gì, phải làm gì. Sẽ không có chuyện Ly phản bội tao.

- Tôi cũng quả quyết không kém

- Thằng này. Anh em tao nói thật với mày, mày không tin thì thôi. – Mấy thằng bạn ngao ngán nhìn tôi lắc đầu.

Nhưng lúc ấy thì lòng tin của tôi vào Xu là quá lớn. Không bao giờ tôi tin có chuyện Xu sẽ phản bội mình.

Tôi lúc này chỉ biết ngồi trên chiếc ghế đá nhìn Xu đạp xe đi dưới cơn mưa tầm tã. Tôi chỉ biết lặng đi, lặng đi rất lâu cho tới khi mưa đã ngớt hạt. Tôi cũng chỉ biết ngồi ở đó. Tôi dầm mưa suốt hai tiếng đồng hồ, rồi tiếp tục ngồi tại ghế đá thêm hai tiếng nữa. Lúc ấy là lần đầu tiên tôi biết tới cảm giác khóc ột người con gái. Thấy cái thân mình thật tội nghiệp đáng thương. Tôi lê lét dắt xe ra về (chẳng hiểu lúc đó tôi nghĩ cái gì mà đạp xe ra lại dắt xe về). Tôi bị sốt ly bì luôn ba ngày sau đó. Lúc tôi khỏi rồi thì có nghe ba nói gia đình Xu đã chuyển vào trong SG rồi. Tôi khi nghe cái tin đó thì khẽ cười. Chuyển đi rồi, thì sao chứ, chuyển đi rồi, có hàn lại được vết thương trong lòng tôi hay không? Chuyển đi rồi có lấy lại được những giọt nước mắt tôi đã rơi hay không, có giúp tôi quên đi được hay không? Hay là đổi lại chỉ là sự dày vò hằng đêm. Tôi bất giác la lên một tiếng thật to. Vang vọng cả căn nhà. Mẹ tôi thấy thế thì hoảng hồn.

- Trời đất. Mày bị sao thế hả con? Sốt xong rồi bị động kinh luôn hả?

Tôi chỉ biết nhìn mẹ lắc đầu.

- Mẹ nè. Con sẽ quên được phải không?

- Mày nói gì thế con? Mẹ chẳng hiểu gì cả? Hay là mày lại trở sốt rồi? – Nói xong mẹ tôi lấy tay sờ lên trán tôi.

- Quái! Mày có sốt đâu. Mà sao lại nói mê sảng cái gì thế?

Từ hôm ấy trở đi tôi tự hứa với lòng là sẽ phải quên đi hình bóng người con gái ấy. Và tôi cũng làm được. Làm được một cách khổ sở, chật vật. Suốt mấy tháng hè tôi như người mất hồn. Tụi bạn chỉ biết thở dài ngao ngán. Nhưng mà cũng nhờ tụi nó tôi mới vượt qua được. Trong tôi cảm giác giận đã không còn nữa. Thay vào đó tôi cảm ơn Xu. Chắc các bạn đọc thấy tôi nói vậy rất tức cười. Sao lại cảm ơn cơ chứ? Nhưng

thật vậy,nhờ chuyện đó mà tôi trở thành một con người chai sạn hơn. Khó tin người hơn. Rồi tôi thận trọng hơn trong chuyện tình cảm. Tôi đa nghi hơn, hay dò xét từng cử chỉ của những ai mình gọi là bạn gái (nói vậy để cho các bạn hình dung tôi là một người chai sạn như thế nào. Đừng có suy diễn tôi là một người ba lảng nhảng nhiều bạn gái).

Một lần là quá đủ rồi...

Hiện Tại

- Em biết anh đang nghĩ gì. Anh vẫn còn giận em đúng chứ?

- Không. Anh đã không còn giận lâu rồi. – Tôi nhấp ngụm café trên tay. Đưa mắt ra nhìn dòng người đang chạy trên đường. Cuộc sống này cũng vậy,rồi cũng phải biết cách mà vượt qua, đi tiếp, chẳng cần phải bị lụy làm gì. Cứ như dòng xe trước mắt không phải là rất tốt sao. Cứ vượt qua mãi...

Ngồi thêm một chút nữa thì điện thoại Xu reo.

- Alo. Vân à. Xin lỗi mày. Tao đang ngồi lại anh Tú. Không phải. Cũng không phải. Ừ đúng rồi, ảnh đó. Tao xin lỗi tao không tới được. Không có chuyện gì đâu. Thôi tao dập máy đây.

- Là cái Vân à?

- Dạ. Hồi tối em có hẹn với nó. Mà anh vẫn còn nhớ nó à?

- Ừ.

- Anh dạo này ít nói quá nhỉ?

- Ừ.

- Em biết lời xin lỗi bây giờ đã quá muộn màng rồi. Nhưng em có thể cầu xin sự tha thứ từ anh không?

- Anh đã tha thứ cho em từ lâu lắm rồi, em không cần phải áy náy vì việc đó đâu. – Tôi lại khẽ nhấp một ngụm café khác. Café sữa mà sao đắng quá. Đắng tới tận cuống họng. Từng giọt café chảy tràn qua cổ, rơi xuống một cái giếng đã khô từ lâu – cái giếng tình cảm của tôi và Xu.

- Anh bây giờ đã có bạn gái rồi chứ?

- Anh có rồi.

- Người ấy có tốt không?

- Cô ấy đối với anh rất tốt. – Tôi nói ra câu này cũng đã suy nghĩ rất lâu. Có thể đó là một lời trách khê. Tuy nói tôi đã tha thứ, nhưng đâu phải tôi không được quyền trách móc chứ.

- Em... xin lỗi... – Nói rồi Xu khẽ rút nước mắt. Lại khóc. Tôi chúa ghét nhìn thấy con gái khóc.

- Thôi trễ rồi. Em về đi. Để anh đưa em về. Giờ cũng tối rồi.

Tôi tính tiền rồi ra dắt xe cho Xu. Đi bên cạnh mà Xu cứ khóc mãi. Tôi cũng chẳng biết làm gì (hay là tôi chẳng muốn làm gì nhỉ?) Về tới nhà. Nhìn Xu dắt xe vào trong rồi tôi mới yên tâm quay đầu xe mà chạy về.

- Haizz. Trễ quá rồi. Thẻ nào về cũng bị chị Huệ la cho coi.

Tôi đoán đúng. Chị Huệ vừa thấy bóng tôi bước vào đã la um lên. Nào là đi dạy về trễ sao không gọi điện báo. Nào là chị lo cho em lắm, sao lớn rồi mà chẳng biết nghĩ gì cả... Tôi cũng chỉ biết xin lỗi rồi leo lên phòng nằm ra đó. Nhắm mắt lại vỗ về giấc ngủ. Nhưng mà chẳng thể nào ngủ được...

- Chắc là do café.

- Haizz. Mày biết chắc là không phải do café mà.

- Thôi. Đã hơn năm năm rồi. Năm năm rồi đấy. Gặp lại thì sao chứ?

- Hết yêu rồi mà. Sao còn nhung nhớ cái gì chứ?

- Tuy hết yêu nhưng vẫn còn tình nghĩa, đúng chứ?
  - Mà thôi đi. Chẳng ai lại ngu ngốc như mày cả. Người ta đã bỏ mày, nhớ chứ? Là Xu bỏ mày đấy.
- Những dòng suy nghĩ cứ đua nhau quẩn lầy tôi. Cứ như con rắn cuốn lầy đầu óc vậy.

Đêm đó là một trong những đêm dài nhất của tôi. Có lẽ. Chẳng nhớ rõ nữa (chẳng muốn nhớ rõ nữa??)
Hôm đó đi ngủ lúc 4h sáng thì phải... Chà...cũng chẳng nhớ rõ nữa...

13. Chương 13: Chương 13

Tối hôm qua do ngủ trễ nên sáng nay tôi chẳng thể đi tập bóng được. Nhưng mà thấy kệ. Mai chủ nhật rồi. Tôi có lẽ cũng nên tự thưởng mình một ngày xả hơi. Ngày hôm nay, tôi sẽ tạm không dính tới “bạn gái-bạn gái cũ-chị gái-em gái” tất cả những ai tôi nghĩ có thể làm tôi thêm đau đầu, mệt mỏi.

Bước xuống dưới nhà thì đã gần 12h. Hôm nay thứ bảy nhưng môn học hôm nay lớp tôi đã kết thúc từ tuần trước rồi. Thế nên từ đây tới cuối kì tôi sẽ có ít nhất hai ngày nghỉ trong tuần. Vươn vai một cái cho giãn gân cốt. Bỗng một mùi thơm sực nức xông vào mũi. Tôi biết ngay là chị Huệ đang nấu ăn dưới bếp. Đi xuống thì đã thấy con bé em bày thức ăn ra bàn rồi.

- Rửa mặt đi rồi ngồi vào ăn. – Chị Huệ nói giọng vẫn còn chút giận dỗi. Chắc là vẫn còn để ý vụ tối qua tôi về trễ.
- Dạ vâng ạ.

Tôi chẳng dám cãi. Trong cái nhà này thì chị Huệ giống như một người mẹ vậy. Chị lo từ cái ăn, cái mặc, quán xuyến mọi việc lớn nhỏ. Chị lo cho tôi với con bé em từng ly từng tí, cứ như chị là mẫu người nội trợ mà cánh đàn ông ai cũng muốn cưới về làm vợ. Tôi làm vệ sinh cá nhân xong là ngồi vào bàn luôn. Bữa ăn hôm nay thịnh soạn quá. Nào rô phi chiên xù. Thịt kho trứng. Rồi cả một đĩa tôm rang me và một đĩa rau cải xào. Tất cả đều đang bốc khói nghi ngút. Đợi chị ngồi vào bàn là tôi ăn luôn. Miễn sao đó là cơm chị Huệ nấu thì tôi sẽ ăn bằng sạch, chừng nào nít bụng thì mới buông đũa ra. Con bé ba thấy thế thì lần nào cũng cười khi khi.

- Gớm. Có ai giành ăn đâu mà gấp thế?
- Kệ. Ngon mà, chị nhỉ? – Tôi cố tình đá chuyện với chị.
- Thì chẳng. Tao nấu không ngon thì mày có lớn xác được như vậy không? – Hic. Mới nuôi mình được có một năm mà nói cứ như là chị nấu ăn cho tôi từ nhỏ tới lớn vậy.
- Dạ. Chị của em là nhất mà. Ba nhỉ? – Tôi quay mặt qua con bé em mà cười gian xảo.
- Khỏi nịnh. Chuyện hôm qua em còn chưa xử tới đâu. – Cái địch! Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Tôi ăn xong thì sắp xếp lại bàn rồi để cho con bé em rửa chén. Còn mình thì chỉ việc ngồi phè phỡn xem tivi. Ở chung với con gái sướng lắm các bạn ạ. (gái ngoan biết nội trợ thôi nhé. Còn như mấy em teen bây giờ thì... ôi thôi!) Đang ngồi xem thời sự buổi trưa thì có điện thoại tới. Số lạ.

- Alô
- Cho hỏi có phải số của Tú đúng không vậy? – Là giọng con gái.
- Đúng rồi. Cho hỏi ai đầu dây vậy ạ? – Tôi lịch sự trả lời.
- Vâng đây. Vẫn còn nhớ chứ?
- Ừ. Gọi có chuyện gì không?
- Chiều nay ông rảnh không? Ra quán café nào nói chuyện đi.
- Tôi thì có chuyện gì để nói?
- Ông biết chuyện gì mà! Hẹn ông 4h tại quán X đường Y nhé. Không gặp không về. – Nói xong thì nhỏ vắn cúp máy luôn.

Tôi quăng cái điện thoại ra bên cạnh rồi ngã người ra ghế. Đúng là chuyện trên đời này chẳng mấy khi nào mà theo ý mình cả. Hôm nay muốn có một ngày yên tĩnh vậy mà... Tôi biết nhỏ Vân hẹn gặp tôi không vì mục đích nào khác ngoài muốn nói chuyện của Xu. Hai đứa hồi xưa đã là bạn thân của nhau. Lúc ấy Vân lúc nào cũng ở cạnh tôi lúc tôi buồn, khuyên tôi nên tha thứ cho Xu. Tôi thì lúc ấy cứ nghĩ hai đứa là bạn thân với nhau nên nói đỡ cho nhau. Thế là tôi đâm ra ghét lây sang Vân, cứ mỗi lần nó nhắc đến chuyện đó là tôi lại to tiếng, nó buồn tôi lắm, nhưng cũng chẳng nói gì.

Mãi suy nghĩ thì điện thoại lại rung lên. Là tin nhắn của thằng Hưng nhắc chừng tôi chiều mai nhớ lên sân đúng giờ. Nhìn đồng hồ thì chỉ mới 2h chiều, tôi lại lôi cuốn tiểu thuyết lên ban công mà giết thời gian. Hẹn giờ 3h30 cho cái hẹn café luôn. Và như thường lệ, cho dù tôi rất thích đọc tiểu thuyết. Nhưng chỉ một tiếng sau là mắt tôi đã díp lại mặc dù trước đó tới tận trưa tôi mới ngủ dậy. Vỗ tay vào mặt cho tỉnh ngủ, thôi thì xuống dưới lầu tắm rửa át rồi đi luôn, mấy ngày này thời tiết SG nóng quá. Tắm xong thì cũng gần tới giờ hẹn với nhỏ Vân. Tôi xuống nhà, khóa cửa cẩn thận rồi dắt xe ra ngoài chạy tới quán café đã hẹn.

Tới nơi, quăng xe cho ông bảo vệ rồi bước vào trong luôn. Quán café này tôi mới vào lần đầu. Rộng quá! Quán có tới bốn khu. Ở giữa có cả một cái hồ bụi chẳng. Lấy điện thoại gọi cho Vân.

- Này. Đang ngồi ở đâu thế?

- Khu D, cái bàn trong cùng nè. Cạnh cây phát tài á.

Tôi đi tới thì đã thấy nhỏ ngồi với ly sinh tố đã với nửa. Chắc là tới từ lúc nào rồi. Ngồi xuống, gọi một ly nha đam (trời nóng mà uống cái này thì dr.thanh cũng chẳng là cái đêch gì hết).

- Gọi ra đây có chuyện gì không? – Tôi rào trước.

Nhỏ Vân hơi sững lại. Nhìn sâu vào mắt tôi, rồi mới lên tiếng.

- Ông có còn giận con Xu không?

- Sao lại hỏi vậy. Tui hết giận lâu rồi.

- Xạo. Miệng ông nói không nhưng mắt ông nói có. – Nhỏ Vân phán như đúng rồi ấy.

- Mấy năm không gặp bộ mới đi học bác sĩ tâm lý về hả? – Tôi chọc nhỏ

- Đâu cần. Tui lại còn lạ gì ông với con Xu. Nói thật, ông đừng có trách con Xu nữa.

- ...!

- Mấy bữa tối gọi cho nó thì nó bảo là đi với ông. Tui cũng bất ngờ lắm. Về hỏi nó thì thấy nó chẳng nói gì, cứ khóc hoài. – Tôi nghe tới đây thì lòng chợt nhói.

- ...!

- Tui nói ông nghe, ngày xưa con Xu đi với Long (tên cái thằng cha chết bầm chuyên Lý) cũng vì ông thôi.

- Nãy giờ Vân nói mà mắt vẫn chăm chăm vào tôi.

- Vì tui? Nực cười! Đi với thằng khác phản bội tui mà bảo là vì tui. Chuyện hoang đường nhất thế kỷ. – Tôi nghe xong thì mặt hầm hầm.

- Ông nghe tui nói xong đã. Quả là ngày xưa anh Long có thích Xu. Nhưng Xu có bao giờ thêm nói chuyện với Long đâu. Rồi tới một ngày, Xu được ba mình nói là thằng sau phải chuyển vào SG vì ba nó phải chuyển công tác. Nó buồn lắm, nó lại sợ ông xa nó thì ông đau khổ. Nên mới cặp với Long rồi chia tay ông để ông phải quên nó đi.

- Hahaha. Này Vân. Đang đóng phim Hàn đấy à? – Tôi nghe xong mà mắt lộ vẻ khinh bỉ. Sao nhỏ Vân có thể bóp méo sự thật như thế chứ?

- Ông thử nghĩ lại xem. Tui trước giờ có lần nào nói dối ông chuyện gì chưa? Chuyện lần đó cũng là Xu nhờ tui phải giữ kín trước mặt ông. Nói sợ ông phải buồn vì nó, nên đã chủ động chia tay ông.

- ...!

- Mấy hôm trước thấy nó bảo gặp ông, rồi về ngày nào cũng khóc. Tui cũng lo lắm, tui định nói với ông nhưng nó cản lại. Mấy ngày nay nó không ăn uống gì cả, bây giờ đang sốt ly bì ở nhà. – Tôi nghe Vân nói xong thì tim lại nhói thêm một cái.

- Nãy giờ những gì Vân nói là thật chứ? Không gạt tui chứ? – Tôi nhìn thẳng vào nhỏ Vân như tìm ra một cử chỉ hay hành động dối trá nào. Nhưng hoàn toàn không có.

- Tui đã nói rồi, trước giờ tui có lần nào nói dối ông chưa? Tin hay không thì tùy, à mà khoan, ông bắt buộc phải tin tui. Con Xu bây giờ đang bệnh nặng, nó cũng vì lụy tình với ông mà bệnh.

- Cho tui mượn điện thoại. – Rồi không chờ nhỏ Vân đồng ý. Tôi với tay lấy luôn cái điện thoại trên bàn.

Dò trong danh bạ thì thấy cái tên Xu hiện lên. Bấm số gọi ngay lập tức. Đầu bên kia đổ chuông một hồi thì có người bắt máy. Một giọng nói yếu ớt vang lên.

- Vân à. Gọi tao có chuyện gì thế?

- ...! – Đúng là tiếng Xu rồi.

- Giờ tao đang mệt lắm, không nói chuyện với mày được đâu, khi khác gọi lại nhé.

- Xu. Anh đây. – Tôi nãy giờ mới lên tiếng.

- Anh...Tú? – Bên kia giọng Xu bỗng run run.

- Ủ. Bệnh tình của em thế nào rồi?

- Em có bệnh gì đâu. Ha ha, anh lại nghe cái Vân nó nói bậy bạ rồi. – Xu cố gắng nói giọng vui vẻ nhưng đời nào qua mặt được tôi.

- Này. Em nghĩ anh là ai? Em có mất một cọng tóc thì anh cũng biết. (chém tí!) Em bây giờ cứ nằm nghỉ cho khoẻ đi. Tí nữa anh qua sau. Mà cấm có trách con Vân, không nhờ nó thì anh cũng chẳng biết được cái màn kịch hay ho của em đâu. – Nói xong tôi cúp máy luôn. Mở điện thoại nhỏ Vân bấm số Xu qua máy mình rồi mới trả lại cho nó.

Con Vân nãy giờ chứng kiến màn nói chuyện của tôi với Xu thì cứ bụm miệng cười tủm tỉm.

- Chúc mừng Ngưu Lang đã tìm lại được Chúc Nữ của lòng chàng nhé.

- Tính tiền nước đi. Mai tui xử tội bà sau. Dám giấu tui những năm năm. Hai người tốt quá mà. – Móc ví để lại tiền rồi tôi lao nhanh ra khỏi quán luôn.

Tôi lấy xe chạy ra chợ mua một ít hoa quả rồi mới tới nhà Xu. Đứng trước căn nhà mà tôi đã chở Xu về tối qua. Bấm chuông rồi lại dựa ra yên xe đứng đợi. Một lát sau thì có một người phụ nữ đứng tuổi ra mở cửa cho tôi.

- Cậu là...

- Mẹ hai. Không nhận ra con sao?

- Mẹ hai...? Trời đất ơi! Tú! Con sao biết được nhà mẹ ở đây thế? Dắt xe vào, vào nhà đi con. Ông nó ơi. Xem ai đây này.

Tôi dắt xe vào trong nhà thì đã nghe thấy ba hai lên tiếng

- Ai nào? Bà nó để tôi xem nốt bộ phim đã. Đang tới khúc hay.

- Thì ông cứ quay ra xem ai vào nhà đi đã. – Tôi lúc này đã bước vào tới cửa rồi.

Ba hai tức tối quay ra, chắc là đang rửa盥 nào đang lúc xem phim hay lại tới phá đám đây mà.

- Cậu này là...?

- Cái ông này. Thăng Tú đấy chứ còn ai. – Mẹ hai thúc tay chồng mình rồi quay qua nhìn tôi cười tươi.

- Ôi cha! Thằng rể. Sao con biết nhà ba ở đây mà tới thế? Quay ra đây ba xem nào. Mấy năm không gặp bây giờ phát tướng rồi đấy nhỉ? Nhìn cứ như Hàn Quốc ấy bà nó ạ (Câu này mình hơi tự tăng bốc chút. Hềhề)

- Dạ! Bữa trước con có gặp Xu ngoài đường. Nên có đi uống nước rồi đưa Xu về nên mới biết nhà. Con xin lỗi vì đã không hỏi ba con địa chỉ của ba mẹ để tới thăm sớm hơn. – Tôi ngồi xuống ghế rồi trả lời.

- Chà cái thằng này. Lớn thật rồi. Ăn nói đĩnh đạc ra phết đấy. Thế dạo này nhà thông gia thế nào rồi?

- Dạ ba mẹ con vẫn khỏe. Ba con cứ nhắc ba suốt đấy ạ. – Tôi đón cốc nước từ mẹ hai.

- Ừ ba cũng bận việc quá. Lâu rồi chẳng về Phan Thiết mà thăm ba mẹ con được. Giờ gặp lại con thì thấy cũng đỡ nhớ phần nào.

- Dạ vâng ạ.

Tôi ngồi đấy nói chuyện với ba mẹ hai một chút nữa thì xin phép lên thăm Xu vì biết Xu bệnh. Sẵn tiện gửi trái cây mà tôi mua cho Xu luôn.

Bước lên lầu, đứng trước cửa phòng Xu. Tôi thử dúi một cái rồi gõ cửa.

- Xu! Anh đây. Anh vào được chứ?

- Anh vào đi, cửa không khóa đâu! – Tiếng Xu trả lời.

Tôi bước vào phòng. Thấy Xu đang cuộn tròn trong chăn như con mèo. Ngồi xuống bên mép giường. Khẽ gỡ Xu ra khỏi chăn rồi lấy tay sờ lên trán. Vẫn còn nóng quá. Tôi vào nhà vệ sinh đắp cái khăn mát rồi đắp lên trán cho Xu. Xong rồi tôi lại ngồi xuống bên cạnh. Khẽ đặt tay mình lên vai em.

- Anh đã làm khổ em rồi.

- Anh đừng nói thế. Tất cả lỗi là của em, anh chẳng làm gì cả.

- Sao em lại dối anh cơ chứ? Nếu không nhờ Vân nói thì có lẽ cái sự thật này cũng bị em vùi sâu trong tim rồi.

- ...!

- Em yên tâm. Anh không trách em đâu. Anh mong sau này có gì thì em cũng đừng giấu anh. Hứa nhé?

- Vâng! – Xu nói rồi nắm chặt lấy tay tôi.

Bỗng, cánh cửa phòng Xu mở ra. Tôi và Xu đưa mắt nhìn thì một người con trai cỡ tuổi tôi bước vào. Trên tay đang cầm một bó hoa. Tôi thấy mặt Xu lộ vẻ hoảng hốt.

- Sao anh lại tới đây. Tôi không còn gì liên quan tới anh cả. Anh đi về ngay cho

14. Chương 14

Trong khi tôi vẫn còn đang băn khoăn người con trai đang bước vào phòng Xu là ai thì em ấy đã lên tiếng xua đuổi. Cứ như sự xuất hiện của hắn trong căn phòng này như là một sự ghê tởm đối với Xu vậy.

- Tôi nói anh đi về đi, anh không nghe sao? – Xu vẫn gay gắt với hắn ta.

- Anh chỉ muốn tới thăm em thôi mà. Nghe nói em bệnh anh lo quá! – Tên con trai kia này giờ tôi đã đoán chừng là Long rồi. Nhưng mà tại sao Xu lại ghét hắn ta thế nhỉ?

- Tôi không cần anh phải lo. Mời anh về.

- Ừ anh sẽ về. Nhưng mà đây là...? – Hắn ta nhìn tôi hỏi.

- Là bạn trai của tôi, được chưa. Anh còn không về tôi sẽ gào lên bây giờ đó.

Tên kia nghe xong thì hốt hoảng đi ra, tôi nghe liến thoắng tiếng hắn chào ba mẹ hai ở dưới rồi mới quay qua hỏi Xu.

- Anh ta là Long à em?
- Vâng ạ. Mà sao anh biết? – Xu đã dụ lại rồi. Hic, mới này ai tin Xu bị bệnh mới lạ.
- Vân nó kể cho anh. Mà em có vẻ gay gắt với anh ta nhỉ?
- Em cầm thù con người đó. – Tôi nhìn Xu nói mà vẻ mặt rất tức giận.
- Ừ thôi đừng nhắc nữa. Em nghỉ ngơi đi. Chóng khoẻ nhé, anh về đây.

Nhưng tôi chưa kịp đứng dậy thì tay đã bị Xu nắm lại, rất chặt. Tôi không quay lại, khẽ thở dài. Tôi biết Xu đang nghĩ gì.

- Anh đừng đi có được không. Ở lại đây một chút thôi.

Tôi không nói gì. Khẽ ngồi xuống bên cạnh Xu, luồn tay mình vuốt lại mái tóc bết vào gò má xanh xao do mồ hôi. Tôi định lấy cái khăn đi đắp lại nước thì Xu đã choàng tay ôm tôi từ phía sau rồi oà lên khóc nức nở.

- Em nhớ anh lắm! Anh biết không?
- Anh biết.
- Em... đã năm năm nay rồi, không ngày nào là em không nghĩ tới hôm ấy.
- ...!
- Ngày ấy, cái Vân bảo anh ngày nào cũng lang thang, rồi bỏ học. Em buồn lắm, em biết là tại vì em. Em làm vậy thật có lỗi với anh.
- Em...
- Anh cứ để em nói! – Xu cắt lời tôi
- Năm năm qua. Đã bao lần em cố liên lạc với anh. Nhưng khi có được số điện thoại anh rồi. Em lại chẳng dám một lần gọi điện. Em sợ... anh nghe thấy giọng em rồi sẽ càng giận em.
- ...!
- Đã biết bao nhiêu tin nhắn em viết, rồi lại xoá. Định gửi đi nhưng lại thôi. Đến nỗi em đã có lúc không dám đến gần cái điện thoại. Em sợ, sợ lắm... – Xu lại ôm chặt lấy tôi mà khóc to hơn nữa.
- Anh biết mà! Em đừng buồn nữa. Đã có anh ở đây rồi. Ngoan nào, ngoan. Nín đi, em khóc xấu lắm. – Tôi ra sức an ủi Xu. Nghe em ấy kể mà tôi buồn quá. Tôi lại đâm ra trách chính mình, là chính tôi đã làm Xu phải khổ.

Sau khi khóc xong rồi thì Xu lịm đi, tội cho em quá. Đang bệnh mà còn phải khổ vì tôi. Tôi lúc này tự hứa là sẽ luôn quan tâm chăm sóc cho Xu. Bù đắp lại khoảng thời gian năm năm mà đáng lẽ hai đứa phải có.

Đặt Xu nằm lại ngay ngắn. Đắp chăn cho em ấy rồi đắp lại cái khăn mặt. Tôi ngồi xuống rồi nhìn về một khoảng không gian vô định. Bỗng khuôn mặt của em hiện ra. Không còn nụ cười toả nắng nữa mà thay vào đó là một khuôn mặt khinh bỉ đang nhìn tôi. Nếu phát hiện ra chuyện này thì chắc em sẽ giận tôi ghê lắm. Tôi không muốn mất em chút nào. Tôi yêu em rất nhiều, và em cũng tin tưởng tôi rất nhiều. Tôi không muốn em đau khổ. Nhưng mà Xu. Tôi cũng không muốn em ấy đau khổ. Ngày xưa vì bất đắc dĩ em ấy mới phải xa tôi. Nếu bắt tôi chọn một trong hai ngay lúc này, tôi thật chẳng biết phải chọn ai cả. Tôi lúc này không biết có được tính là bắt cả hai tay không nhỉ? Chợt bài hát “Người đi ngang đời tôi” của Ứng Hoàng Phúc lại vang lên trong đầu:

“ Nếu có ai...Đã làm tôi yêu thêm một người. Đó là em đã làm tôi chia đôi cuộc tình. Một nửa cuộc tình trước trao cho em, vì em là người đến sau. Nhưng còn người yêu tôi... đã đến trước em.”

“ Ôi duyên số không cho tôi chọn... không cho tôi chọn cả hai... Ai có thể chọn giúp tôi?”

Ngồi bên Xu thêm một chút nữa. Ngó lên đồng hồ treo tường thì đã hơn 6h. Tôi vuốt nhẹ vào mái tóc Xu một cái rồi mới bước ra khỏi phòng. Xuống nhà chào ba mẹ hai rồi lấy xe đi về. Trong đầu tôi lúc này đang

có trăm mối tơ vò. Một bên là Xu, một bên là em. Một lần nữa cái chân lý “ Trên đời này chẳng có gì mà như ý mình cả “ lại phát huy tác dụng. Thôi cứ tạm gạt cái chuyện đó ra khỏi đầu đã. Bây giờ tôi cần tập trung vào một chuyện cũng khá quan trọng : Long. Chắc chuyện này thì nhỏ Vân là người tôi cần phải tìm tới. Nhưng trước khi gặp nhỏ Vân thì tôi cần phải lấp cái bụng trống của mình đã.

Lượn lờ trên đường, tôi định ghé vào một quán cơm tấm thì điện thoại reo. Là em, tôi bỗng đứng lại không dám bắt máy. Chắc là chuyện của Xu làm tôi thấy có lỗi với em.

- Anh nghe nè. Có chuyện gì thế?

- Anh đang ở ngoài à?

- Ô. Sao em biết? – Tôi thót tim, chẳng lẽ em theo dõi tôi sao.

- Thì em nghe tiếng xe. – Phù! Nghe em nói mà tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Ủ, anh đang định đi ăn.

- Anh chưa ăn à? Qua em nè, bữa nay nhà có mình em thôi. Đang chán quá đây nè.

- Chà. Chừng nào chán mới gọi cho anh ha. – Tôi lúc này đã lấy lại được bình tĩnh, liền pha trò chọc em.

- Hi. Thôi đừng có giận mà. Qua đây ăn chung nè, em cũng đang định dọn ra ăn.

- Trùng hợp quá nhỉ? Anh qua giờ nè.

Tôi quay đầu xe chạy về hướng nhà em. Một lát sau căn nhà quen thuộc đã hiện ra. Dừng xe lại, với tay bấm chuông, một lát sau em đã chạy ra mở cổng. Hôm nay em mặc bộ đồ ở nhà trông nhí nhảnh lắm. Áo Tom&Jerry in trước ngực màu hồng, quần ngắn tới đầu gối cũng màu hồng nốt. Thấy tôi em vui lắm.

- Anh dắt xe vào đi. Dắt vào trong kia luôn. – Tôi dắt xe theo hướng tay em chỉ. Là một cái hiên để dựng xe. Con AB của em cũng dựng đó luôn. Cạnh bên là hai chiếc nữa.

Đây là lần đầu tiên tôi vào nhà em. Mọi hôm rủ đi chơi hay chở em về toàn đứng ngoài, vì em nói mẹ em cũng hơi khó tính. Bắt em phải học xong thì mới được tính tới chuyện yêu đương.

Bước qua cái sân rộng với các chậu cây cảnh đặt hai bên. Tôi bước vào trong. Cảm nhận đầu tiên của tôi là cách bài trí của nhà em cũng hao hao giống với nhà của em Linh. Ngoài phòng khách đặt một bộ sofa lớn. Rồi tới một chiếc tủ cũng lớn không kém để tivi, một dàn đầu đĩa, amply kara... Đằng sau chiếc tủ là cầu thang dẫn lên lầu. Bên hông là lối dẫn xuống bếp. Không lạ nhưng mà rất trang nhã. Có lẽ do đồ dùng trong nhà đều rất đắt tiền nên tôi mới có suy nghĩ như vậy.

- Anh đói chưa? Em dọn cơm ra ăn luôn nhé? – Em lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- Ủ. Anh cũng đói rồi. Để anh phụ em.

Rồi hai đứa dắt nhau ra sau bếp dọn cơm lên ăn.

- Em nấu đấy à? – Tôi nhìn vào bàn ăn vừa được dọn ra mà choáng. Toàn món ngon mà lúc đi ăn cưới mới có (bạn nào đọc tới đây bảo mình nhà quê hai lúa thì mình cũng xin nhận. Hic, trước giờ có được ăn cái này thường xuyên đâu.)

- Ủa. Anh thấy sao? – Em nhìn tôi cười tươi rồi chấp tay trước ngực như chờ một lời khen ngợi.

- Nhìn ngon quá! Anh không ngờ em cũng biết nấu ăn. – Tôi xuýt xoa

- Hứ. Anh đừng khinh thường em nhé. Nè, nhìn em vậy nhưng không phải vậy đâu. Người ta nữ công gia chánh lắm đó, nói à biết. – Em nói xong rồi véo tôi một cái.

- Ôi tha cho anh. Anh biết em đang thực nữ rồi mà! – Tôi ôm hông gào thét. Khiếp, con gái đứa nào cũng néo đau hết.

Công nhận em nấu ăn rất ngon. Món nào cũng vừa miệng cả. Tôi ăn liền ba bát mới chịu buông đũa. Xoa xoa bụng rồi cười như ông địa.

- Em nấu ngon thật. Chắc từ nay về sau anh phải tới nhà em ăn ké dài dài.

- Hì. Bữa nay ba mẹ em đi vắng mới dám mời anh qua thôi. Chứ bữa nào anh cũng tới mẹ mắng em chết.
- Em vừa dọn bàn vừa nói.

- Mẹ em khó nhỉ? Rồi còn ba em thì sao? – Tôi cũng tới phụ em, vừa dọn vừa hỏi.

- Ba em thì dễ tính. Nhưng ba nể mẹ lắm. Trước giờ ba chẳng bao giờ làm trái ý mẹ.

- Thế em giống mẹ hay giống ba?

- Này! Anh đừng có mà thừa nước đục thả câu. Em là con gái họ, em vừa nữ công gia chánh giống mẹ. Vừa giỏi việc lo cho gia đình giống ba. – Em nói rồi lại nhéo vào hông tôi một cái.

- Hic. Anh biết rồi, không có trêu em nữa đâu mà.

Hai đứa vừa rửa chén vừa nói chuyện cười đùa vui vẻ. Em đang rửa thì bỗng lấy tay quệt một đường lên mũi tôi, làm mũi tôi in một vệt trắng xóa. Tôi thấy thế thì lại vốc một chút nước té vào em. Hai đứa cứ đứng đùa qua đẩy lại suốt buổi, mãi mới xử lý xong mấy cái chén. Tôi với em ngồi phịch ra ghế rồi nhìn nhau cười hì hì. Em bỗng ngồi lại gần rồi nắm lấy cánh tay tôi.

- Phải chi tụi mình lúc nào cũng như thế này thì hay anh nhỉ?

- Ủ. – Tôi trả lời em mà lòng buồn khôn tả. Thấy có lỗi với em quá.

- Anh sao vậy, đang vui tự nhiên lại buồn? – Em thấy tôi thế thì nắm chặt tay tôi hỏi.

- Không có gì đâu em. – Tôi quay mặt qua chỗ khác để tránh ánh mắt của em đang nhìn mình.

- Xạo. Nhìn mặt anh nhăn như khỉ kia! Nói nhanh, chuyện gì? – Em đổi cấu hình từ bà tiên sang phù thủy.

- Không có gì thật mà! Phạm Quỳnh Anh thổi bụi bay vào mắt anh thôi =]] – Tôi nói xong rồi cố cười ha ha một tiếng.

- Hứ. Tưởng gì, lớn rồi mà anh như con nít. – Hic, sao không coi lại cái áo mình mặc nó thế nào hăng nói anh chứ cô hai.

- Hì. Thôi anh đi về nhé! Về sớm tí kéo ba mẹ em về thấy anh trong nhà thì lại nguy. – Tôi phịa lý do để tránh mặt em, ngồi lại một tí nữa chắc có chuyện gì tôi cũng huych toẹt ra mất.

- Ủ thôi anh về đi. – Em mặt cũng buồn lắm khi thấy tôi đòi về, nhưng chắc em cũng sợ mẹ. Hì hì, may mà còn biết sợ mẹ

Tôi dắt xe ra khỏi nhà em. Nhìn lên đồng hồ thì cũng đã hơn 9h rồi. Thôi bữa nay về sớm cho chị Huệ khỏi chờ. Bữa nào cũng đi về muộn hoài. Nghĩ thế rồi tôi chạy qua bên Ý Phương (Ai ở SG chắc chắn biết quán này) mua hai bịch chè Thái về cho hai chị em rồi tôi về luôn.

Về tới nhà, cầm bịch chè Thái mà lắc lắc trước mặt con bé em thì nó thích lắm, tôi biết tính nó, rất thích ăn chè. Cứ khi nào giận tôi thì tôi lại cứ chạy ra Ý Phương mà mua cho bịch chè Thái thì nó lại cười tít mắt.

Hai chị em ăn chè nói cười với nhau vui lắm. Tôi thấy thế thì trong lòng ấm áp lên được một chút. Hôm nay quả thật là một ngày dài, biết bao chuyện xảy ra. Hết em rồi tới Xu. À mà nhắc tới Xu mới nhớ. Tôi vội móc điện thoại ra gọi cho nhỏ Vân.

- Alo Vân à?

- Không tui thì ai? Làm gì mà giờ này mới gọi thế?

- Mai rảnh không? Ra quán café hồi chiều nói chuyện. – Tôi vào đề luôn.

- Ồ chuyện gì? Tui tưởng ông bỏ qua cho Xu rồi chứ? – Vân ngạc nhiên.

- Không. Chuyện của Long. – Tôi nghiêm giọng

- ...! – Nhỏ Vân nghe tới tên hấn ta thì bỗng dưng im bặt.

- Này! Nghe thấy tui nói không thế? – Tôi sốt sắng.

- Ủ. Chiều mai ra chỗ cũ đi. Tui chờ. – Nhỏ Vân nói xong thì cúp máy luôn.

Quảng điện thoại ra giường. Tôi nằm vật ra giường.

- Sao Xu lại gay gắt với hần ta thế nhỉ? Tự vấn lòng;
- Nếu hần dám làm gì Xu thì mình sẵn sàng làm mọi chuyện để ngăn tên Long này lại. Thề có trời!

15. Chương 15

Ngày hôm nay là một ngày cực kì... nhiều chuyện (ý tôi muốn nói là có nhiều chuyện cần phải giải quyết, chứ không phải như các bạn đang nghĩ đâu). Còn nhiều chuyện như thế nào thì các bạn đừng vội thắc mắc. Cứ đọc tiếp đi đã.

Chủ nhật, 7h sáng. Những ngày gần đây ngủ dậy sớm dường như đã thành thói quen “muốn bỏ” của tôi. Vâng tất cả là nhờ lũ bạn quý hóa bắt tôi đi tập bóng để chuẩn bị cho hội thao. Và chiều nay là trận khai mạc của lớp tôi. Nhưng đó là chuyện của chiều nay, bây giờ thì tôi phải đi chơi với em như đã hẹn đã. Sáng nay chúng tôi đã chuẩn bị tất cả mọi thứ để đi dã ngoại. Từ hôm kia em đã phân công rạch rồi.

- Anh mang theo bát để trải nhé, à chuẩn bị đồ uống luôn. Còn em sẽ chuẩn bị thức ăn.
- Ôi ra ngoài mà mua đồ hộp cho nhanh. Chuẩn bị làm gì ắt thời gian.
- Em thích. Cầm có cái, đã đi picnic là phải chuẩn bị đồ ở nhà. – Vâng thật ra tôi cũng chẳng biết là luật picnic có qui định điều này không. Nhưng mà tôi chắc chắn rằng em mà đã quyết thì có trời cản.

Thế là sáng nay tôi phải vác theo cái thùng đá nhỏ. Ở trong là cơ man các thứ nước ngọt, nước ép trái cây đã được ướp đá. Bên cạnh còn một chồng ly nhựa tôi mua cùng với đồ uống. Chúng tôi hẹn nhau ở công viên XXX. Vì từ chỗ tôi ra tới đó hơi xa nên tôi mới phải ề cổ ra mà lê thân dậy lúc 7h. Các bạn lúc ấy thấy ai mới sáng ra mặc đồ thể thao, sau lưng là một thùng đá to tướng cùng cơ man nào bát, dây chằng với cái dù xếp trên ấy thì đích thị là mình đó.

Tôi tới chỗ hẹn thì đã 8h. Vẫn chưa thấy em đâu cả, chắc bây giờ đang đứng trước gương phân vân nên đội mũ vành hay mũ kết quá. Nhưng mà kể từ ngày quen em thì tôi đã luyện được cái tính kiên nhẫn. Lúc nào trong miệng cũng lẩm nhẩm: “Đội chờ là hạnh phúc”.

Công viên giờ này cũng đã bớt người. Cái nắng lúc 8h tuy không gắt, nhưng nếu đó là bạn đang chạy xe ngoài đường. Còn như tôi lúc này thì lại khác, cứ thử đứng yên một chỗ tầm nửa tiếng thì bạn sẽ thấy. Tôi lúc ấy mặt đã đỏ ửng lên, mà ác nỗi là công viên thì mấy cái ghế đá có bóng râm thì đều có người ngồi hết cả rồi. Thế là đành đứng đó mà mở nắp thùng đá ra để cái lạnh bốc ra phủ vào mặt. Đang thỏa thuê thì tự nhiên cái nắp thùng bị ai đó đập đóng lại. Tôi tức mình định quay qua mắng tên nào dám cả gan phá đám thì.

- Này! Chờ em lâu không?
- Hỏi cái thùng á. Nó rõ hơn anh. – Tôi bực mình. Tự nhiên chưa được đi chơi lại bị bắt phơi nắng như mấy con khò.
- Thôi mà, thôi mà. Người ta phải chọn đồ, rồi chọn mũ. Tối kính râm cũng phải chọn rất lâu mới xong. – Cái địch! biết ngay mà.
- Hic. Em cũng phải biết thương anh xịu chứ. Mà cứ mặc như bình thường là được rồi. Anh thấy em mặc đồ nào chẳng đẹp. – Tôi nhăn mặt khi thấy em đi picnic mà chơi luôn một cái váy xanh kiểu công chúa, kính râm che cả nửa khuôn mặt, trên đầu đội nguyên một cái mũ rộng vành màu trắng ~.
- ~~ Chà! Cái này là nịnh à nha. – Em nói xong rồi cười tít mắt.
- Thôi dọn đồ ra đi. – Tôi hỏi em, đứng này giờ tôi sắp chịu hết nổi rồi.

Hai chúng tôi kiếm một bãi đất rộng vắng người làm chỗ chiếm đóng. Em lôi cái bát ra trải còn tôi thì bung dù (hình như trước giờ mới thấy ai đi picnic mà mang dù xếp như tôi. Mà thấy kệ, nóng quá, ai nói gì mặc họ, lo cho bản thân trước đã). Xong xuôi các thứ thì tới màn mà tôi chờ đợi nhất từ sáng tới giờ. Em lôi trong cái giỏ hai ngăn đan bằng tre ra đủ thứ các món mà tôi ngửi mùi thôi thì đã thèm thường rồi.

- Wow, nhiều món quá. Mà trông món nào cũng ngon, em thiệt là giỏi quá đi mà. – Tôi tranh thủ nịnh.

- Chuyện. Mà anh cũng phụ em dọn ra nào.

Thế là tôi cũng xắn tay áo lao vào với mấy cái hộp nhựa. Mười phút sau tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng. Hai đứa ngồi ăn rất vui vẻ. Hôm nay bầu trời trong xanh cao vợi vợi. Lâu lâu một cơn gió nhẹ đưa qua chỗ chúng tôi, tuy chẳng làm dịu lại được cái nóng lúc này, nhưng mà được ngồi với em, tất cả đã là đủ với tôi. Em không cho tôi dùng tay để ăn, mà em lại chỉ mang theo một đôi đũa duy nhất.

- Ê, ê, vậy anh ăn bằng gì cơ chứ?

- Nè ông già. Há miệng ra em đút cho. – Em cười tươi gấp đồ ăn cho vào miệng tôi.

Rồi cứ thế, em một miếng, tôi một miếng. Đây là một trong những lần hiếm hoi tôi cảm thấy được cảm giác bình yên giữa cái đất SG này. Hoặc có thể SG vẫn vậy, vẫn ồn ã xô bồ. Có chăng chính là em đã mang lại cảm giác dịu êm trong tôi.

- Anh này! Phải chỉ chúng mình được mãi như thế này thì hay nhỉ. – Em nhìn sâu vào đôi mắt tôi. Đây là lần thứ hai em nói với tôi. Và cũng là lần thứ hai lòng tôi thất lại.

- Ủ. Em muốn là sẽ được mà! – Tôi nhìn em.

Em hiền lắm, cứ như cô nhóc ngây thơ bị chọc giận chỉ biết khóc. Nhưng chỉ cần được một cây kẹo mút thì lại cười tươi ngay. Em nở nụ cười giữa muôn ngàn tia nắng lung linh. Nụ cười tôi luôn muốn thấy ở em. Em à! Hãy cứ cười mãi như thế. Hiện tại là thứ anh đang cố gắng kiểm soát để mãi luôn làm em vui. Nhưng với anh bây giờ, tương lai của hai đứa đang như một thứ vật chất vô hình bất định. Anh càng muốn nắm giữ, nó càng vụt ra xa. Vậy nên. Em à! Hãy cứ cười mãi như thế. Vì em đẹp nhất là lúc này, là lúc em cười với anh đây, hình ảnh này anh sẽ lưu mãi trong tâm trí. Em à! Hãy cứ cười mãi như thế...

- Em này!

- Sao anh? – Em tròn mắt nhìn tôi.

- Anh có một câu chuyện muốn kể với em. Em thích nghe không?

- Có, có. Anh kể đi, em thích nghe kể chuyện nhất. – Rồi em làm bộ cái đầu lúc lắc, nhìn như đứa trẻ đòi quà. Tôi suýt phì cười vì sự ngây thơ của em.

Rồi tôi đưa mắt về một khoảng không gian vô định. Câu chuyện sắp kể cho em, câu chuyện đời tôi.

- Ủ. Câu chuyện thế này. Có một cậu học trò nọ. Vào một buổi sáng, cậu ta đang trên đường đi học về thì gặp một cô bé hết sức dễ thương. Cậu học trò cứ ngẩn người ra vì trước giờ cậu ta mới thấy một cô gái đẹp đến như vậy. Rồi tiếng sét ái tình xảy ra. Cậu học trò quý người con gái đó ngay từ cái nhìn đầu tiên. Và có lẽ, cô gái ấy cũng có cảm tình với cậu học trò.

Tôi dừng kể. Liếc nhìn thì thấy em hai tay chống cằm đang say sưa lắng nghe. Thấy tôi không kể nữa thì em giục.

- Anh kể tiếp đi. Rồi sao nữa?

- Rồi kể từ đó, ngày nào hai người họ cùng đi cùng nhau, làm gì cũng có nhau. Đi bên nhau họ nói chuyện rất nhiều. Chính cậu học trò cũng không thể ngờ rằng trước giờ mình có thể có một người bạn gái. Rồi thời gian trôi qua. Tình cảm của cậu học trò lớn lên dần. Cậu đi học, đi chơi với các bạn, hay chỉ là đọc sách, phụ mẹ làm công việc nhà. Bất kể lúc nào cậu ta cũng nhớ đến cô gái. Cứ thế như một ngày không gặp dài như trăm năm.

Tôi lại dừng kể. Lần này là để uống một ngụm nước. Trời nắng quá.

- Rồi cứ thế, họ lớn lên bên nhau, một người làm gì cũng chẳng thể thiếu được đối phương. Họ cứ như là thanh mai trúc mã vậy. Đến bố mẹ của hai đứa cũng phải công nhận điều đó. Cậu học trò thì càng đinh ninh sau này mình chắc chắn sẽ lấy cô gái làm vợ.

- Thế thì họ thật là hạnh phúc anh nhỉ? – Em cắt ngang lời tôi

- Ủ em cứ nghe xong đã. Nhưng tới một ngày nọ. Trời mưa tầm tã. Cô gái hẹn cậu học trò ra chỗ họ vẫn thường gặp nhau để nói chuyện. Cô gái muốn chia tay cậu học trò.

- Nhưng tại sao? Chẳng phải anh kể là hai người rất hợp nhau mà.

- Ủ. Họ rất hợp nhau. Nhưng vì lý do gia đình. Cô gái phải chuyển đi xa. Cô ấy sợ tình cảm của cậu học trò đối với mình quá lớn, nên cô ấy đã chủ động rời xa cậu ta. Cô ấy muốn nhận đau khổ về mình, cô ấy muốn tập cho cậu học trò sống một cuộc sống không có cô ấy.

- Em không tán thành cách làm của cô ta! – Em bỗng dừng hét lên.

- Hở? – Tôi hơi bất ngờ khi thấy em phản ứng như vậy.

- Nếu đã yêu nhau thì không gì là không thể vượt qua cả. – Em nói với giọng chắc nịch.

Khẽ xoa đầu em. Có lẽ bây giờ trước mắt em đang là một cuộc sống màu hồng. Tình yêu của em đang đẹp. Em chẳng có gì để phàn nàn cả. Nhưng có lẽ sau này em va chạm nhiều hơn, biết nhiều hơn. Lúc ấy có lẽ em sẽ nhận ra một tình yêu cao thượng đôi khi là có thể dứt bỏ được hay không? Chứ không phải có thể níu giữ được hay không?

- Em nghe tiếp chứ?

Em không nói gì mà chỉ phồng đôi má hồng xinh lên rồi chun mũi gật đầu. Nhìn như đứa trẻ được quà. Khẽ véo mũi em một cái. Tôi lại húng hắng giọng kể.

- Vì lúc ấy cậu học trò vẫn chưa biết được lý do cô gái ra đi. Nên ngày nào cậu ấy cũng bi lụy, rồi bỏ học, lang thang khắp các con đường ngày xưa hai người đã từng qua. Cậu học trò có lẽ muốn níu giữ hình bóng cô gái ấy. Nhưng mọi thứ đã quá xa vời, thực tại kéo về bao phủ lấy đầu óc. Mỗi đêm giật mình tỉnh dậy. Cậu học trò lại bất giác đưa tay về phía trước, rồi lại lắc đầu nhận ra rằng kể từ giờ cậu chỉ có một mình.

- Tội nghiệp quá! – Em xuýt xoa đồng cảm

- Rồi qua một thời gian. Cậu ta cũng quên được, vượt qua cái khó khăn ấy mà vươn lên. Mẹ cậu thấy vậy thì mừng lắm. Và trong thâm tâm người con gái ấy đã bị cậu nén ở gần sâu nhất... Năm năm sau. Cậu học trò ngày ấy tưởng như đã quên đi hình bóng người con gái năm nào. Cậu cũng đã có người bạn gái mới. Và cậu rất trân quý tình cảm hiện tại của mình. Nhưng cô gái ấy một lần nữa lại xuất hiện. Nhìn thấy cô gái ấy khóc. Lòng cậu học trò lại nhớ lại tình cảm của mình nhiều năm trước, cậu lại càng đau hơn khi một người bạn của cô gái giải thích tình lý do ngày xưa cô rời bỏ cậu. Rồi cô gái lâm bệnh. Tiều tụy hẳn đi, tìm cậu học trò nhói đau. Bây giờ cậu ta đang rất phân vân...

- Phân vân xem nên quay về với người cũ hay là ở lại với bạn gái hiện tại đúng chứ? – Em lên tiếng.

Tôi hơi sững người. Nhưng rồi cũng im lặng thở dài.

- Ủ

- Anh có muốn em kể tiếp không? – Em nhìn sâu vào mắt tôi. Bỗng dưng có cái gì đó trào dâng. Nhưng lại bị chặn lại nơi cổ họng. Tôi lúc này vừa phân vân, vừa hoang mang cực độ.

Rồi không chờ tôi nói có. Em hắng giọng kể tiếp câu chuyện đời tôi.

- Chàng trai nếu chọn quay về với người cũ thì sẽ cảm thấy có lỗi với bạn gái của anh ta hiện tại bây giờ. Nhưng nếu bỏ rơi cô gái kia thì lương tâm của chàng trai kia sẽ không cho phép. Em nói đúng chứ? – Rồi em lại đưa ánh mắt xuyên thấu tâm can nhìn vào tôi.

- Thế anh định kết thúc câu chuyện như thế nào? – Em im lặng nhìn tôi một lúc rồi nói

Tôi nghe mà như sét đánh bên tai. Câu này... có phải em đã biết hết mọi chuyện từ trước?

- Em nói vậy là ý gì? – Tôi mặc dù vẫn còn chưa tin lắm vào suy nghĩ hiện tại của mình. Nên để chắc chắn, tôi hỏi lại em.

- Ủ thì... anh kể chuyện mà. Anh phải kể nốt chứ! – Rồi em quay mặt ra chỗ khác ngắm những người đi bộ trong công viên.

- Ừ đúng như em nói. Cậu học trò phải chọn một trong hai người con gái. – Tôi cúi gầm mặt xuống đất, sợ bắt gặp ánh mắt của em.

Em nghe tôi nói xong thì quay lại. Nâng mặt tôi lên, nhìn sâu vào mắt em tôi thấy có cái gì đó không vui. Giữa chúng tôi bây giờ như đang có một sức mạnh vô hình, nó chực chờ để kéo em xa tôi mãi mãi.

- Tương lai là thứ mơ hồ chưa rõ. Nhưng quá khứ làm nên hiện tại. Nếu em là chàng trai đó thì em sẽ trân trọng quá khứ, nhưng trước đó em phải sống tốt ở hiện tại đã. Những gì mình đang có thì lúc nào cũng rõ ràng hơn những thứ mình đã mất đi. Cho dù có tìm lại được nhưng cảm giác sẽ chẳng bao giờ như xưa được nữa.

Tôi biết em có lẽ đang nín giữ tình cảm của chúng tôi. Chính tôi cũng chẳng muốn nó mất đi một chút nào. Và có lẽ, tình yêu cao thượng của Xu lúc ấy, so với những gì tôi và em đang có bây giờ. Tôi cũng nên có câu trả lời cho riêng mình.

- Em đã biết cậu học trò trong câu chuyện là anh đúng không?

Em không nói gì. Chỉ im lặng gật đầu.

- Từ lúc nào thế?

- Từ lúc ánh mắt của anh thay đổi. Chẳng ai kể chuyện mà có ánh mắt buồn như anh cả, trừ phi đó là câu chuyện của chính họ.

Tôi nghe xong thì chợt mỉm cười. Nên nói là em thông minh, hiểu rõ tâm lý của tôi. Hay là nên nói em quá nhạy cảm với những thứ nhỏ nhặt? Dù sao, tôi biết chắc là em không muốn tôi chọn Xu, thay vào đó là nên dành tình cảm của mình trao cho em như thừa ban đầu hai đứa mới gặp mặt.

- Thôi mình thu dọn về đi em. Cũng trưa rồi, với cả chiều em còn phải lên cổ vũ cho anh đấy.

- Dạ. Mình về.

Tôi với em cùng nhau thu xếp đồ đạc. Dọn lại xung quanh các thứ rác chúng tôi bày ra, trả lại cho bãi cỏ quang cảnh ban đầu. Xong xuôi đâu đấy tôi lại ề cổ ra để vác các thứ chất lên xe mình và xe em. Hic, lúc đi thì háo hức bao nhiêu, khi về thì lại ỉu rũ bấy nhiêu.

- Chiều anh qua đón em nhé. – Tôi đang dắt xe mình ra, dừng bên cạnh xe em luôn.

- Dạ thôi anh. Chiều em đi với mấy nhỏ bạn lên cũng được. Anh từ nhà qua em rồi ngược lại trường một lát.

- Ừ cũng được. Mà em này! – Tôi gọi với theo.

- Sao anh? – Em cũng quay mặt lại

-Dù có thế nào thì anh cũng không bỏ rơi em. – Tôi nói rất to. Cứ như là để cho cả thế giới nghe thấy vậy.

Em cười rồi lên xe chạy vụt đi. Tôi nói xong thì lòng buồn rười rượi. Như thế có phải là tôi đã lấy mất đi cơ hội của Xu rồi không? Mà nếu tôi đã nói với em như thế mà vẫn quan tâm chăm sóc cho Xu, chẳng phải là đang ngoại tình, bắt cả hai tay đó sao?

Tôi lên xe đi về. Giờ phải ngủ một giấc chiều lấy sức chiến đấu cái đã. À mà xem quên. Phải hẹn giờ để ra quán cà phê gặp nhỏ Vân để hỏi chuyện tên Long. Hôm nay đúng là một ngày... “nhiều chuyện”. Một thật!

16. Chương 16

Trở về nhà thì đã cũng đã khá trưa rồi. Chị Huệ đang nấu ăn đằng sau bếp. Tôi chào chị rồi cắt đồ ra sau.

- Này. Tắm đi rồi ăn luôn, chị nấu gần xong rồi! – Chị Huệ trong bếp nói vọng ra.

- Dạ thôi chắc em ngủ luôn. Chiều đi đá bóng rồi. – Tôi đáp

- Chiều đá bóng thì càng cần phải ăn. Cầm có cái, chị cắt cơm mày bây giờ. – Chị Huệ đe dọa. Trời đất ơi cắt cơm tôi biết ăn ở đâu.

- Dạ dạ. – Tôi hết hồn đi tắm rồi ngồi luôn vào bàn.

Hic mới này mới ăn một bụng đồ ăn. Giờ còn ăn nữa chỗ đâu mà chứa đây. Bao tử ơi thôi cố chịu đựng. Thà “căng” một lần để không bị “xẹp” về sau. Cố ăn lấy hai bát cho cố lệ, tôi đứng dậy lên phòng nằm ngủ. Do có lẽ hôm nay đi chơi mệt nên vừa đặt mình xuống giường là tôi ngủ ngay. Đang say giấc nồng thì bỗng có một bàn tay đánh bộp bộp vào má tôi.

- Dậy, dậy.

- Ồ ố... để em ngủ... – Tôi cứ tưởng chị Huệ nên lại dúi mặt vào gối ngủ tiếp.

Đường như cái người đó thấy sử dụng cách nhẹ nhàng đánh thức tôi là điều không thể. Nên người đó giờ chân ra đạp tôi một cái lọt xuống giường luôn

~~~ Móa thằng nào thế, thích chết hả? – Tôi bực mình hét lên.

- Mà biết mấy giờ rồi không hả? Mà tin hai đứa tao giết mày luôn không?

Tôi ngóc đầu lên thì thấy thằng Hưng với thằng Lân đang đỏ mặt tía tai nhìn tôi. Chắc lúc này gọi điện cho tôi mà không được, nên mới xót ruột tới gọi tôi đây mà.

- Ờ hai đứa bay hả?

- Chứ mày tưởng ai hả thằng quỉ? – Thằng Lân quát

- Ủa chờ tao chút. Nóng dữ. – Tôi lao vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Rồi xách cái túi đựng giày, tất, gang tay với bộ đồ thủ môn vào.

Xong đâu đấy thì tôi cùng hai thằng bạn xuống nhà dắt xe ra chuẩn bị cho trận đấu trước mắt. Ba chúng tôi tới nơi thì đã thấy thầy phụ trách đọc diễn văn khai mạc giải đấu. Lao vội vào nhà vệ sinh thay bộ đồ thể thao, rồi ra đứng chung với đội hình lớp tôi. Nhìn lên khán đài thì đã thấy em đang ngồi gần với mấy con yêu tinh bạn em. Thấy tôi nhìn thì em đưa tay vẫy vẫy, tôi cũng mỉm cười chào lại. Đưa mắt đảo một vòng thì tôi thấy em Linh cũng đang ngồi chung với thằng Tùng. Em Linh hôm nay muốn áp đảo tinh thần khán giả hay sao mà giữa trời nắng mà chơi nguyên một cái áo thun bó sát, cộng với cái váy không thể ngắn hơn nữa. Làm mấy cái thằng trai làng đi xem đá bóng mà cứ địa qua em Linh suốt.

- Và để mở màn ôn bóng đá nam của đại hội năm nay. Là trận đấu hứa hẹn rất kịch tính của hai lớp...

Tiếng cha MC oang oang khắp cả sân vận động. Tôi chẳng quan tâm lắm, lúc ấy trừ thằng Hưng đội trưởng phải đến chỗ trọng tài tung xu chọn sân thì toàn bộ đội bóng đang khởi động. Tôi để ý thấy bên lớp kia thì toàn gương mặt quen thuộc. Không biết mấy ông ấy năm nay có khá hơn tí nào không. Mà hình như tướng cha nào cha đó nhìn đồ con thấy sợ. Cái đội bóng gì cầu thủ toàn dân tập GYM thì phải. Thằng Hưng sau khi quay về thì quay anh em lại một vòng tròn để hội ý.

- Bên mình được giao bóng trước. Thằng Quang với thằng Sang coi sao phối hợp với nhau như đã tập. Còn tuyển thủ cứ chơi như bình thường. Trận này không khó lắm đâu, nhưng cũng không nên khinh thường địch thủ, đá chắc chắn vào.

- Xùy xùy, nói nhiều, mọi lần mà có bà tám thế này đâu. – Tôi lên tiếng

- Kệ tao, ý kiến gì? Thắc mắc mời ra phường. – Nó nói xong thì giờ ngón giữa ra với tôi.

- Được rồi, quyết định vậy đi. Anh em tất thắng. Đô nào.

- Đô...quyết thắng.

Bóng vừa được giao thì lớp tôi đã tràn lên ồ ạt. Như tôi đã nói từ trước, mấy cha này tướng đồ con nhưng kĩ thuật chẳng có. Chỉ có cái mã thôi. Thế là mới đầu mấy cha cứ chơi theo cái kiểu chém đinh chặt sắt. Thằng Quang với thằng Sang cứ chuyển qua chuyển lại, thế là mấy cha cứ theo bóng chạy vòng vòng quanh sân. Tôi với thằng Hưng ở dưới nhìn mà cứ cười ha hả. Để mặc cho tuyển trên hành xác mấy ông anh lớp bên.

- Nhìn cứ như bọn con nít đá banh với nhau ấy. – Tôi bình phẩm.

- Hà hà, mấy bọn nó cũng ác, cứ vờn vờn trước mặt thằng gôn. – Thằng Hưng tiếp lời.

Rồi đúng như tôi dự đoán. Dân lực sĩ đội bạn sau một hồi bị lớp tôi quần một hồi thì ông nào ông đó mệt phờ râu, chẳng còn chạy theo bóng nữa mà chỉ dồn về tập trung trước mặt thủ môn cổ thủ. Đã nửa thời gian hiệp một trôi qua mà lớp tôi vẫn chưa ghi bàn. Thằng Hưng bắt đầu sốt ruột.

- Mấy cái thằng tiền đạo làm ăn kiểu gì thế hả? Bọn mày có muốn đá nữa không?

- Móa mày ngon lên đây mà đá. Xe buýt hai tầng nà cha nội.

- Giỡn cho lắm vào rồi giờ than. Hết hiệp mà chưa ghi bàn thì biết tay tao. – Thằng Hưng chốt một câu xanh rờn.

Cứ quần thảo nhau trước cầu môn. Bóng hết chuyền qua bên này rồi lại tới bên kia. Nhưng mà đội bạn quyết tâm thủ hòa. Dồn hết cả tám người xuống thủ. Gần hết hiệp rồi mà tỷ số vẫn là không đều. Bỗng tiếng còi vang lên.

- Số 4 phạm lỗi. Đội TCNH được hưởng một quả đá phạt. – Trọng tài chỉ tay vào chỗ mà thằng Quang đang nằm lăn lộn dưới sân. Không biết mấy cha kia làm gì nó mà ông thần ôm mặt gào rú như bị cắt tiết.

- Mày lên đi Hưng. – Tôi vỗ vai thằng đội trưởng.

Nó hiểu ý gật đầu. Bước qua phần sân đội bạn. Thì thăm vào tai thằng Sang và một thằng nữa cái gì đó rồi cả ba gật đầu. Thằng Quang này giờ cũng đã đứng dậy được. Cha nội thì ra là giả bộ, tay chân có thấy bị sao đâu mà mới này quần quai thấy ghê.

Chuẩn bị cho quả đá phạt. Thằng Sang đang đứng trước bóng, thằng Hưng lùi lại về phía sau chéch về bên phải. Trước mặt là mấy cha hộ pháp đội bạn đứng vào vị trí hàng rào. Tôi xoa xoa tay vào nhau nhìn đồng hồ trên bàn của MC đang ngồi. Chắc xong quả này thì cũng hết giờ.

Sau hiệu lệnh của trọng tài. Thằng Sang chạy đà rồi khê cong chân lên sút. Hàng rào đối phương thấy thế thì nhảy lên. Nhưng không, nó đẩy bóng nhẹ cho thằng Hưng lúc này cũng đang đà băng lên. Người sút mới là Hưng đội trưởng. Bóng lao như xé gió vút qua chân hàng rào, bay về phía góc xa khung thành trước sự bất lực của thủ môn đội bạn. Hic nếu là tôi thì chắc cũng bó tay trước quả này. Bị che mắt mất tiêu còn đâu. Thế là mấy cu cậu ôm nhau mà hò hét ầm ĩ. Phù, cò vốn rồi hiệp hai chắc đỡ hơn. Tiếng còi của trọng tài cũng vang lên báo hiệu kết thúc hiệp một.

- Hề hề, tụi bay thấy cú sút thần sầu của tao chưa. – Thằng Hưng bỏ chai nước khoáng xuống rồi vênh mặt lên khoe khoang.

- Muỗi! – Tôi vẩy tay với nó.

- Không có tao làm chim mồi mày sút được à? – Thằng Sang chêm vào.

- Tao không bị phạm lỗi thì mày cơ hội bước qua vạch giữa sân còn chưa có nữa chứ đừng nói là sút. – Thằng Quang cũng không bỏ lỡ.

Thế là bạn Hưng nhà ta tiu nghỉu như mèo cụp tai. Bàn mở tỉ số của nó giống như là điều tất yếu vậy. Được thì không sao, nhưng mà không được thì có mà bị chửi té tát.

Nửa tiếng giải lao cũng trôi qua. Cả đội lại lao vào sân chiến đấu. Đã có bàn dẫn rồi thì đội bạn chắc chắn chẳng thể nào phòng thủ chặt được nữa. Đến lúc tôi trở tài rồi.

- Này hiệp này hơi mệt đó. – Thằng Hưng vỗ vai tôi.

- Ờ. – Tôi đáp gọn lỏn, gì chứ cái này tôi biết. Mà chả sợ, hàng thủ lớp tôi không phải muốn là xuyên thủng được.

Nó cũng tin tưởng tôi nên cũng chẳng nói gì nữa. Nhìn về phía em giơ dấu chiến thắng. Em thấy thế thì cười rồi cũng giơ ngón cái ra với tôi. Thế là mấy con yêu tinh được dịp phá lên chọc ghẹo.

- Ôi chàng, nàng hạnh phúc quá. Tao ghen tỵ mày ơi.

- Anh Tú ơi cứ bình tĩnh mà đá. Ngân sẽ luôn ở nơi đây ủng hộ anh.

Thế là toàn trường có dịp quay lại nhìn em, rồi lại nhìn tôi. Ôi thôi rồi, phen này tự nhiên được lăng xê làm diễn viên mà không mất gì. Tôi với em không hẹn mà cùng đỏ mặt. Tôi chạy vào sân. Còn em thì lấy tay che mặt.

- Sướng thế con. Đá bóng mà có cả một bầy đi cổ vũ. – Thăng Hưng cười đều.

- Bầy bầy cái con khỉ. Em tao mà mà ví như con gì hay sao mà bầy với lũ. – Tôi cự nó.

- Ồ, thôi lo đá.

Đúng như những gì tôi quan ngại. Hiệp hai này đội bạn ngay từ đầu đã dồn lên mong tìm kiếm bàn gỡ. Nhưng mà mấy ông này bảo đi đẩy tạ thì được. Đá bóng chả có xiu kỹ thuật nào cả. Chuyển cứ loạn xà ngầu lên cả lên. Khi bị vây chặt thì cứ đề bóng mà sút đại bất kể khoảng cách. Và cũng vì đội hình bị kéo giãn. Nên hàng thủ đối phương đã lộ ra những điểm yếu. Lớp tôi cướp được bóng thì tổ chức phản công nhanh rất sắc bén. Từ từ tỉ số không còn là 1-0 nữa. Mà dần dần nâng lên 2-0, rồi 3-0, 4-0. Đội bạn thấy đã không còn cơ hội nữa thì buông xuôi. Cứ chạy lên chạy xuống cho có lệ. Kết thúc trận đấu là tỉ số 7-0 nghiêng về phía đội tôi. Một trận mở màn hoàn hảo.

- Đá hay lắm. – Đội trưởng bên kia bắt tay thăng Hưng.

Rồi từng thành viên hai đội bắt tay nhau trong tiếng vỗ tay của khán giả. Tôi lại quay về phía em thì thấy em không còn ngồi ở chỗ cũ nữa. Quái, đi đâu rồi kia? Rồi bỗng dưng có bàn tay ai đó đang bịt mắt tôi từ đằng sau.

- Này em nghịch quá đấy! – Tôi nói rồi gỡ bàn tay ấy ra rồi quay ra sau nở nụ cười.

- O em à Linh? – Tôi hoảng hồn.

Rồi em Linh chẳng để ý tới câu hỏi của tôi. Em ấy ôm chầm lấy tôi rồi cười tươi như hoa.

- Anh đá hay quá! – Câu này bảo đảm là nịnh. Hôm nay tôi toàn đứng không. Có được bắt quả nào ra hồn đâu.

- Ủ. – Nói rồi tôi đẩy em Linh ra xa.

Em Linh vừa rời ra thì bóng dáng quen thuộc của em xuất hiện. Gương mặt thiên thần lúc mới nãy bây giờ đang được thay vào là một con quỷ satan chính hiệu. Tôi bỗng dưng thấy lạnh sống lưng. Trời đất ơi! Rõ ràng là tình ngay lý gian mà! Tôi chạy vụt đến bên cạnh em. Trưng ra nụ cười đẹp hết cỡ thợ mộc.

- Em thấy anh đá hay không?

- Đi mà hỏi cái người kia kìa. Tui không biết. – Rồi. Giận chắc rồi.

- Hic, oan anh mà. Là Linh nó bịt mắt anh từ phía sau. Anh cứ ngỡ là em. – Tôi líu ríu giải thích.

- Không biết. Con trai tui anh ai cũng thế. – Ê, ê cái này là vợ đũa cả nắm ghen.

- Đâu nào. Oan thật mà. – Tôi nói rồi cầm tay em lên mà xoa xoa.

- Hừ. Tạm tin. Lần sau mà còn để em nhìn thấy thì coi chừng anh. – Em cuối cùng cũng bỏ qua cho tôi.

- Yes sir, madam. Bảo đảm sẽ không có lần sau. – Tôi đưa tay lên chào kiểu quân đội, em thấy thế thì bật cười.

Nãy giờ em Linh thấy tôi với em tình tứ thì có vẻ giận lắm. Thăng Tùng biết ý thì kéo em nó đi. Tôi cũng chẳng muốn dây vào lâu. Em mà giận lần nữa chắc chết.

- Ủa mấy nhỏ đi với em đâu? – Tôi đổi chủ đề nói chuyện.

- Mấy đứa than trời nóng nên kéo ra quán trà sữa gần trường hết rồi. Giờ em cũng định ra đó. Anh đi không?

- Thôi. Ngán mấy con yêu đó lắm. – Tôi lè lưỡi. Nhưng lý do chính là tôi còn phải tới nói chuyện với Vân.

- Ủ thôi anh về đi. Em ra với bọn nó chút rồi về luôn. – Em chắc cũng biết tôi không thích mấy nhỏ bạn em lắm nên cũng tin.

Sau khi chen lấn muốn tắt thở thì tôi cũng tới được nhà tắm của trường. Tắm rửa sơ sơ rồi thay bộ đồ lúc đi đã mang theo. Xong xuôi tôi gọi cho nhỏ Vân.

- Bây đang ở đâu thế?

- Chỗ cũ. Mà sao ông gọi tui ra mà giờ này còn chưa thấy đâu? – Nhỏ Vân nói giọng tức tối.

- Ờ xin lỗi. Bữa nay đá bóng trong trường. – Tôi thanh minh.

- Thôi tới nhanh đi. Tui tưởng bữa nay ông cho leo cây rồi chứ!

- Rồi rồi.

Tôi cúp máy rồi lao ra bãi lấy xe rồi phóng tới quán café. Vào trong thì đã thấy nhỏ Vân đang ngồi ở cái bàn hôm qua. Vẫn là ly sinh tố bơ đã vơi nửa. Nhỏ Vân đang ngồi gác chân một chân lên nhả tin khí thế. Tôi gọi phục vụ một lon bò húc rồi ngồi xuống trước mặt nhỏ.

- Ê ê, nhả tin với ai mà cười ghê thế?

- Ôi giật mình! Quỉ! Tới khi nào thế? – Nhỏ Vân hoảng hồn xém rớt cái điện thoại xuống đất luôn ^^

- Chà! Chắc thường ngày làm chuyện mờ ám nên bây giờ có tật giật mình phải không? – Tôi chọc.

- Đây! Tui là tui đường hoàng lắm nhé! Không phải cái đồ ba lẳng nhăng như ông đâu! – Hic, trình chém gió của nhỏ này lâu giờ vẫn chưa bị thui chột. Bị chọc cỡ nào cũng bật lại được hết.

- Thôi thôi cho xin. Giờ vào vấn đề chính. – Tôi tự nhiên nghiêm giọng làm nhỏ Vân cũng im bật.

- ...!

- Ê làm gì mà ngêch mặt ra như tượng thế? – Tôi hươ hươ tay trước mặt nhỏ.

- Ông... muốn biết gì? – Nhỏ Vân nghiêm giọng.

- Ủ tại sao Xu với Long chia tay? – Tôi bắt đầu hỏi.

- Thì tại Xu thấy ông đã không còn bận tâm tới nó nữa thì nó chủ động chia tay thôi, nó đâu có tình cảm với Long. – Nhỏ Vân đáp.

- Nếu chỉ đơn giản thế thì tại sao khi tên Long tới nhà Xu thăm bệnh thì Xu lại tỏ thái độ gay gắt với hắn ta thế? – Tôi tiếp tục hỏi.

- O hắn ta tới nhà Xu hả? – Rồi nhỏ Vân bậm môi lại ra chiều suy nghĩ.

- Tui biết là có chuyện. Nói mau! – Tôi gậy áp lực.

- Ông...ông hứa là nghe xong là phải bình tĩnh nhen. – Nhỏ Vân nhìn tôi ái ngại.

- Rồi. – Tôi thấy thế thì cũng nghiêm giọng.

- Chuyện này thật ra nên bắt đầu kể lúc 3 năm trước. Lúc ấy tên Long học SG được mấy tháng thì vô tình gặp lại cái Xu. Ban đầu Xu nó tưởng tên Long cũng chỉ muốn rủ đi uống nước này nọ. Với cả hắn ta bảo chỉ còn xem cái Xu là em gái thôi.

- Ủ. Tiếp.

- Rồi đến một ngày hắn ta rủ Xu đi sinh nhật bạn hắn. Hôm ấy Xu uống khá nhiều. Rồi Xu nó nhả tin bảo tui đưa về. Nhưng mà tới nơi thì mấy người ở đó bảo là Long đã đưa Xu về trước rồi... – Nói tới đây giọng nhỏ Vân bỗng trầm xuống.

- Ủ, sao nữa.

- Tui thấy thế thì gọi điện cho anh tui rồi chạy theo con đường mà mấy người trong đám sinh nhật chỉ. Chạy một hồi thì cũng gặp tên Long đang dựng xe một bên vỉa hè. Hình như cái Xu nhậu say rồi lại gặp gió nên nôn thốc nôn tháo.

Nghe tới đây thì tôi cũng hiểu được sơ sơ rồi. Gì chứ đã say mà cứ lao xe chạy vòng vòng cho gió lùa thì thể nào cũng bị ngã người đi. Sau đó dễ bề “hành động”

- Lúc ấy thì ông anh tui cũng đi tới rồi. Tui bảo từ từ xem tên Long làm gì. Nếu chỉ là chở Xu về nhà thì không sao, tui sẽ để yên.

- Nhưng... – Tôi mồm lờ

- Nhưng hẳn ta lại lủi xe vào một cái hotel gần đó. – Rồi nhỏ Vân dừng lại dò xét tôi.

- Quân khốn nạn! – Tôi tức tối.

- Ừ. Rồi tui mới cùng ông anh xông vào cái hotel cứu con nhỏ ra. Tên Long lúc ấy hình như cũng uống rượu ngà ngà rồi. Còn con Xu thì nằm trên giường, mấy cái cúc áo phía trên mở ra cả.

Tôi nghe tới đây thì máu nóng chảy rần rần. Trước giờ ghét nhất là thằng nào giở trò kiểu này. Đã mang tiếng con người mà lại đi làm những hành động của con vật.

- Tui biết ông giờ đang nghĩ gì. Sau lần đó con Xu cũng khóc hết mấy ngày. Tên Long gọi điện xin lỗi rồi rít, bảo là do say rượu nên không làm chủ được bản thân.

- Tui hiểu rồi. – Nghe này giờ mà tôi ong hết cả đầu. Thật không ngờ tên Long này là loại người như vậy.

Nghe nhỏ Vân kể mà tôi thấy thương Xu quá. Cái cảm giác tội lỗi bỗng dưng ủa vào tràn ngập trong lòng. Xu đã phải chịu khổ nhiều quá rồi. Vì tôi mà em ấy mới gặp phải tên Long khốn nạn. Bỗng dưng cái lựa chọn của tôi bị lay động dữ dội. Không biết bỏ Xu chọn em có phải là sự lựa chọn sáng suốt hay không đây?

17. Chương 17

Có một câu hỏi muôn đời những cô gái hay hỏi các chàng trai của mình là: “Nếu mẹ và em cùng rơi xuống nước thì anh sẽ cứu ai?”. Tôi lúc này cũng đang phải đối mặt với một câu hỏi tương tự, đó là giữa Xu và em phải tôi phải chọn lấy một người. Mà cho dù sự lựa chọn của tôi có là gì thì sự đắn đo là rất lớn. Giống như không tiến nhưng cũng chẳng lùi được. Dấn vật vô cùng, khó xử vô cùng. Nhiều đêm trằn trọc suy nghĩ, có lúc tôi nghiêng về em, có lúc lại thấy Xu mới là người đáng thương. Giá như tôi có cái cửa thần kỳ, có thể chia đôi bản thân. Nhưng đó là giá như, thực tại luôn phủ phàng. Ai nói được nhiều bạn gái có tình cảm là sướng, chỉ có người trong cuộc mới biết được. Nói chơi chứ tôi có một ước muốn mãnh liệt lúc này là hai người hòa làm một. Ai cũng có cái tốt riêng, nếu được như thế thì tôi quả là người sung sướng nhất.

Tôi dạo này tự nhiên thích nghe nhạc, nhất là mấy bài trữ tình tiếng Anh. Mà bài mà tôi thích nhất chắc là When You Say Nothing At All. Nghe đi nghe lại mãi chẳng chán. Thế là điện thoại tôi lúc nào cũng đầy những bài hát lãng mạn. Em thấy thế thì thích lắm.

- Ôi! Em có nhìn lầm không thế này. Bữa nay lại còn nghe nhạc tiếng Anh.

- Ờ.

- Thế nghe anh có hiểu gì không? – Em hấp háy mắt tinh nghịch.

- Ờ thì... hiểu. – Tôi nói đại. Thực ra nghe cứ như vịt nghe sấm, có hiểu quái gì đâu. Thấy hay với hợp tâm trạng thì nghe thôi.

- Wow, hiểu gì nói nghe coi?

- Ờ thì... không hiểu, được chưa. – Tôi hết cách đành nhận. Thôi kệ cứ theo phương châm của Bác: Có thì nhận chứ không giấu dốt.

- Đó đó, biết mà. Bữa nay bày đặt xạo nữa. – Em phùng mà chu môi chọc quê tôi.

- Ý kiến mời ra phường. – Tôi chống chế.

- Nay thì phường! – Em nhéo tôi một cái thật lực.

- Óa óa, đau quá. – Tôi ôm hông chạy, còn em thì rượt phía sau.

Cái cảnh này mọi người cũng quá quen rồi. Ban đầu thì họ còn nhìn nhau chỉ trỏ, nhưng sau này thì cứ mặc hai đứa tôi. Giống như cứ mặc định giờ ra chơi là hành lang sẽ là chỗ cho hai đứa cười giỡn vậy. Mỗi lần như thế thì em cười rất nhiều – nụ cười tỏa nắng. Tôi quý nhất chính là nụ cười này. Em sẽ chẳng lẫn vào đâu được dù đang đứng trong cả biển người (chẳng đi đâu, các bạn nếu là tôi lúc này thì ai cũng nhận xét thế thôi).

- Anh này! – Bỗng em nắm tay tôi.

- Sao? – Tôi cũng hơi bất ngờ.

- Chị Ly dạo này thế nào rồi?

Tôi đứng hình mất mấy giây. Không phải do em nhắc tới Xu. Mà do tôi dạo này ngày nào cũng luôn bên em. Cũng lâu rồi tôi chưa tới thăm em ấy. Chắc Xu nhớ tôi lắm. Còn ba mẹ hai nữa.

- Ủi Ly khỏe em à. Mà sao tự nhiên lại hỏi.

- Thì tự nhiên hỏi vậy thôi. – Trong mắt em ánh lên một tia buồn.

- Anh sẽ luôn bên em. – Tôi ôm em thật chặt, rồi thì thào vào tai em.

- Em yêu anh. – Em cũng ôm lấy tôi.

- Ôi trời tụi bay ra coi hai đứa nó đóng phim Hàn nè. Sắp rớt hết cả nước mắt. – Con Ngọc ngoắc tay mấy đứa nữa trong lớp.

- Ôi xời, chuyện thường ở huyện. Có phải lần đầu đâu.

- Thôi hai anh chị ra gốc phượng đằng kia kìa. Ngày nào cũng đóng phim trước cửa lớp.

Thế là hai đứa tôi thẹn thùng buông nhau ra. Cả lớp em cứ đứng mà cười nắc nẻ. Mà thầy kệ, chúng nó biết hết cả rồi còn gì. Mà có khi tôi với em bây giờ còn nổi tiếng toàn trường ấy chứ.

- Thôi em vào lớp đi. Anh cũng về lớp đây.

- Vâng, anh đi – Em nói xong thì chạy ù vào lớp.

Tôi cũng chẳng dám đứng lâu, lao đi với vận tốc gần bằng âm thanh (vì vẫn còn nghe thấy tiếng cười của mấy con yêu phía sau). Tới lớp thì cũng vừa may ông thầy vừa vào.. Dạo này tôi học hành lơ mơ lắm. Cứ lên lớp là nghĩ tới gái (em với Xu chứ đâu). Về nhà ăn cơm, ngủ, cũng nghĩ tới gái. Nhớ lại lời em nói. Tôi quyết định chiều nay tạt qua nhà ba mẹ hai thăm Xu một chút. Cũng hơn tuần rồi chưa ghé. Ra ngoài mua một ít bánh qui làm quà. Xong đâu đấy tôi tắm rửa sạch sẽ rồi phóng qua nhà ba mẹ hai. Tới nơi, bấm chuông một chút thì trong nhà đã nghe tiếng dép xoẹt xoẹt đi ra.

- Ôi cha. Thăng này mày trốn đâu cả tuần nay thế hở con. – Mẹ hai vừa nhìn thấy tôi thì cười tươi.

- Dạ dạo này con bận học không qua thăm ba mẹ được. – Tôi nói xong thì chìa hộp bánh ẹ hai.

- Cái thăng tới là ba mẹ vui rồi. Còn bày đặt quà cáp. Vào đi con.

Tôi dắt xe vào, mẹ hai đóng cửa đằng sau. Vào trong thì thấy ba hai đang đọc báo. Tôi lễ phép chào.

- Con chào ba ạ.

- Ôi cha. Thăng rồi, qua chơi đấy à?

- Dạ vâng ạ. Ba mẹ vẫn khỏe chứ ạ?

- Hai ông bà già này thì có làm gì đâu mà không khỏe. Mà con dạo này học hành thế nào rồi?

- Dạ vẫn tốt ạ. – Cái này xạo thôi. Hic, lên trường học toàn quây phá là giỏi.

- Ủi, hôm trước ba mới nói chuyện với ba con đấy. – Ba hai nói rồi rót cho tôi cốc nước.

- Dạ vâng.

- Ủi ba mẹ ở đây cũng chỉ có con Xu. Nhà cửa thì cũng rộng rãi. Ba bàn với nhà thông gia rồi, hay là tháng sau con chuyển đến đây ở đi.

- Ô sao tiện ạ. – Tôi hết hoảng.

- Cái thằng này. Mà chê nhà ba mẹ nhỏ phải không? – Mẹ tôi tiếp lời.

- Dạ con nào dám, con chỉ sợ phiền thôi. Với cả nhà còn có cái Xu. Con tới ở thì... – Tôi ngại ngùng ra mặt

- Cái Xu làm sao. Nó chẳng phải vợ mà đấy thôi hở con. – Ba tôi vỗ vai tôi cười hà hà.

- Dạ... – Tôi lúc này cũng chẳng biết nên nói gì. Từ chối thì không biết nên kiếm lý do gì đây. Chẳng lẽ bảo ở với chị Huệ nấu ăn ngon, tôi không muốn đi.

- Dạ phải cái gì nữa. Quyết định vậy đi. Nhà thông gia cũng đồng ý rồi. Mà còn từ chối nữa là ba gọi cho ba mà đấy. – Ba tôi đánh vào yếu điểm của tôi. Đó là trước giờ ba tôi nói gì tôi cũng chẳng dám cãi.

Thôi thế là xong rồi. Còn gì là những ngày tự do đàn đúm với anh em bạn hữu. Còn gì là những buổi sáng bình yên muốn nướng tới mấy giờ cũng được. Còn gì là những món ăn ngon bá cháy của chị Huệ. Còn gì là những buổi đêm chơi game, đọc sách tới gần sáng. Tôi dọn tới sống với ba mẹ hai thì chắc đời này coi như bề mặc.

- Dạ ba mẹ cho con suy nghĩ một thời gian. Tại bây giờ gấp quá, con không có ý chê bai gì nhưng quả thật chỗ cũ con đang ở rất tốt. Con cũng chẳng muốn chuyển đi.

-Ủi thôi ba ày ba ngày suy nghĩ. – Phù.

Lần này chắc tôi phải nhờ tới mẹ thôi. Ở nhà anh em sợ ba như sợ sét. Nhưng ba lại nghe mẹ lắm, mẹ thì thương anh em tôi. Thế nên hồi nhỏ có đi chơi không xin phép. Về ba để sẵn cây roi trước cửa rồi. Nhưng mẹ khuyên vài câu thì cũng chỉ mắng vài câu thôi là cho qua ải.

- À mà Xu đâu mẹ? – Tôi lảng sang chuyện khác.

- Nó trên phòng ấy. Con gái con nữa gì mà ăn cơm xong là leo luôn lên phòng. Chẳng phụ giúp gì được cả. – Mẹ hai nói xong thì lắc đầu.

- Dạ chắc Xu mới bệnh dậy còn mệt. Để con lên xem sao. – Tôi bênh Xu

- Ủi con lên xem nó thử ẹ.

Tôi bước lên lầu, gõ cửa. Đây là lần thứ hai tôi đứng trước phòng Xu.

- Con đang mệt lắm mẹ. Con không muốn nói chuyện đâu. – Tiếng Xu vang lên sau cánh cửa.

- Anh đây. Anh vào được chứ? – Tôi lên tiếng.

- O anh à. Anh vào đi.

Tôi đẩy cửa bước vào. Xu đang ngồi trên bàn máy tính. Thấy tôi em ấy vui lắm. Cười rạng rỡ. Nếu so sánh thì nụ cười của em đẹp hơn. Nhưng đối lại Xu có đôi mắt biết nói. Đôi mắt lúc nào cũng buồn man mác. Nó trong veo như mặt hồ tĩnh lặng.

- Em nói mệt mà đang làm gì thế? – Tôi hơi bực mình khi mới này em nói dối.

- Em đang lướt web tí thôi.

- Thế em định ở mãi trong phòng à?

- Đạo này em thích ở một mình.

- Anh phải lôi em ra khỏi cái ổ này mới được. Đi, hôm nay đi chơi xa lảng. – Tôi kéo tay Xu đứng dậy.

- O đi đâu vậy anh. – Xu thắc mắc

- Đi rồi biết. – Tôi phăng phăng đi xuống, theo sau là Xu.

Thấy tôi lôi Xu đi xênh xệch. Ba hai thì cười ha hả. Mẹ hai thì lắc đầu thở dài. Chào hai vị phụ huynh xong thì tôi dắt xe ra chỗ em qua bên Lotte Mark Nam SG (bên Q.7 ấy). Lên tầng trên cùng vào cinema mua luôn hai vé xem phim. Phim Công Chúa Tóc Xù. Hồi ấy tôi thích xem phim 3D lắm. Cứ phim nào ra có thời gian là tôi lại kéo chị Huệ với con bé em đi xem. Mua thêm hai phần bắp rang với hai coca. Nãy giờ thấy Xu cứ ngồi im thín thút, chẳng nói chẳng rằng. Quái. Chẳng lẽ bị bệnh trầm cảm rồi.

- Này em sao thế? Đi chơi với anh không thấy vui à? – Tôi hỏi với giọng trách móc.

- Không phải. – Xu lí nhí.

- Thế tại sao? – Tôi thắc mắc.

- Hồi nãy đi chưa có thay đồ, tự nhiên anh lôi người ta đi hùng hục. Bộ này mặc từ sáng tới giờ. – Xu lại càng nói nhỏ hơn lúc nãy nữa.

Tôi nghe xong thiếu điều bổ ngựa ra ghế luôn. Trời đất quỷ thần ơi. Con gái đứa nào cũng thế hả trời? Cái này thì Xu giống em y chang. Mỗi lần đi chơi là chọn đồ gần cả tiếng đồng hồ.

- Nãy giờ em không vui là vì lý do này á hả?

Xu gật đầu bên lên.

- Bó tay với em luôn. Mặc bộ này đẹp rồi.

- Dạ. – Xu thấy tôi khen thì mặt cũng giãn ra đôi chút.

Đợi thêm chút nữa thì cũng tới giờ phim chiếu. Phim chúng tôi xem là phim lồng tiếng. Bảo Thy với Hữu Châu thì phải. Phải nói là phim này hài hết chỗ nói. Vui nhất là cái đoạn bà phù thủy bỏ lại mấy cái lọ trong nhà. Cứ đổ một lọ vào cái nồi thì cái mặt bà lại hiện lên. Cả rạp cười điên đảo. Xu và tôi cũng không ngoại lệ. Hôm nay rủ Xu đi xem phim này đúng là không uổng phí mà. Chứ để em ấy một mình trong phòng mãi coi chừng lại sinh tự kỉ.

- Phim vui ghê anh ha. – Xu khoác tay tôi bước ra khỏi rạp.

- Ủ. Ba thằng nhóc quây hết chỗ nói. Đoạn đó anh cười mãi. – Tôi cũng bình phẩm về bộ phim.

- Hì. Lâu lâu anh lại dẫn em đi như này nữa nha.

- Rồi, nhưng mà hứa là phải chăm chỉ phụ giúp mẹ. Cứ lười ở trong phòng là không được đâu. – Tôi ra điều kiện.

- Dạ. – Chà bữa nay ngoan bắt tử. Nói câu nào cùng dạ.

Tôi dắt tay Xu qua bên khu trò chơi. Hai đứa nào là chơi bóng bàn, bóng rổ, rồi bowling. Xu suốt buổi cứ cười mãi. Tôi cũng thấy vui lây. Chơi đã đời thì hai đứa dắt xe đi về.

- Hôm nay đi chơi vui chứ? – Tôi vừa chạy xe vừa ngoái đầu lại hỏi.

- Dạ vui lắm. Anh phải thường đưa em đi như vậy đấy. – Xu ôm hờ lên eo tôi trả lời.

Bỗng tôi như có một luồng điện chạy qua người. Trước mặt lúc này là nhỏ Ngọc đang chở em theo hướng ngược lại. Hai đứa vừa đi vừa cười nói vui vẻ... cho đến khi thấy tôi và Xu. Thôi cái này là chết chắc rồi. Mà cái này là do mình tự nguyện chứ có phải bị ép buộc đâu. Rõ ràng là tình gian mà lý cũng gian nốt. Dẫu biết lập lờ trong tình cảm là khổ. Nhưng khổ tới mức này thì biết thế ban đầu độc thân vui vẻ còn sướng hơn...

18. Chương 18

Tôi đứng hình mất mấy giây. Chiếc xe loạng choạng suýt ngã. Tôi lúc này mới định thần lại, thắng một cái rất kêu. Con Ngọc chạy ngang qua nhìn thấy tôi thì lắc đầu. Còn em thì nhìn tôi với ánh mắt hình viên đại bác. Thôi rồi ba mẹ ơi. Tết này con không về được rồi. Thế là tôi đành ngậm ngùi nhìn hai người đó phóng vụt qua trong sự bất lực.

- Anh, anh. Sao thế? – Xu đập vai tôi.

- À không sao. Anh cảm thấy hơi đau đầu một chút thôi. – Tôi lấp liếm. Chắc Xu mới nãy thấy tôi chạy ẩu nên mới để ý.

Nhưng mà cũng lạ. Xu không thấy em với nhỏ Ngọc hay sao ta. Rõ ràng hai người đó nhìn tôi với XU ghê gớm lắm mà. Không lý nào Xu không để ý được. Mà thầy kệ, chuyện đó lúc này không còn quan trọng nữa. Quan trọng là làm sao để sửa chữa cái lỗi lầm không nên xảy ra này. Mà tôi cũng vì có ý tốt muốn dẫn Xu ra ngoài chơi để thay đổi không khí thôi mà. Mà sao hôm nay xui quá thế. SG cũng đâu có bé. Gần chục triệu dân cơ mà. Đúng là người xưa nói không sai, gây chuyện ác ắt khó sống mà.

- Anh, sao nữa thế? – Xu nãy giờ thấy tôi im như tượng thì lại lay tay tôi.

- Anh mệt chút thôi. Giờ về nhé.

- Vâng ạ.

Tôi lái xe chở Xu về mà trong lòng ngổn ngang trăm mối. Chào ba mẹ hai xong thì tôi về phòng. Nằm vật ra giường, tim đập thành thịch. Trời ơi điên đầu quá đi. Tự nhiên biến thành một thằng sở khanh chính hiệu. Em đã bỏ qua cho tôi một lần chuyện của em Linh rồi, giờ lại tới Xu. Nghĩ tới thằng cha Vi Tiểu Bảo trong phim Lộc Đĩnh Kí thì thấy thằng chả mới là sướng. Bầy vợ lặn đáy, mà bà nào bà ấy cũng đều hòa thuận với nhau. Đàn bà hồi xưa thật là tuyệt vời (không có ý bôi bác chị em đâu nhé, miễn nhận gạch). Giờ thấy tôi có hai người phụ nữ thôi mà còn giải quyết không xong, thật là khốn nạn cái thân. Không lẽ giờ lại đóng mặt dày tới trước mặt em bảo:

- Ly ở nhà buồn quá. Anh thấy tội nên dẫn Ly đi chơi.

Có nước mà ăn tát, rồi chia tay trong vòng một nốt nhạc. Bây giờ mắt bò mới lo làm chuông. Ôi đàn bà, sao lúc nào cũng làm cánh đàn ông chúng tôi điên đảo thế này!

Lấy hết can đảm tôi bấm số gọi cho em. Tiếng nói trong trẻo của cô tổng đài viên vang lên. Rồi, hiểu luôn. Chặn số tôi là cái chắc. Thế mới chết không chứ. Tôi lại rút điện thoại qua một bên nằm suy nghĩ. Chẳng đâu ra đâu cả. Đang mừng lung thì tiếng chuông điện thoại reo. Tôi mừng rỡ vội lấy như bắt được vàng. Hơi hụt hẫng một tí, là số của Xu.

- Anh nghe đây.

- Anh còn mệt không? – Xu tốt thật, luôn quan tâm tôi thế chứ lì.

- Anh không sao, về cái xong tự nhiên khỏe hẳn ra. – Tôi nói láo như cuội.

- Dạ không sao thì tốt, thôi anh nghỉ đi, em không làm phiền nữa.

- Ủ. Mà sao lại còn bày đặt nói chuyện khách sáo thế? – Tôi trách.

- Hi. Em cúp máy đây. – Xu nói xong thì cúp máy.

Nói chuyện với Xu xong thì tôi mới nhớ. Còn một chuyện rất quan trọng nữa cần được giải quyết. Tức tốc bấm số của mẹ. Đầu bên kia đổ một hồi chuông dài thì tiếng nói quen thuộc của mẹ tôi vang lên.

- Hết tiền nữa rồi hả con? – Thế đấy, cứ mỗi lần gọi điện về lại chộp ngay câu này. Cứ làm như tôi là phá gia chi tử không bằng.

- Mẹ này. Sao lúc nào cũng nghĩ xấu cho con thế nhỉ! – Tôi thanh minh.

- Thì mày có đời nào gọi điện ẹ trước đâu. Toàn chờ lúc hết tiền mới sẵn tiện thôi.

- Đâu nào, con trai nhớ mẹ quá nên mới gọi thôi. – Tôi tranh thủ nịnh, tí nữa có việc quan trọng cần nhờ.

- Thôi thôi, mẹ sinh ra mày mẹ lại còn không hiểu mày. Có chuyện gì, nói đi.

- Mẹ! Sao mẹ lại có thể hiểu rõ con như thế chứ. Vâng quả thật là có chuyện cần mẹ giúp đây. Hi hi. – Tôi cười. Mẹ thật là Number 1

- Đó. Biết ngay mà, mà thì đời nào mà gọi ẹ hỏi thăm. Mang tiếng có con trai cũng như không mà. Biết thế hồi nhỏ mang hai anh em mà đổi quách lấy hai đứa con gái về nuôi có khi bây giờ lại được nhờ. – Đây là câu cửa miệng của mẹ tôi khi nói về hai anh em tôi.

- Ấy dà. Mẹ lại thế rồi. Mẹ này.

- Sao? Nói đi.

- Là chuyện ba mẹ hai muốn con qua nhà bên ấy ở ạ.

- À. Cái đó ba mẹ có nói với mẹ. Mẹ thấy cũng tốt. Mà không chịu ả?

- Ôi mẹ biết tính con quá rồi còn gì. Chứa ngủ dậy trễ, lại hay thức khuya. Với cả con thích tự do hơn. Ở với người khác thấy gò bó lắm.

- O cái thằng! Nhà thông gia mà mà xem như người khác gì hở con.

- Nhưng mà con vẫn thấy không thoải mái đâu. Ở với chị Huệ tốt hơn, với cả mỗi lần chuyển nhà mệt lắm. Con cũng gần thi rồi... Blah...blah

Tôi viện đủ lý do nghĩ ra trong đầu. Năn nỉ gây lối mẹ mới đồng ý nói giúp với ba tôi. Phù, đúng là mẹ số zách. Sau này nghĩ Tết về phải sắm ẹ cái gì mới được. Cũng lâu rồi chưa mua quà ấu thân.

Thế là tạm ổn thỏa xong việc ăn ở. Tôi còn đang trẻ, cần phải có không gian riêng. Tính tình lại thích ở một mình, ghét bị tù túng, lệ thuộc vào nguyên tắc người khác đặt ra. Trước giờ chỉ có chị Huệ là hiểu ý tôi. Chỉ không hề cảm đoán việc tôi đi chơi, ăn nhậu này nọ. Chỉ cần thông báo xin phép và nói địa chỉ, lịch trình rõ ràng. Tôi có đi sang Lào thì chị cũng cho đi. Đã thế chị Huệ còn nấu ăn ngon số một. Bữa nào không ăn cơm chị thì cái bụng y như rằng biếu tình.

Tạm thế đã. Bây giờ chỉ còn việc xin lỗi em nữa thôi. Là cuộc sống lại quay về là một màu hồng rực rỡ với tôi. Nhưng mà em chặn số tôi rồi, lấy gì liên lạc giải thích đây. Thôi đành đẹp trai không bằng chai mặt vậy. Tôi xuống dưới tắm rửa, thay vào bộ cánh đẹp nhất. Dắt xe ra, đang định phóng qua nhà em xin lỗi thì điện thoại lại reo. Vợ quá tôi cũng chẳng xem là ai gọi, cứ bấm nút mà áp vào tai nghe.

- Alo cho hỏi ai đầu dây đây ạ!

- O. Anh xóa số em rồi ả? – Là giọng em Linh. Quái, hôm nay lại gọi.

- O Linh à! Anh vợ quá không xem là ai gọi tới. Có chuyện gì không?

- Anh đang định đi đâu ả? – Em Linh hỏi với giọng pha chút giận dữ. Lạ ả nha, mắc gì giận tôi.

- À anh đi với bạn chút.

- Anh có biết tối nay phải đi dạy không mà giờ này còn đi với bạn. Biết mấy giờ rồi không? Nãy giờ trễ gần nửa tiếng rồi đó. – Em Linh hét lên trong điện thoại.

- Ấy chết. Anh quên mất. – Quả thật là chiều giờ mãi suy nghĩ về chuyện của em làm tôi cũng quên mất là tôi còn phải đi dạy.

- Hay ha. Cho anh 10'. Tới nhanh em còn xem xét. – Em Linh nói cứ như quan tòa bảo phạm nhân tự thú để được hưởng khoan hồng ấy.

- Rồi rồi, anh tới ngay.

Tôi cúp máy mà mặt mày thều nảo. Lại lê cái thân lên phòng mình, xách cái ba lô xuống rồi chạy qua nhà em Linh. Dính tới gái là thế đấy, chẳng đâu ra đâu cả. Ôi đàn bà là những niềm đau, làm tim ta đổ máu...

Tới nơi thì thấy em Linh đã đứng trước cổng đợi tôi tự lúc nào rồi. Chẳng lẽ sợ tôi trốn hay sao mà ra đây canh chừng không biết.

- Trễ 2'

- Kẹt xe mà em. – Tôi bịa.

- Xạo.

- Thật mà. Thôi vào đi.

Em Linh nói một hồi cũng tránh ra cho tôi dắt xe vào. Bà chị giúp việc đang lau cái cửa kính, thấy tôi thì nở nụ cười thân thiện. Chắc hôm bữa thấy tôi chào nên tưởng tôi là bồ trai-thân thiện. Nhưng mà chị lầm rồi chị ơi. Hôm ấy em có “động lực” thúc đẩy thôi. Bơ bà chị đó rồi tôi bước vào nhà luôn. Chắc bà đang tức tối, chửi rửa tôi không chừng. Hi hi. (đọc tới đây thì đừng có gạch mình, bảo mình hám tiền này nọ nhé. Chẳng qua lý do đó là phụ thôi. Đang buồn chuyện của em nên mới không chào chỉ mới là lý do chính).

Vào trong thì thấy mẹ em Linh đang xem tivi. Chào bác ấy một tiếng rồi lên phòng luôn. Mà em Linh hôm nay sao thế nhỉ. Mặt mày hầm hầm như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Đi trễ có bữa mà làm thấy ghê thế không biết.

- Anh ngồi xuống đi.

- Rồi. – Tôi ngồi xuống cái ghế xoay mình vẫn hay ngồi để chỉ bài.

- Anh hôm nay sao đi trễ? – Rồi, bắt đầu ép cung đây.

- Anh nói rồi. Hôm nay bận chuyện đi với bạn nên anh quên mất. – Tôi cũng bắt đầu bao biện.

- Chuyện gì?

- Chuyện riêng thôi. – Tôi nhún vai.

- Được rồi, chuyện đi trễ em tạm bỏ qua. Em hỏi anh, cái chị hôm đá bóng là gì với anh? – Đấy! Biết ngay mà. Chuyện đâu có đơn giản đến thế.

- Bạn bè bình thường thôi. – Tôi chối, tự nhiên nói ra câu này lại càng thấy mình giống thằng khốn nạn.

- Thật? – Em Linh có vẻ không tin.

- Thật. Anh dối em làm gì! – Thành thằng khốn nạn đợt hai.

- Anh tưởng em tin lời anh à. Lúc ấy mấy chị ngồi gần chị ta bảo anh với chị ấy là một cặp. Tới lúc xong đá xong. Khi chị ấy thấy em với anh thì ghen ra mặt. Bạn bè gì cái kiểu ấy. – Chà! Quan sát tốt thế.

- Thì bạn đặc biệt thôi.

- Đặc biệt? Đặc biệt như nào cơ? – Em Linh vẫn không buông tha tôi.

- Thôi. Không nói chuyện này nữa. Học nào. – Tôi đánh trống lảng.

- Không học hành gì hết. Hôm nay không làm rõ chuyện này anh đừng hòng bước ra khỏi đây. – Em Linh bắt đầu “hổ báo”

- Ê ê, em định làm gì anh? – Tôi hoảng hồn khi thấy em Linh đi tới phía cửa, khóa trái lại. Rồi cất chìa khóa ở chỗ em ấy “vẫn hay cất”.

- Nói. Anh mà còn không nói thì đêm nay ngủ tại đây. Mẹ em giờ này chắc cũng đi rồi. Mai mới về, chị Thư (giờ mới biết bà chị kia tên Thư) cũng đi chơi rồi (Ghê, người giúp việc được quyền đi chơi. Nên nói nhà em Linh dân chủ, dễ tính với người làm. Hay nên nói bà chị kia quá “phóng túng” trong công việc. Thích thì đi không thích thì ở đây.)

- Em đừng có làm bậy, anh là lên đây. (Nói xong mới thấy nhục mặt, đàn ông con trai lại để ột đứa con gái ăn hiếp)

- Thách! – Em Linh giương mặt lên thách thức.

- Rồi! Anh nói là được chứ gì? – Tôi đành chịu thua. Em Linh chơi võ này độc quá. Tôi đánh chết cũng chẳng dám ngủ lại đây. Để dành cũng hơn hai mươi năm rồi. Không thể vì một phút bốc đồng mà đánh mất đời trai được. Hà hà.

- Rồi. Nói nhanh.

- Thì thực ra. Là bạn gái anh. – Tôi nói xong mà mặt mày lấm lét.

19. Chương 19

Mà tại sao tôi lại sợ nhỉ. Em Linh có còn là bạn gái tôi đâu. Nhưng mà mấy bạn nên thấy khuôn mặt “biểu cảm” của em Linh lúc này. Rất chi là giàu cảm xúc. Gam màu đỏ đã thấy àu trắng hồng trên khuôn mặt em Linh. Lạy chúa, con là con sợ nhất con gái. Chúa cho con qua được ải này. Con nguyện ăn đậu hủ trong ba tháng (chắc thành sư cộ mất thôi).

- Anh nói cái gì? Bạn gái? Anh nói anh sẽ chờ em thi xong mà. – Em Linh hét lên. Tôi muốn thủng màng nhĩ luôn. Người đâu hét to dễ sợ. Thu vào làm chuông báo thức thì bảo đảm thánh nường như tôi cũng phải bật dậy trong vòng một nốt nhạc.

- Ô anh nói anh sẽ chờ em hồi nào. Anh chỉ nói anh sẽ suy nghĩ thôi mà. – Tôi chối.

- Được lắm. Được lắm. – Em Linh mỗi lần nói câu được lắm lại cầm cây bút mà đâm con gấu bông. Xong rồi lại nhìn qua tôi.

Nhìn con gấu rồi nhìn lại mình. Một dòng điện chạy qua não. Dừng lại trong vòng một phần trăm giây ngắn ngủi. Thôi chết rồi. Anh lạy em Linh ơi, anh còn yêu đời lắm, chưa muốn chết đâu. Nhà em còn nhiều gấu như thế. Em đâm hết cũng được, đâm hết rồi anh tặng em thêm mấy chục con nữa cho em đâm tiếp. Miễn sau cho anh toàn mạng bước ra khỏi chỗ này là được.

- Em, em. Bình tĩnh, hết sức bình tĩnh. – Hic. Người cần bình tĩnh nhất lúc này phải là tôi mới đúng.

Em Linh dừng lại thở dốc. Chắc này giờ đâm hết sức nên thấm mệt rồi. Nhìn con gấu bông mà thấy thương, cái cổ đã sứt ra gần nữa. Hai còn mắt này giờ đã không còn nguyên dạng nữa. Nói chung là bây giờ có vút nó ra đường thì xác định là bọn trẻ con nhà nghèo cũng chẳng thèm nhặt. Em Linh ngồi thừ ra đó một chập thì bừng mặt khóc hu hu. Trời đất ơi lại chuyện gì nữa đây. Dẫu biết tính tình em Linh sáng nắng chiều mưa. Nhưng mà em ấy đồ bão như thế này thì có mà vô phương chống đỡ. Tôi trước giờ sợ nhất là nhìn thấy con gái khóc. Vì lúc ấy thấy tay chân mình thừa thãi, chẳng biết làm gì cả.

- Này này em, sao lại khóc. – Tôi tới đặt tay lên vai em Linh mà vẫn còn dè chừng. Tay ẻm vẫn còn cầm cây bút máy, Em ấy điên lên xiên cho tôi một phát thì xác định.

- Anh ác lắm... hức... anh... hức... biết là em trước giờ luôn chỉ thích mỗi anh thôi... hức... anh lại đi cặp với người con gái khác... hức... em có gì không tốt bằng chị ta cơ chứ?

- Tình cảm không gượng ép được em à! – Tôi lại bắt đầu triết lý.

- Anh... hức... anh quay lại với em đi. Như ngày xưa ấy. – Em Linh cầm tay tôi van nài.

- Nước hắt đi rồi sao hốt đầy lại được em. – Tôi vừa giải thích vừa ghĩa qua tay phải của em, nơi vẫn đang cầm cây bút máy

~~~ Em không biết! Anh là của em cơ. Mãi mãi sẽ là của em. – Ô mai gót. Khăng định luôn mới ghê. Em Linh lúc này chắc là giận quá hóa rồ rồi.

- Thôi em cứ bình tĩnh trước đã. Chúng mình nói chuyện sau. – Tôi nói rồi cầm lấy tay em Linh. Chẳng phải vì mục đích an ủi đâu. Mục đích chính là giằng lấy cái hung khí kia kìa.

Bồng em Linh giằng tay tôi ra. Tôi hết hồn lẫn xuống ghế, hai tay đưa về thế thủ. Nhưng mà em Linh vẫn không làm gì hết. Phù, cứ tưởng hôm nay có món: Tú xiên que.

- Hay là chúng mình làm lại từ đầu đi anh. Như hồi xưa ấy. Em hứa sẽ không ghen vô cớ nữa, em sẽ không nhõng nhẽo nữa. Chỉ cần quay lại, anh bảo gì em cũng làm. – Tôi bắt đầu nghếch mặt ra. Cái địch! Sao mà giống y chang phim Hàn thế này.

Nếu tôi với em Linh có lên phim thì bảo đảm sẽ giật tít: Nữ chính trong cơn mù mịt, giấc mộng xưa còn mãi nồng nàn. Nam chính tuy không muốn nín kéo. Nhưng vì sợ mai lên báo: Chết vì phũ gái đang tỏ tình. Nên sợ vãi cả mặt ra

~~~ Em còn cần anh phải giải thích bao lần nữa đây. Nếu quay lại với em thì anh thật có lỗi với bạn gái hiện tại của mình. – Tôi cố gắng giải thích.

- Kệ chị ta. – Rồi. Xác nhận giải thích thất bại.

- Em đừng bướng nữa. Anh nói sao em mới chịu hiểu đây.

- Em không biết, không biết. Anh sẽ mãi là của em. Trước giờ em đã muốn gì là phải có được. Nếu em đã không có thì người khác cũng đừng hòng. – Nói rồi em Linh đứng phắt dậy.

Tôi lúc này thì phải gọi là hòn tiêu phách tán. Trời đất ơi! Đừng có nói là giết người vì tạch tổ tình nhé. Tôi là tôi còn chưa sống đủ đâu. Biết bao nhiêu lạc thú trên cõi đời này tôi còn chưa biết đến. Tôi cũng chưa lấy vợ sinh con nữa, chết đi rồi thì biết ai phụng dưỡng cha mẹ. (Xin lỗi anh hai. Em không có ý chê anh vô dụng).

- Em, em định làm gì. – Tôi ú ớ.

- Anh nói xem em định làm gì? – Em Linh lúc này quăng cây bút máy ra bàn. Mở hộp tũ, lấy con rọc giấy ra.

- Em đừng có làm bậy. Có gì từ từ nói. – Tôi bắt đầu hải rồi nha. Cái này còn hơn lúc đi tàu lượn siêu tốc hay chơi ngôi nhà ma nữa.

- Em đã nói rồi. Cái gì mà em không có được người khác cũng đừng hòng có. – Em Linh nói xong thì càng tiến tới gần tôi hơn.

Giờ mới biết ma quỷ không phải là thứ đáng sợ nhất. Mà đáng sợ nhất là con gái điên tình. Mấy bạn nam lúc này chắc rửa tội sao có đứa con gái mà không đối phó được, đàn ông con trai gì mà yếu đuối thế. Nhưng mà tôi xin đính chính lại một thông tin cực kì quan trọng mà trước đây chưa kịp công bố. Đó là em Linh với thằng Tùng được ông già cho đi học Teakwondo từ nhỏ. Trình tôi lúc đó đem so với em Linh cứ như là cát trong sa mạc ấy. Em Linh muốn tôi chết, tôi quyết không thể sống được. Em ấy bình thường mà muốn đánh tôi thì đảm bảo tôi vào viện chấn thương chỉnh hình là cái chắc. Đằng này lại còn có thêm con rọc giấy nữa. Thôi rồi. Đời tôi tới đây là chấm dứt.

Nhưng mà con người là một động vật bậc cao. Khi sự sống và cái chết gần trong gang tấc thì những điều thường ngày tưởng chừng như không thể thì lúc ấy đối với chúng ta lại rất dễ dàng. Cái điều tôi muốn nói tới lúc này là như sau.

- Em bình tĩnh. Anh thích em, sẽ quay lại bên em. Em bỏ dao xuống đi. – Tôi hết cách. Bạn nào không tán đồng với ý kiến của tôi thì tôi đành chịu. Bó tay rồi. Lúc ấy không nói thể thì về chiều ông bà ông vải là cái chắc.

- Anh nói sao cơ? Em nghe không rõ. – Em Linh khựng lại trước mặt tôi.

- Anh nói là anh thích em, anh yêu em. – Tôi nhét thêm than vào lò.

- Anh...hức... em biết anh còn yêu em mà. – Nói rồi em Linh bỏ con dao xuống. Ôm chặt lấy cổ tôi.

Hú vía ông địa. Thoát chết trong gang tấc. Chắc từ nay về sau ăn chay trường cảm tạ trời đất quá.

- Ờ ờ em đừng khóc nữa. Anh xin lỗi đã làm em buồn. – Tôi vừa lươn lẹo vừa mò tay lấy con dao nhét vào trong ống tay áo.

- Em yêu anh, em yêu anh. – Nói xong rồi em Linh hôn tôi tới tấp. Nhỏ lớn giờ mới bị cưỡng hôn một cách bạo lực như này. Em Linh hôn tôi rồi nói: “Em yêu anh”. Mà tôi cứ tưởng là: “Tao giết mày” mới ghê chứ.

Được một lúc cho em Linh nguôi ngoai thì tôi mới đẩy em ấy ra. Con dao vẫn còn nằm trong ống tay áo. Nhìn lên đồng hồ thì cũng 8h30’ rồi. Nãy giờ vật lộn có học hành được quái gì đâu. Mà chắc tôi cũng chẳng dám dạy nữa quá. Thôi về xin mẹ 9 triệu đập vào cái hợp đồng chết tiệt này. Không cho nữa chắc tôi bán xe quá. Hic, mà nghĩ lại bán xe đi học bằng gì.

- Thôi cũng trễ rồi, anh về nhé. – Tôi đứng dậy đeo ba lô lên vai. Vuốt mồ hôi trán một cái. Phòng bật điều hòa mà nãy giờ mồ hôi cứ tuôn như suối.

Lại vịn tay nắm cửa thì thấy cứng ngắc. Quên, em Linh khóa cửa tối giờ còn đâu.

- Đưa cho anh. – Tôi chìa tay về phía em Linh.

Em ấy không nói không rằng lại chỉ tay vào trong ngực áo mình. Anh lạy em, tha cho anh còn đi về. Hôm nay khùng bỏ tinh thần anh nhiều đó còn chưa đủ hay sao?

- Em đừng giỡn nữa mà. – Tôi nhăn mặt.

- Ai giỡn. Anh tới đây mà lấy. Anh nói yêu em thì chúng mình là vợ chồng rồi (kết nhất câu này, nói thế trước giờ không biết tôi có bao nhiêu vợ nữa đây) anh còn ngại cái gì chứ.

- Ấc. Thôi đưa cho anh đi mà.

- Không. Đang đau chân. – Cái đêch! Bộ cái bệnh đau chân có liên quan gì tới chìa khóa hả ta?

Hôm nay chỉ có mình em ấy và tôi ở nhà. Nên việc được mẹ em Linh cứu giống như bữa trước là điều không thể. Mà cái vật duy nhất có thể mở được cái đồ khốn kiếp đang chắn trước mặt tôi lại đang nằm trong áo em Linh. Vấn đề ở đây là có cho vàng tôi cũng chẳng dám thò tay vào lấy. Đã vậy nói dối em Linh tôi đã cảm thấy có lỗi với em nhiều lắm rồi. Em đang buồn tôi với Xu thì chớ, thêm việc này nữa thì bảo đảm năm nay mùa bơ không bao giờ dứt.

- Anh phải làm gì em mới đưa chìa khóa cho anh đây? – Tôi xuống nước năn nỉ. Có lẽ đây là cách tốt nhất vào lúc này.

- Anh phải chia tay chị kia đi. – Em Linh phán một câu xanh rờn.

Tôi lúc này cứ muốn giống như Từ Hải. Hồi đó học văn cứ bảo ông Nguyễn Du nói xạo, làm gì có vụ chết rồi mà người còn đứng được. Giờ mới biết anh Hải nhà ta lúc ấy uất ức tới mức nào.

Tôi lặng mất mấy giây. Bảo tôi chia tay em là điều không thể. Yêu em còn không hết, tôi đã lầm lỗi với em nhiều quá rồi. Không thể phạm thêm một sai lầm nào nữa.

- Anh xin lỗi! Anh không thể.

- Anh không thể? – Em Linh tròn mắt nhìn tôi.

- Anh thật sự rất yêu cô ấy.

Lúc này trên đầu tôi bỗng xuất hiện hai thằng nhóc. Một thằng mặc đồ trắng, cánh trắng, trên đầu có vòng thiên sứ. Một thằng ngược lại mặc đồ đen, cánh đen, trên đầu là hai cái sừng đỏ chót. Thằng trắng lên tiếng.

- Tốt lắm anh bạn. Như thế mới xứng đáng với tình yêu em ấy dành ỉnh.

- Tốt tốt cái con khỉ. Cứ lo thoát được ra khỏi đây đã rồi tính. Cứ nói với con Linh là mày yêu nó, mày sẽ chia tay nhỏ kia. Bảo đảm nó thả ày đi. Tới lúc ra được ngoài rồi tha hồ lật lọng. – Thằng đen phản bác.

- Như thế là lừa dối tình cảm. – Thằng trắng gân cổ cãi.

- Tình cảm có bằng tính mạng không? – Thằng đen cười đều giả.

Thằng trắng thấy thế thì cúi mặt im lặng. Nó vỗ vai tôi nói.

- Sự thật luôn là điều nên nói, cần được nói. Anh bạn cứ từ từ chiêm nghiệm. – Cái đêch! Sắp tèo tới nơi rồi ở đó mà từ từ chiêm nghiệm.

- Mày cứ nghe lời tao. Nói ngọt với con kia mấy câu, nó thả mày ra cái đã. Rồi lúc ấy muốn chia tay hay xin lỗi gì gì đó thì tự mình quyết định. Ở trong đây chỉ có đường chết thôi. – Nói xong thằng đen cũng biến mất.

Tôi trở về thực tại. Bị em Linh xin ít huyết hay là có lỗi với em. Tôi phải chọn một trong hai. Sao cái gì cũng phải lựa chọn thế này. Mà chọn cái gì sao lúc nào cũng bắt tôi chọn mấy cái khó không thể!

- “Em chỉ có một. Máu thì mình còn nhiều, hay cứ để em Linh xin về ít cũng được”

- “Không được! Biết đâu em Linh nổi điên lên bẻ tay, vặt chân mình thì còn gì là đời trai nữa.”

Tôi lúc này hoang mang cực độ. Hồ Quỳnh Hương cũng chẳng phải đối thủ. Thôi thì tình thế cấp bách. Cứ nói ra những gì có trong lòng. Chết thì chết.

- Em làm gì anh thì cứ làm đi. Anh sẽ không chia tay cô ấy đâu. Anh yêu người con gái đó.
- Anh...anh... – Em Linh môi run run. Hà hà, chắc là không ngờ tôi có gan nói ra câu đó chứ gì.
- Cùng lắm là ngủ đây một bữa. Anh sẽ không làm theo ý em đâu.
- Anh được lắm! Cầm lấy rồi đi đi! – Em Linh nói xong rồi vút chìa khóa cho tôi.

Hú hồn! Cứ tưởng xin mình tí huyết chứ. Tôi vác balô, mở cửa phòng xong thì phóng xuống dưới nhà luôn. Con dao rọc giấy trong tay áo rơi ra rớt xuống cầu thang. Kệ mày. Tôi gấp rút dắt xe ra. Khóa cổng lại rồi phi thẳng. Chẳng dám ngoái đầu nhìn lại.

Chạy xe trên đường với vận tốc nhanh nhất có thể. Cứ muốn sao về nhà thật sớm. Về tới phòng rồi, quăng balô vào góc. Rửa mặt cho tỉnh táo. Suy nghĩ tới chuyện xảy ra tối nay. Lần đầu tiên ở giữa sự sống và cái chết (không có nghiêm trọng hóa đâu, cái con rọc giấy đó mà cửa vào cổ một phát thì xác định).

Tôi nghiệm ra một điều: Tôi cần em hơn chính bản thân mình. Tôi đã có lựa chọn cho chính bản thân. Sắp mất em rồi tôi mới bắt đầu có cảm giác yêu em tha thiết. Cần em hơn bất cứ lúc nào. Ngày mai tôi sẽ chính thức đi xin lỗi. Cần phải cho em biết rằng: Lựa chọn yêu tôi của em là không hề sai lầm. Tôi chính là một nửa hoàn hảo. Đúng! Cần phải thế!

20. Chương 20

Có một câu nói như sau:

- Thượng đế tạo ra con người không hoàn hảo. Ai cũng có khuyết điểm riêng cả.
- Từ câu nói đó suy ra con người ta sống ở đời chắc chắn phải mắc lỗi. Rồi lại có câu.
- Biết lỗi sửa lỗi mới là người hay.

Thế là lại suy ra. Chúng ta có thể mắc sai lầm. Nhưng nếu biết sửa chữa thì chúng ta vẫn là những con người chân chính.

Nhưng đó là tôi nghĩ thế. Hay ít nhất là các danh ngôn của các vĩ nhân muốn chúng ta nghĩ thế. Cơ mà em thì không vậy. Chỉ cần biết rằng ai có lỗi với em thì em căm thù người đó tới tận xương tủy. Đừng nói tới việc chấp nhận cho người khác nói tới lời xin tha thứ. Ngay cả việc gặp mặt em đối với tôi đã là rất khó khăn rồi.

Mấy ngày nay. Từ việc châu chực trước cửa lớp, chờ em trước cổng trường giữa cái nắng gay gắt của SG, hay đơn giản chỉ là những tin nhắn xin lỗi của tôi. Đáp lại, vồn vện chỉ là hai chữ “thờ ơ” của em mà thôi. Thực sự lúc này tôi chẳng biết phải làm sao cả.

Đỉnh điểm là tối hôm qua. Tôi đã chờ ở cổng nhà em dưới cơn mưa phùn cuối năm, chỉ với mục đích được nhìn thấy khuôn mặt với nụ cười tỏa nắng kia, biết đâu em thấy tôi với bộ dạng tội nghiệp ấy mà xiêu lòng, mà tha thứ cho tôi. Nhưng không, cái triết lý chuyện ở đời nào được như ý ta muốn lại phát huy tác dụng mạnh mẽ. Em không những không tỏ lòng thương xót mà còn buông một câu như xé nát trái tim tôi.

- Tránh ra! Hâm hay sao cứ suốt ngày đứng trước cửa nhà người khác thế ?

Đấy. Các bạn nói thử xem. Tôi phải làm như thế nào mới có thể cứu vãn lại cái tình cảm của mình đây. Chẳng phải các bậc vĩ nhân nói chỉ cần thành tâm sửa chữa thì sẽ được sao ?

Thế là mấy ngày nay tôi cứ như thằng thất tình vật vờ trong lớp. Về nhà thì lại như con ma trong xó. Chẳng buồn động tay vào việc gì. Đàn bà sao mà có một sức mạnh ghê gớm. Chẳng cần phải hành động gì nhiều cả mà có thể khiến cánh mày râu cảm thấy đau khổ tột cùng. “Ai bảo chăn trâu là khổ ? Tôi nay xin lỗi em còn khổ hơn trâu”

- Mày làm gì mà cứ như thằng chết trôi thế ? Vật ra đấy thì mọi chuyện được giải quyết à ? – Thằng Hưng nhìn thấy thế thì lắc đầu ngao ngán.
- Mặc tao. – Tôi lúc này chẳng thèm cãi nó làm gì.

- Bố thằng điên. Có đứa con gái mà làm như trời sập không bằng. – Nó nói xong thì đứng dậy đi thẳng.

Mấy thằng bạn tôi đâu biết cơ chứ. Em không chỉ đơn giản là một người con gái bình thường đâu. Em là bông hoa hướng dương rực rỡ ngầy thơ ngây. Là con gái của nữ thần mặt trời với nụ cười khiến tôi cũng như bao chàng trai phải xao xuyến. Là người luôn biết ủng hộ tôi, an ủi động viên tôi mỗi lúc tôi buồn. Là người luôn biết cách chăm sóc sức khỏe cho tôi, là người sẵn sàng chạy gần 20km để nấu ăn cho tôi khi nghe nói tôi bệnh mà không có ai chăm sóc. Em không đơn giản là người con gái bình thường đâu. Là viên ngọc quý cần được bảo bọc đầy đủ. Có thể các bạn bảo làm gì có người con gái như thế tồn tại trên đời. Nhưng tôi biết nói gì đây. Đối với chính tôi, lúc ấy, em gần như là tất cả.

Đây là lần thứ ba tôi vướng vào lưới tình và là lần thứ hai tôi rơi vào cảm giác hụt hẫng. Nhưng mà tôi lần này không phải là không biết suy nghĩ. Từ những mối tình trước đây tôi cũng rút ra được rất nhiều kinh nghiệm. Nhưng khổ nỗi chẳng cái nào áp dụng được với em cả. Bí bách, tôi đành phải gọi điện nhờ vả quân sư. Người mà tôi rất e dè mỗi lần phải nói chuyện.

- Alô. Anh hai đây à ?

- Không tao thì ai ? Thằng ắt ơ nào ngoài đường chắc ? – Bên kia một giọng nam trầm vang lên.

- Hi. Anh hai làm gì lúc nào nói chuyện với em cũng đốp chát thế ? – Tôi cố gắng nhỏ nhẹ.

- Không đốp chát thì không lẽ lại nói chuyện dễ thương với mày ? – Bên kia vẫn xóc óc tôi đều đều. Khổ, có ông anh đáng một ông anh.

-Thôi mà anh. Dạo này có khỏe không ạ ? – Tôi cố gắng hỏi thăm.

- Khỏe mới tiếp mày. Không thì vào bệnh viện nằm rồi. – Ông vẫn hồn nhiên.

- Nào. Lâu lâu mới hỏi thăm anh hai. Nói chuyện đàng hoàng với em chút đi !

- Rồi. Mệt quá! Nhóc con, muốn nói gì thì nói ra đi.

- Anh dạo này vẫn khỏe chứ ? – Tôi mở lời.

- Nếu mày gọi để chỉ hỏi nhiều ấy thì tao cúp máy đây. – Ông phán một câu xanh rờn.

- Ấy ấy. Bình tĩnh. Có chuyện muốn nhờ anh đây. – Tôi hoảng hồn.

- Nói nhanh. Cái thằng, đàn ông con trai mà đông dài như đàn bà. – Ông bực mình.

- Là chuyện... Thật ra là... Bị gái giận ạ. – Tôi đành tự thú.

- Hahaha. Mày mà cũng bị giận. Con nào thế ?

- Thì bạn gái em, sao anh biết được. Hic, hôm bữa nó thấy em chở con Xu đi chơi. Thế là cách mặt luôn. Em làm đủ cách rồi mà vẫn không ăn thua.

- Xời. Mày còn ngu lắm con ạ. Đây, làm thế này... rồi thế này... sau đó thì... – Tôi nghe ông anh nói đến đâu là mắt sáng ra đến đấy. Cứ như là được giác ngộ cách mạng vậy.

- Hay thế! Quả không hổ danh anh hai. – Tôi nịnh.

- Tao không hay thì sao làm được anh mày. Thôi xong rồi thì lượn đi để tao ngủ. – Ông nói mà tôi nghe đầu dây bên kia có tiếng ngáp thì phải.

- Trời đất. Giờ gần 5h chiều rồi mà còn ngủ ? – Tôi kinh ngạc về “sức mạnh phi thường” của ông.

- Thích. – Ông anh nói xong dập máy luôn.

Tôi ngồi trên giường xoa hai tay vào nhau rồi mỉm cười. Phen này em còn giận thì tôi đi đầu xuống đất. Tôi tức tốc lục một tờ A4 ra trải lên bàn học. Vạch kế hoạch cần phải làm gì. Từng bước được thảo ra mà lòng lâng lâng cảm xúc. Xong đâu đấy, cầm tờ giấy giờ lên à vui sướng khôn tả. Ôi sao mà yêu ông anh mình thế.

Tôi tức tốc móc điện thoại ra gọi điện cho nhỏ bạn thân.

- Diệù à ? Giờ đang rảnh không ? Có việc cần nhờ đây.
- Ôi. Người đâu mà bất lịch sự. Chưa chào hỏi gì cả mà đã sỗ sàng rồi. – Giọng con gái quen thuộc vang lên.
- Hi. Xin lỗi mà. Thế Diệù dạo này vẫn khỏe chứ ?
- Thôi cho tui xin. Có gì nói.
- À bà mua dùm tôi một chậu hoa hướng dương nhỏ nhé. Mua thêm một con gấu bông nữa. Xong rồi gói con gấu lại dùm tui luôn. Tí 8h tui qua lấy.
- Làm gì mà lại cần mấy thứ ấy ?
- Cưới vợ. Haha – Tôi đùa.
- Chà. Cô nào vô phúc thế ? – Nhỏ Diệù cũng pha trò với tôi.
- Thôi, thôi. Cho xin. Cố gắng giúp dùm nhé. Quan trọng đấy.
- Rồi. Tí 8h qua lấy.

Cúp máy xong tôi lại tiếp tục gọi ột người nữa cũng không kém phần quan trọng trong kế hoạch này.

- Alô. Ngọc à ?
- Có chuyện gì ? – Nhỏ Ngọc thấy tôi gọi thì trong giọng nói có phần tức tối.
- Ngọc tối nay kéo Ngân ra quán X trên đường 3/2 dùm mình nhé. Mình muốn xin lỗi Ngân.
- Ông tự đi mà rủ nó. – Nhỏ Ngọc vẫn thành kiến với tôi.
- Ngọc hiểu lầm rồi. Hôm bữa đó chỉ là một người bạn của mình thôi. – Tôi cố giải thích.
- Con trai mấy người. Lúc nào mà chẳng bao biện chuyện này chuyện nọ.
- Thật là mình chỉ có tình cảm với Ngân thôi. Mọi sự chỉ là hiểu lầm. Ngọc ráng giúp mình đi. Mấy ngày qua mình day dứt lắm, và mình biết vì chuyện này mà Ngân cũng rất đau khổ.
- ...!
- Ngọc à. Mình là con người ra sao chẳng lẽ mấy tháng này Ngọc còn không biết. Mình chẳng phải hạng sở Khanh đi bắt cá hai tay đâu.
- ...!
- Ngọc ơi! mình yêu Ngân mà. Làm ơn giúp mình. Nếu vì chuyện này mà phải chia tay với Ngân thì mình ân hận lắm.
- Thôi được rồi, chỉ lần này thôi. Nếu mà tôi còn thấy ông làm cho con Ngân đau khổ thì coi chừng tui.
- Cảm ơn Ngọc. Sẽ không có lần sau đâu. – Tôi mừng rỡ.
- Được rồi. Hẹn tối nay.

Đã hẹn được em rồi. Giờ chỉ còn cần đặt chỗ nữa thôi. Ôi hôm nay tôi gọi điện bằng cả tháng gộp lại rồi đó. Chỗ thì tôi đã được ông anh giới thiệu với bạn ổng rồi. Mới này ổng cũng có nhắn tin số qua cho tôi. Bảo cứ gọi điện tới là ok. Lần mò trong hộp thư số của bạn anh hai. Bấm số gọi. Điện thoại bên kia đổ chuông một lúc lâu thì có người bắt máy.

- Alô cho hỏi ai gọi đây ?
- Anh Quân đây có phải không ạ ?
- Ủ. Ai đây ?
- Dạ em là em của anh Tuấn. Hồi chiều anh ấy có gọi cho anh.
- Ủ, em đây à. Hồi chiều thằng Tuấn có bảo anh đặt chỗ cho em.

- Dạ vâng. Anh chọn giúp em một chỗ kín đáo. Sát cửa sổ dùm em nhé. À quên anh giúp em cắm mấy cây nến giữa bàn nhé. Tối nay em có tiếp một người quan trọng đấy ạ. Khoảng 8h nhé anh.
- Ha ha. Bạn gái à. Chú mày nói thế là anh biết tổng rồi.
- Hi. Dạ vâng ạ. Anh ráng giúp dùm em nhé.
- Rồi ok. Em tới thì alo anh anh dắt lên cho.
- Dạ cảm ơn anh nhiều lắm. Chào anh em cúp máy đây.
- Ủ chào em.

Tôi nằm ngửa ra nệm suy nghĩ tới buổi tối nay. Mọi thứ đang diễn ra hoàn hảo. Bây giờ chỉ cần chờ tới giờ hoàng đạo là thực hiện kế hoạch thôi. Nhưng trước hết là phải chải chuốt bánh bao cái đã. Tôi xuống dưới tắm rửa cho thật sạch sẽ. Lôi hết đồ trong tủ quần áo của mình ra. Nghía mãi chẳng thấy bộ nào vừa mắt. Toàn là áo thun, chẳng có bộ nào lịch sự để mặc khi đi ăn nhà hàng cả. Rồi bỗng một tia sáng lóe lên. Tôi lôi cái vali nhét sâu dưới đáy tủ ra. Chiếc vali này đã lâu rồi tôi không dùng tới. Mở khóa kéo ra. Phù! May mà mình vẫn còn giữ bộ vét mà mẹ tặng tôi lúc đi ăn cưới bà chị họ. Bộ vét này không phải kiểu như mấy ông già vẫn hay mặc trong mấy cuộc họp đâu. Là một bộ vét ôm sát người tôi. Bên trong là chiếc áo body cổ tròn. Nhìn rất trẻ trung mà vẫn lịch lãm. May mà hồi ấy mẹ cẩn thận bọc bộ này trong túi nhựa nilon nên bây giờ vẫn không bị ám mùi tủ. Diện trước gương, nhìn bánh bao phong độ chán. Lấy trong hộp ra chai nước hoa xịt cho nó thơm. Tôi cũng ít dùng nước hoa lắm, mua lâu rồi mà chỉ mới dùng được có vài giọt. Xong đâu đó nghía lại mình một lần nữa. Chà! Chẳng còn nhận ra mình thường ngày. Rồi! Mọi chuyện đã coi như xong. Bây giờ chỉ cần Ngọc chở em tới địa điểm đã hẹn nữa thôi là ok. Tôi háo hức nhìn lên đồng hồ. Đã 7h. Dắt xe ra ngoài, khóa cổng cẩn thận. Vỗ mặt một cái.

- Được rồi! Bắt đầu nào!

21. Chương 21

Bước ra khỏi nhà với một tâm trạng phấn chấn, khí thế sục sôi. Thấy trong mấy phim cổ trang bảo trước khi đánh trận mà tinh thần phơi phới, chiến ý ngút trời thì đã nắm chắc trong tay một nửa chiến thắng rồi. Tôi nắm chặt tay, siết ga, lao ra đường. À quên trên đường còn phải tạt vào nhà nhỏ Diệu lấy đồ nữa chứ. Tối nhà nhỏ, thì thấy nhỏ cũng vừa đi ra khỏi cổng. May thế không biết, đỡ phải tốn thời gian gọi.

- Ê này! Diệu.
- Ôi giật mình! Ông làm gì tới sớm thế. Bảo 8h mà sao... – Nhỏ Diệu vừa quay lại nhìn thấy tôi thì...
- Ông... trời đất ơi hôm nay chẳng nhận ra ông nữa. Bộ tính cưới vợ thật đó hả? – Hề hề. Tôi còn không nhận ra tôi nữa là nhỏ.
- Haha. Thì đó. – Tôi trêu.
- Mà sao tới sớm thế? Tôi chưa gói quà cho ông nữa. Định ra ngoài mua giấy gói quà nè.
- Ủ thôi đợi chút cũng được. Làm nhanh dùm tui nha.
- Mười phút sau. Cầm trên tay chậu hướng dương và hộp quà mà bên trong là con gấu bông. Tôi chạy tới chỗ đã hẹn.
- Tới nơi, tôi vội gọi điện cho anh Quân.
- Anh ơi em tới rồi đây.
- Ủ em vào đi. Nói lễ tân là em đặt phòng qua anh rồi sẽ có người dẫn em lên.
- Dạ vâng.

Tôi cho xe vào nhà gửi rồi bước vào. Cảm giác đầu tiên là nhà hàng này rất sang trọng. Có kiến trúc nửa tây nửa ta. Ở giữa là chùm đèn pha lê rất to tỏa ra màu sắc lung linh. Khắp đại sảnh trải dài một thứ ánh sáng màu vàng cam, khiến cho người ta cảm thấy không khí rất ấm cúng. Tiếng nhạc nhẹ ngân nga êm

đêm. Nói chung mọi thứ rất hoàn hảo. Ông anh hai tôi thật là tuyệt vời. Chọn chỗ này là hết sẩy rồi chứ còn gì nữa.

Tôi bước lại quầy lễ tân. Chà đúng là nhà hàng lớn có khác. Lễ tân vừa dễ thương, vừa ăn mặc đẹp thế không biết.

- Chào chị. Cho em lấy bàn ạ.

- Anh cho em biết tên ạ ! – Ôi! Đến giọng nói cũng dễ thương thế không biết.

- À! Em là em của anh Quân. Anh ấy bảo em cứ tới nói với chị.

- Dạ vâng xin mời anh đi theo em ạ.

Lễ tân dẫn tôi lên tầng hai. Một bàn trong góc, sát cửa sổ, trên bàn đã cắm sẵn những cây nến, tôi nhìn rất vừa ý. Ngồi xuống ghế, móc điện thoại ra nhắn tin cho nhỏ Ngọc: “Tới rồi thì tìm cách để Ngân lên tầng hai nhé”. Một lúc sau thì có tin nhắn trả lời: “Rồi. Liệu mà làm cho đằng hoàng”

Cất điện thoại lại vào túi. Một cảm giác hồi hộp dâng lên. Lần đầu tiên đi xin lỗi mà tôi chuẩn bị công phu như thế này. Tí nữa mà vẫn không thành công chắc tôi cần lưỡi tự tử quá.

Đang nhìn vắn vợ thì phía cầu thang nhỏ Ngọc đang bước lên. Theo sau là bóng dáng quen thuộc của em. Tôi bước nhanh lại phía hai người đó. Thấy tôi, em thoáng sửng sốt rồi vội quay lưng đi. Tôi đã tính tới điều này rồi. Chạy tới nắm vội lấy tay em. Em vùng vằng giật tay tôi ra. Nhưng mà sức của em thì làm sao mà có thể chống lại được cái nắm tay của tôi chứ.

- BỎ RA! – Em nói như hét.

- Ngân. Nghe anh nói. Cho anh nói một lời giải thích có được không? Chuyện hôm nọ không như là em nghĩ đâu.

Khắp nhà hàng lúc này đều quay lại nhìn chúng tôi. Tôi mặc kệ. Nhưng có lẽ em thì thấy ngượng thì phải. Nhỏ Ngọc cũng gật đầu nói với em.

- Cứ cho người ta một cơ hội thử xem. Nếu không được thì tao chờ mày ở dưới.

Em hình như hơi xuôi. Không còn vùng vằng nữa mà đã chịu để yên cho tôi nắm tay. Nhỏ Ngọc nói xong thì bước xuống lầu. Tôi kéo em lại ngồi vào bàn. Tuy thái độ không còn gay gắt như lúc đầu nhưng mà em vẫn đang nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn. Tôi lúc này chẳng biết phải bắt đầu như thế nào. Đang loay hoay thì người phục vụ cầm menu tới.

- Anh chị dùng gì ạ?

- Cho em một bò hằm tiêu xanh. Và một cá hồi sốt chanh dây. – Phù! May mà vẫn nhớ có lần em nói thích ăn cá hồi sốt chanh dây.

- Anh chị có muốn dùng tráng miệng không? – Người phục vụ tiếp tục hỏi.

- Cho em một pudding táo, và một kem sôcôla hạnh nhân. – Lần này tới lượt em lên tiếng.

Tôi không bắt ngờ vì em lên tiếng. Mà bắt ngờ vì món pudding của em. Rõ ràng là gọi cho tôi. Có lần đi ăn với nhau, tôi bảo em rất thích ăn món bánh này. Ôi tôi vui quá đi thôi, thế là vẫn còn cơ hội đấy. Chờ người phục vụ đi khỏi. Tôi nhón miệng cười.

- Em vẫn còn nhớ cơ à?

- Muốn nói gì nói nhanh i.

- ...! Tôi hơi hăng một chút. Chưa gì đã đánh phủ đầu một câu như thế rồi.

- O hay. Anh còn không nói thì tôi đi về đấy. – Em dùng dằng.

- Mấy ngày qua anh nhớ em lắm. – Tôi nói theo cảm tính. Thật ra thì mấy ngày qua sống trong nỗi cô đơn buồn tẻ. Có em bên cạnh dường như đã là một thói quen rồi.

- ...! – Lần này thì tới lượt em im lặng.

- Anh biết là bây giờ em đang rất giận anh. Nhưng mà chuyện hôm nọ chỉ là một hiểu lầm thôi. Ly với anh không còn gì cả.
  - Không còn gì cả? Không còn gì cả mà lại ôm dính hơn cả tình nhân thế kia à?
  - Em đừng tức giận như thế. Anh chỉ xem Ly như một người bạn thôi. – Tôi cố gắng giải thích.
  - Hừ! Chuyện qua rồi anh muốn nói gì mà chẳng được. – Em bĩu môi.
  - Nghe anh nói. Hôm ấy anh tới nhà Ly với mục đích chỉ là hỏi thăm ba mẹ Ly thôi. Rồi mẹ Ly nói Ly mới bệnh dậy, cứ nằm mãi trong phòng. Anh chỉ muốn dẫn Ly đi đâu đó để khuây khỏa thôi.
  - Anh nói thì nghe hay lắm!
  - Em tin anh có được không? Tình cảm của chúng mình. Anh cực kì quý trọng nó. Anh chẳng muốn vì một chuyện như thế này mà tình yêu chúng mình đổ vỡ. Với cả hôm nọ em cũng muốn anh nên quan tâm một tí tới Ly đó sao?
  - Hay thật. Bây giờ anh lại đổ cho em đấy ư? – Phù! May mà đã xưng “em” chứ không còn là “tôi” nữa.
  - Không phải. Anh chỉ muốn nói rằng. Anh quan tâm tới Ly vì tụi anh vẫn là những người bạn. Hết tình nhưng vẫn còn nghĩa chứ em. Với cả mấy tháng qua, tình cảm của anh em lại còn không hiểu hay sao?
  - ...! – Em im lặng, tôi biết những câu nói của tôi cũng phần nào làm em xiêu lòng rồi.
  - Từ bé Ly đã có rất ít bạn. Ba mẹ Ly cũng rất quý anh. Cho nên khi chia tay. Anh vẫn muốn xem Ly như một người bạn, một người em gái. Nhưng... – Tôi nhìn sâu vào mắt em.
  - Nếu em không muốn anh liên hệ với người con gái nào nữa. Anh sẽ cắt đứt tất cả. Chỉ cần em ở bên anh, em muốn gì anh cũng có thể đồng ý. Chỉ xin em đừng lạnh nhạt như vậy. Anh rất sợ mất em.
  - Được rồi. – Em bỗng lên tiếng.
  - Mấy ngày qua em cũng đau khổ lắm. Hôm đó, nhìn thấy chị ta ôm anh, em buồn lắm, nỗi buồn vô hạn. Em biết là tính tình anh vô tư. Em hiểu chứ. Em muốn anh quan tâm tới chị Ly, đó là sự thật. Em biết anh yêu em. Nhưng mà, em là con gái mà. Nhìn thấy cảnh đó ai lại không tức giận cơ chứ.
  - Nói vậy là... – Tôi nhìn em với ánh mắt vui mừng.
  - Là tha rồi đó đồ ngốc. – Em khẽ cốc vào trán tôi.
- Tôi như không tin vào tai của mình nữa. Vui sướng hét to lên như một thằng vừa trúng giải độc đắc. Em nhìn tôi mà cười nắc nẻ. Hai đứa chẳng để ý là nãy giờ những con mắt vẫn dõi theo từng hành động của chúng tôi. Đúng lúc ấy thì người phục vụ mang đồ ăn tới. Chà! Sao mà canh đúng giờ thế không biết. Bắt đầu thích nhà hàng này rồi nha.
- Chúc quý khách ngon miệng ạ. – Người phục vụ lui ra sau khi bày đồ ăn lên bàn.
- Nãy giờ nói chuyện với em tôi cũng đói rã ruột rồi. Mùi thơm của món ăn xộc lên mũi. Em nhìn tôi mà tủm tỉm.
- Gớm. Làm như chết đói lâu lắm rồi ấy.
  - Mỗi lần em giận anh là anh lại khổ như thế ấy. – Tôi nhăn mặt.
  - Thì ai bảo trắng hoa lắm cơ. – Em véo mũi tôi một cái.
  - À quên. – Em va tôi cùng đồng thanh nói.
  - Hở? – Lại tiếp tục đồng thanh.
  - Anh nói trước đi.
  - Không. Em nói trước đi. – Tôi đẩy sang em.
  - Ừm. Con Ngọc... – Tôi lúc này mới ngó người ra. Ngọc nó nãy giờ vẫn còn đang chờ em ở dưới.

- Thôi chết. Hay là em gọi điện cho nó đi. – Tôi giục
- Ừm. – Nói rồi em lấy điện thoại gọi cho nhỏ Ngọc. Nói hai ba câu rồi cúp máy.
- Xong. Nó về rồi. À mà còn chuyện anh muốn nói là gì thế?
- À. Anh có cái này cho em. – Tôi nói xong thì chìa hộp hoa hướng dương và hộp qua ra.
- Wow. Anh vẫn còn nhớ em thích hoa hướng dương à. – Em sửng sốt.
- Hi. Anh mà. – Tôi vỗ ngực.
- Thế còn cái gì đây? – Em nói rồi chỉ tay vào cái hộp trên bàn.
- Hi. Quà, em không thấy sao? Về nhà hãy mở nó ra nhé. – Tôi tỏ vẻ bí hiểm.
- Ôi. Cái gì mà bí mật thế? – Em cầm cái hộp lên xem xoi.
- Thôi ăn nào! Anh đói quá rồi. Nãy giờ cái bao tử cứ biểu tình dữ dội.

Tôi và em ngồi ăn với nhau trong ánh nến lung linh ấm áp. Đã mấy ngày rồi tôi mới có thể cảm nhận lại cái dư vị của tình yêu mang lại. Yêu và được em yêu. Đối với tôi đó là điều hạnh phúc nhất – ít nhất cho tới lúc ấy. Nhìn em, trong lòng tôi dấy lên một niềm vui khó tả. Tan rồi lại hợp đây. Có xa nhau mới biết ai quan trọng đối với mình.

Ăn xong. Tôi dắt em đi dạo trong công viên. Hai đứa nắm tay nhau rất hạnh phúc. Thỉnh thoảng lại có những ánh mắt dõi theo hai chúng tôi. Tôi biết đó là những ánh mắt ghen tỵ. Một lần nữa, em lại biến tôi thành người hạnh phúc nhất thế giới vào lúc này. Siết chặt tay em như để giữ lại trọn vẹn hương vị ngọt ngào đang có. Thầm nói với chính mình rằng: “Hạnh phúc ở đây rồi. Chẳng cần tìm kiếm làm gì nữa”. Em thấy tôi cười một mình thì ngạc nhiên.

- Anh làm gì mà vui thế?
- Ừ. Đi bên em làm anh vui lắm. – Tôi nói mà mắt vẫn nhìn về phía trước.
- Gớm. Mà hôm nay anh khác thế! Lại còn mặc cả vét. Em chẳng còn nhận ra anh thường ngày nữa rồi.
- Thì hôm nay đi xin lỗi tiểu thư. Anh cũng phải diện một chút chứ.
- Nhắc mới nhớ. Anh liệu hồn đấy! Lần sau mà em còn bắt gặp đi với nhỏ nào thì em cách mặt anh luôn. – Em buông lời đe dọa.
- Hic. Có một nhỏ anh đã mệt lắm rồi. Thêm nhỏ nữa chắc đem chôn luôn quá. – Tôi lắc đầu.
- Hi. Mà tối chủ nhật này anh rảnh không?
- Ừ. Mà sao thế? – Tôi thắc mắc.
- Bữa đó anh dẫn em đi chơi nhé. Cũng lâu rồi hai đứa không đi đi.
- Ok. Tưởng chuyện gì. Rất hân hạnh được phục vụ quý cô. – Tôi nói rồi đưa tay lên trán theo kiểu chào của quân đội. Em nhìn mà cười tủm tỉm.

Hai đứa đi bên nhau một chút nữa thì tôi phải chở em về vì cũng đã trễ rồi. Dừng xe trước cổng nhà em. Em bước xuống hôn tôi một cái rồi mới bước vào trong. Tôi mỉm cười rồi ga chạy về nhà. Chào chị Huệ một tiếng rồi tôi tắt đèn phòng ngủ. Được một chút thì bỗng chuông điện thoại reo. Là Xu gọi.

- Alo anh nghe đây.
- Anh dạo này vẫn khỏe chứ?
- Ừ anh khỏe – Tôi hơi ngạc nhiên. Đã trễ rồi mà Xu chỉ gọi để hỏi thăm sức khỏe tôi hay sao?
- Ba mẹ em dạo này nhắc anh suốt. Rảnh anh qua đây chơi nhé.
- Ừ. Để khi nào anh qua. Mà em gọi điện chỉ để hỏi thăm anh thôi à?
- Đâu. Em muốn mời anh đi sinh nhật của em đấy chứ.

- Wow. Tới rồi sao. Được. Anh nhất định cũng phải tới chứ. – Tôi vui vẻ trả lời.
- Hi. Anh nói là phải tới đó nha. – Xu cũng cười rồi nói với tôi.
- Ủ mà chừng nào thế em?
- Tối chủ nhật này. Anh nhớ tới nhé. Thôi em gọi để thông báo thế thôi. Em cúp máy nha.

Tôi nghe xong mà thần người ra. Toàn thân lúc này đơ như tượng đá. Khi kịp định thần lại thì miệng ngoác ra một cái rở to:

- HẢ. CÁI GÌ?

22. Chương 22

Trên bước đường đời của chúng ta. Biết nói như thế nào nhỉ? Có thể thấy rằng có vô vàn chông gai mà mọi người phải đối mặt, vượt qua nó để mà bước tiếp. Nếu những ai không dám, không có dũng khí để chiến đấu với khó khăn, thì thất bại là kết quả tất yếu. Cái tôi đang muốn nói tới đây rất đơn giản. Giống như khi chúng ta đang đi về phía trước. Gặp một ngã ba. Việc chọn một ngã rẽ để tiếp tục hay là dừng lại vì sợ mình sẽ chọn sai con đường. Tôi bây giờ cũng lâm vào hoàn cảnh tương tự. Xu và em và tôi là cái ngã ba, mà tôi thì không bao giờ có khái niệm dừng lại. Bước tiếp là điều tất yếu. Nhưng vấn đề đặt ra là: Phải bước theo con đường nào?

Hai ngày qua tôi suy nghĩ lung lăm. Mai là chủ nhật rồi. Tôi bắt buộc phải chọn. Có lẽ là nhiều bạn sẽ đưa ra phương án là tôi sẽ dẫn em tới sinh nhật của Xu. Xin nói rằng đó là một điều quá ác độc đối với Xu lúc này. Rồi khi tôi dẫn em tới, ba mẹ hai sẽ nhìn tôi như một thằng phản bội con gái của họ mất. Rồi khi chuyện vỡ lở ra, đến tai ba tôi. Ông sẽ cạo đầu tôi nếu biết rằng tôi đã cho con dâu của ba ra rìa. Còn về phần tôi nếu làm thế thì tôi sẽ cảm thấy có lỗi nhiều lắm. Đây không phải là tôi đa tình không dứt ra được, mà là sự quan tâm của một người bạn, một người anh trai đối với Xu. Mặc định là tôi đã chọn em rồi. Nhưng không có nghĩa tôi sẽ lấy một con dao cắt đứt những gì tôi và Xu đang có. Như thế thì Xu sẽ thấy hụt hẫng đến đổ gục mất. Chỉ vì một câu nói tha thứ của tôi mà em ấy ôm hết mấy ngày. Tôi không đành lòng khi bây giờ lại dắt một người con gái tới trước mặt Xu và bảo rằng đó là người yêu mình. Quá tàn nhẫn!

Tôi ngày nghĩ đêm lo. Biết thế thì chẳng dính tới gái làm gì cho cực cái thân. Cả 3 người tôi quen đều xinh đẹp cả đấy. Nhưng ôi thôi, ai ham thì chớ. Tôi chỉ cầu xin hai chữ bình yên thôi mà mãi chẳng được.

- Này cậu kia! Không học thì mời bước ra khỏi lớp. – Tiếng ông thầy hét vào micro vang vọng cả phòng học. Và chắc ai cũng biết ông muốn nói tới ai rồi nhỉ?
- Em xin lỗi ạ. Em sẽ chú ý hơn. – Tôi cuống quýt đứng dậy.

- Ngồi xuống. – Ông mặt mũi hầm hầm quay lên tiếp tục giảng.

Tôi lại thều nảo ngồi xuống. Tay chống cằm, mắt nhìn lên bảng mà tâm hồn cứ phiêu diêu chốn nào.

- Cái thằng này. Mà dạy này làm sao thế hở? – Thằng bạn vỗ vai tôi hỏi.

Tôi nhìn nó bằng ánh mắt sầu thê lương. Sau đó chưng ra bộ mặt như thằng mới mất sổ gạo. Nó nhìn tôi lắc đầu rồi phán như thánh.

- Nhà mới có người mất hả? Xin chia buồn.
- Mất cái đầu mày. – Tôi đánh vào đầu nó một cái rở đau.
- Không phải thì thôi. Sao mày lại đánh bố. – Nó ôm đầu la oai oái.
- Thắc mắc gì? Ý kiến mời ra phờng. – Tôi giơ ngón giữa ra với nó.

Ngồi trong lớp học tôi cứ hết vẽ nhăng cuội vào tập rồi lại lấy điện thoại ra nghe nhạc, chẳng thèm chú ý tới cái bài giảng chán ngắt đang ra rả phía trên. Một lúc sau thì cũng hết giờ. Sinh viên túa ra khỏi cửa

như ong vỡ tổ. Tôi cũng thu gom sách vở cho vào cặp. Đang định bước ra về thì em đã đứng trước mặt tôi tự lúc nào.

- Ôi giật mình. – Tôi nói rồi đưa tay lên ngực thở mạnh.

- Hi. Đồ nhát gan. – Em véo mũi tôi.

- Thế hôm nay lại chờ anh về. Ngọc đâu?

- Nó về trước có việc rồi. Hôm nay đi cùng em nhé, về một mình cũng chán. – Em cầm tay tôi lắc lắc như trẻ đòi quà.

- Giờ vẫn còn sớm. Hay là đi ăn kem nhé. – Tôi đề nghị.

Nghe tôi nói xong thì em tròn xoe mắt. Mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Em còn lấy tay đặt lên trán tôi như kiểm tra người ốm.

- Nay em làm cái gì thế? – Tôi gạt tay em xuống rồi hỏi.

- Anh...anh bữa nay sao thế?

- Ồ. Sao là sao? – Tôi lấy làm khó hiểu.

- Mời ăn kem ý. Mọi lần năn nỉ gây lười anh mới đi. Bữa nay lại tốt bụng mời em ăn kem. – Em nói với giọng châm biếm.

- Ờ thì cứ xem như bữa nay tốt ngày đi. Mà thôi hỏi nhiều làm gì. Đi nhé.

- Lại còn không. Cứ nhắc tới kem là em chẳng nhận được. – Em cười híp cả mắt. Nhìn đáng yêu vô cùng.

Tôi dắt tay em ra ngoài bãi gửi xe. Để xe tôi lại, tôi với em chở nhau đi bằng xe của em. Tới một quán kem mà hai đứa vẫn thường hay ăn. Tấp vào, giao xe cho bảo vệ. Hai đứa đi vào quán với biết bao cặp mắt nhìn theo. Tôi biết là nhìn tôi thì ít mà nhìn em thì nhiều. Tôi ban đầu thì cũng bực mình, nhưng sau này thì cũng quen dần. Với cả em không ngại thì tôi cũng chẳng cần phải chuyện bé xé to làm gì.

- Như cũ hả 2 em. – Chị chủ quán đơn đả chạy ra tiếp chúng tôi.

- Dạ vâng. À chị cho em thêm một viên sầu riêng, một viên kiwi nữa nhé. – Em căn dặn ân cần.

Tôi lắc đầu trước cái máy nghiền kem đang ngồi trước mặt. Không hiểu sao em ăn cái gì cũng ít. Chỉ có kem thì cứ phải gọi là ăn bao nhiêu cũng không xuể. Tôi bình thường một viên kem ăn cũng không hết. Nhưng em thì ăn liên tục tới 4 5 cốc, mỗi cốc lại có 3 viên. Nếu có cuộc thi ăn kem thì chắc chắn tôi phải ghi danh cho em tham dự.

- Nay em. Anh có chuyện muốn nói. – Tôi cầm tay em, nhìn sâu vào đôi mắt em. Cho thấy rằng việc tôi sắp nói sau đây rất chỉ là quan trọng.

- Em nghe đây. – Em cũng tạm ngưng cuộc chiến với mấy cốc kem mà nghe tôi nói.

- Về việc đi chơi tối chủ nhật này. – Tôi lấp lửng.

- Anh không đi được hả ?

- Thật ra. Bữa đó...bữa đó... Xu tổ chức sinh nhật. Anh... muốn dẫn em đi chơi, nhưng mà lại..., thành ra thì..., anh...anh, hay là... hay là anh dẫn em tới sinh nhật Xu nhé. – Tôi nói ra xong thì lấm lét nhìn em.

- Chủ nhật này? Tối ấy hả ?

- Ủ. Tối. Cho nên...

- Cho nên anh sợ đi sinh nhật một mình em sẽ ghen. Nhưng mà không đi không được chứ gì? – Ôi sao mà em thông minh thế không biết. Hồi đó mà em theo ngành bác sỹ tâm lý thì thế nào sau này cũng nổi tiếng.

- Sao em biết? – Tôi vẫn vờ vịt.

- Đồ ngốc. Tưởng ai cũng như anh sao? – Em cốc đầu tôi một cái.

- Ui da. – Tôi lấy tay xoa đầu.
- Rồi anh tỉnh dần em theo thiết đó hả? – Em nhìn tôi ái ngại.
- Anh nghĩ chỉ còn cách đó. – Tôi lắc đầu ngán ngẩm.
- Khờ ơi. Bữa đó anh cứ đi một mình đi. Không sao đâu.
- Em...em nói thật chứ? – Tôi như chưa tin vào tai mình.
- Hì. Anh tưởng em là cô người yêu khó tính sao? Anh cứ đi một mình. Chẳng sao cả. Chúng ta còn nhiều thời gian mà.
- Ôi em không biết anh vui như thế nào khi nghe em nói vậy đâu. – Tôi ôm chầm lấy em.
- Nào. Buông em ra, kì ghê. – Tôi quên mất là hai đứa đang ngồi trong quán kem.
- Xin lỗi anh quên mất. Hì hì. – Tôi gãi đầu gãi tai cười trừ.

Phải nói là em cực kì tâm lý. Tôi không ngờ một chuyện tôi chạt vật mấy ngày mà em lại giải quyết rất gọn ghẽ. Càng ngày tôi càng thấy sự lựa chọn của bản thân là hoàn toàn chính xác. Em là mẫu người yêu lý tưởng mà tôi tìm kiếm bấy lâu. Cứ như là em sinh ra là để dành cho tôi vậy. Ít ra là cho tới lúc ấy.

Thế là tới tối chủ nhật tôi chỉ cần ngồi chờ tới giờ để tới dự sinh nhật. À quên còn quà nữa chứ. Một con gấu bông to đùng chính là món quà thích hợp nhất. Cuộc sống rồi cuộc lại là một màu hồng đối với tôi. Thế mà tôi cứ nghĩ con gái rắc rối. Thật ra tôi không biết những người con gái khác ra sao. Nhưng mà phải công nhận một điều rằng: Em không phải là quá tuyệt vời sao?

23. Chương 23

- Thôi nên đi nào! Thôi nên đi nào! – Tiếng đám đông reo hò cổ vũ.

Xu nhìn tôi cười hiền hòa. Hôm ấy em ấy thật đẹp trong chiếc váy lửng màu trắng ôm sát. Ở Xu luôn toát lên một vẻ đẹp quý phái mà không phải ai cũng có. Mái tóc được chăm chút rất lâu, tôi biết thế. Trang điểm nhẹ một chút. Chỉ bấy nhiêu thôi đã biến cô bạn gái cũ của tôi trở thành một thiên thần đẹp nhất đêm nay.

Mọi người đồng loạt vỗ tay hát bài Happy Birthday sau khi những ánh nến màu vàng vụt tắt. Hôm nay nhìn Xu hạnh phúc lắm, cứ cười nói với mọi người suốt. Ba mẹ hai cũng vui ra mặt khi thấy con gái của mình đã lấy lại được những phút giây vui vẻ.

Các thủ tục xong xuôi thì nhạc được bật lên. Mọi người tản ra các bàn tiệc. Chẳng biết sao mà tôi được ba hai mặc định cùng Xu tới từng bàn chào hỏi bạn bè của em ấy. Tôi lúc này phải gọi là ngại hết cỡ. Cứ như là cô dâu chú rể đi chúc rượu vậy. Nhưng mà biết làm sao bây giờ, hôm nay là ngày vui của Xu, tôi không thể câu nệ tiểu tiết mà phá hỏng buổi tiệc được. May mà em không cùng tôi tới dự, nếu thấy cảnh này chắc em giận rồi đừng đừng đòi bỏ về mất.

- Em vui chứ? – Tôi nắm tay Xu khi thấy những nụ cười rạng rỡ không dứt trên khuôn mặt em ấy.
- Dạ. Đã lâu rồi em chưa cảm nhận được niềm vui như thế này. – Xu nắm chặt lấy tay tôi.
- Anh...xin lỗi.
- Khờ ơi. Em đâu có trách anh. – Xu vuốt tay lên má tôi.

Hai chúng tôi cứ đi từng bàn như vậy. Đi tới đâu cũng nhận được tiếng hò reo inh ỏi. Tôi cứ đỡ rượu cho em ấy miết. Tuy tuổi lượng của tôi cũng khá. Nhưng mà cứ tiếp tục như này chắc tôi phải đổ gục sớm mất.

- Này con kia. Cái tiệc này là lễ đính hôn trá hình sinh nhật phải không? – Một bà tám bạn em lên tiếng.
- Nghe xong thì mọi người cũng bật cười. Xu cũng cười theo. Không khí thật là vui vẻ. Tôi cũng chẳng muốn đính chính cái tin vừa rồi làm gì.

- Mày làm sao mà trối được anh này thế? Anh zai ơi, con Ly nó nhiều tật xấu lắm đó. Sau này cứ cẩn thận, chẳng thừa đâu. Haha.

- Ôi thế á! Chắc chết tôi rồi! – Tôi cũng vờ vệt than vãn.

Rồi những tràng cười không ngớt tiếp tục nổ ra. Nhìn thấy những nụ cười đã trở lại trên khuôn mặt có đôi mắt buồn ấy. Tôi dường như cảm thấy bớt day dứt hơn. Em ấy giống như em vậy, hợp với những nụ cười hơn. Nhưng vì tôi mà hai người ấy cứ phải khóc mãi.

Tôi này giờ có một điều thắc mắc. Theo tôi được biết là bạn bè của Xu chẳng có mấy người. Nhưng này giờ thì rõ ràng tôi với Xu đã đi chúc rượu tới hơn chục bàn rồi.

- Này em. Tất cả họ đều là bạn của em à?

-Dạ vâng. Mà sao anh hỏi vậy?

- Anh trước giờ cứ nghĩ em rất ít bạn cơ chứ? – Tôi làm vẻ mặt khó hiểu.

- Thì cứ coi đó như là một bí mật của em đi. – Xu lấy tay véo mũi tôi.

- Con gái lúc nào cũng bí với chả mặt. – Tôi lắc đầu.

- Thôi bỏ qua đi. Đi với em.

- Đi đâu cơ?

Xu không đáp lại câu hỏi mà chỉ kéo tôi đi lên sân khấu.

- Kính thưa mọi người.

Tiếng nói của Xu làm mọi âm thanh bỗng dưng im bật.

- Hôm nay Ly rất vui vì mọi người đã tới góp vui trong buổi sinh nhật của mình.

Xu nói xong thì tiếng vỗ tay đã râm ran bên dưới.

- Xin cảm ơn các bạn. Hôm nay mình rất vui và hạnh phúc. Những năm qua, mình rất buồn vì một sai lầm mắc phải mà mình nghĩ cả cuộc đời này sẽ chẳng bao giờ có thể sửa chữa. Từ đó, cuộc sống của mình chỉ là những chuỗi ngày buồn bã. Nhưng mà giờ đây. Có thể nói. Mây đen u ám đã tan. Và người đã mang tới những phút giây hạnh phúc mà mình tưởng rất lâu sau mình cũng chưa thể có được. – Rồi Xu nhìn qua tôi.

- Chính là anh ấy. – Xu nắm lấy tay tôi và cười rất tươi.

Đám đông reo hò, những tràng vỗ tay vang dội. Ba mẹ hai cũng nhìn chúng tôi cười.

- Và sau đây, để cảm ơn cho những gì anh đã làm cho em...

- Em chẳng cần phải làm gì cả. – Tôi ngắt lời Xu. Lo sợ những điều tôi không muốn nghe trong câu nói tiếp theo của em ấy.

- Anh giúp em, đó là điều nên làm. Trong hoàn cảnh của anh. Anh tin rằng là chàng trai nào cũng không đành lòng để cho cô gái xinh đẹp này phải buồn lấy một giây phút nào. Tôi nói thế có đúng không ạ thưa mọi người?

- Đúng đúng.

- Em thấy không? Bởi thế cho nên em đừng suy nghĩ nhiều về việc trả ơn anh. Cứ vui cười nhiều như bây giờ đã là một cách cảm ơn thỏa đáng rồi.

- Bắt đầu thấy thích anh rồi đó anh trai ơi. – Một giọng nữ bên dưới vang lên.

- Ly ơi lo mà trối cho chặt vào. Sên ra là tao cướp á nha. – Một giọng nữ khác cũng chen vào.

Rồi tiếng cười lại ngập tràn. Tôi thấy mình đã làm đúng, không tàn nhẫn dập tắt niềm vui đang có trong lòng Xu, cũng không làm gì để thấy có lỗi với em. Có thể nói, cho tới lúc này, có thể xem mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa.

- Mọi người. Một lần nữa xin cảm ơn tất cả. – Xu chốt lại màn phát biểu của mình.

Tôi và em ấy cùng nhau bước xuống với các ánh mắt mà lúc đó tôi cho là ngưỡng mộ.

Buổi tiệc diễn ra tới gần khuya mới tàn. Hôm nay tuy mệt nhưng mà tôi rất vui. Còn Xu thì khỏi cần nói, em ấy bảo rằng hôm nay là ngày hạnh phúc nhất đời mình.

- Cảm ơn anh nhé! – Xu ôm lấy cổ tôi.

- Đã bảo không có gì mà. Giữa anh và em lại còn khách sáo thế sao? – Tôi đẩy Xu ra.

- Anh không biết em vui thế nào khi nhận được lời tha thứ từ anh đâu. – Mắt Xu đã bắt đầu hoe đỏ.

- Rồi, mới tí đã khóc. Mít ướt anh nghĩ chơi luôn bây giờ. Bo xì luôn đó. – Tôi nói giọng con nít. Giống như cách đây năm năm trước tôi vẫn thường nói với Xu.

- Hì.

- Thôi anh về nhé. Cũng trễ rồi.

- À anh này.

- Hở? Sao em?

- Anh...với bạn gái bây giờ sao rồi? – Xu ngập ngừng nhìn tôi.

- Vẫn tốt em à. – Tôi lảng tránh ánh mắt của em. Vì tôi biết, khi mình nói ra câu này đây, trong ánh mắt đó, nỗi buồn chực chờ đã bắt đầu trào dâng.

- Vâng. Thôi anh về đi.

Tôi lẳng lặng ra lấy xe. Tôi biết tình yêu cần một cái gì đó ích kỉ. Tôi hiện nay đã có một người con gái lý tưởng để quan tâm chăm sóc ỉn rồi. Còn với Xu, nó chỉ còn là một cái gì đó thuộc về quá khứ. Một mảng kí ức đẹp mà tôi sẽ luôn chôn giấu trong tim. Tuy sẽ luôn nhớ về nhưng tôi sẽ không bao giờ cho phép cái cảm xúc ấy sống lại một lần nữa. Bởi vì giờ đây, chìa khóa của cánh cửa trái tim mình, tôi đã trao trọn cho em rồi.

* Hai tháng sau *

Bây giờ cũng đã gần bước sang giêng rồi. Cái không khí Tết cũng đã đến gần. Đối với một thằng xa quê lên SG học như tôi thì kì nghỉ Tết luôn được mong đợi nhất.

À quên. Tóm tắt một chút về những chuyện xảy ra kể từ ngày tôi dự sinh nhật Xu một chút nhé: Lớp tôi đạt giải ba trong hội thao của trường. Tuy không thể bảo vệ thành công vị trí của năm trước, nhưng mà anh em ai nấy cũng đều vui vì đã đá hết sức mình. Với Xu, tình cảm của hai đứa, tôi chủ động giới hạn nó chỉ là trên mức bạn thân một chút. Tôi vẫn quan tâm chăm sóc tới em ấy. Nhưng trên phương diện một người bạn, một người anh trai. Còn về em Linh, tôi vẫn đi dạy đều. Không biết em ấy nghĩ thế nào để vượt qua được cú shock tinh thần mà tôi thấy càng ngày càng học hành chăm chỉ tiến bộ. Tôi rất bất ngờ về sự thay đổi chóng mặt này. Không còn một em Linh trẻ con, tính tình bốc đồng nữa, thay vào đó là một cô gái thùy mị nét nà hơn.

- Em làm anh ngạc nhiên đấy. Sao bây giờ lại thay đổi ghê thế?

- Em muốn vào đại học. Em muốn mình vững chặc hơn.

- Rất tốt. Anh không ngờ em có thể nghĩ xa như vậy.

- Để xứng với anh thôi. Em vẫn chưa từ bỏ đâu. – Em Linh nhún vai.

- Hả? – Tôi thiếu điều muốn té ghế khi nghe em Linh nói vậy.

Còn về em, biết nói sao nhỉ? Em vẫn vậy, vẫn là cô người yêu lý tưởng đối với tôi. Vẫn hay quan tâm chăm sóc mỗi khi tôi ốm. Vẫn hay biết cách nhõng nhẽo, vờ tôi chở đi ăn kem. Vẫn hay nấu những món ăn ngon cho tôi mỗi khi chị Huệ không có ở nhà. Tình yêu của hai đứa vẫn cứ trôi qua êm đềm như mặt nước hồ lặng sóng. Và tôi sẽ là người luôn quý trọng tình yêu này. Trân trọng những gì tôi đang có. Và trên hết, đó là không bao giờ hối tiếc vì đã yêu em.

Còn về tôi, vẫn thế thôi. Học hành vẫn chẳng đâu ra đâu, vẫn hay cúp học đi chơi với em. Đến khi thi thì học bán sống bán chết chỉ để cứu vớt được con điểm trung bình cuối kì. Đạo này em bắt tôi học thêm anh văn. Em nói rằng tiếng Anh mà giỏi thì cơ hội sau này trong công việc là rất lớn. Thế là tôi lại ngày ngày xách cặp tới trung tâm Anh ngữ mà em đang theo học để trau dồi kiến thức. Chỉ cần nghỉ một buổi thôi là em đã nguyền rủa tôi rồi.

À có một việc rất quan trọng nữa về tôi cần phải nói. Đó là tôi sẽ chuyển nhà. Số là bà chị của tôi có một căn hộ chung cư đang rao bán. Nhưng mãi chẳng thấy có người hỏi. Mà căn hộ ấy lại gần trường tôi học, lại cũng rất gần nhà của em. Thế là không biết ba tôi bàn với chị thế nào mà bắt tôi phải chuyển tới ở đó cho bằng được. Ban đầu tôi cũng lưỡng lự. Vì khi chuyển đi rồi thì ai tới cơm cho tôi? Nhưng sau đó tôi nghĩ tới cái cảnh mỗi ngày được gặp em, được chở em đi học, rồi mỗi ngày nghỉ lại được ăn cơm do em nấu thì tôi lại đồng ý.

Ngày tôi chuyển nhà em vui lắm. Suốt buổi sáng em cứ loay hoay trong căn hộ chung cư mới của tôi.

- Hi. Nhà rộng quá ha anh? – Em níu tay tôi.

- Ừ. Nhà rộng thì dọn thêm mẹt chứ làm gì. – Tôi cười khở.

- Xí, đồ làm biếng. – Em bĩu môi.

Mà công nhận căn hộ này cũng rộng thật. Hai phòng ngủ đầy đủ nội thất với nhà vệ sinh riêng, một nhà bếp, một nhà tắm chung, một phòng khách với ghế sofa. Một mình tôi ở đây phải nói là quá rộng. Được cái là mở cửa sổ ra thì gió lùa vào rất mát. Nên tôi vẫn thường kéo ghế ra ngồi trước cửa sổ đọc sách rồi ngủ luôn lúc nào không biết.

- Anh nè. Sau này chúng mình được thường xuyên gặp nhau rồi ha. – Em nằm vào lòng tôi thủ thỉ.

- Gớm. Được nhiều đó là nhanh. Haha.- Tôi véo mũi em.

- Người ta chỉ muốn gần anh. Không thích thì thôi vậy. – Em làm mặt dỗi.

- Thì thích. Được chưa cô hai. – Tôi hôn nhẹ lên trán em. Em thấy thế thì cười hiền hòa.

Cuộc sống ở chỗ mới tôi cũng quen dần. Sáng ra ngủ nướng, chiều lại đi chơi với em. Do đạo này tôi đã thi gần xong, chỉ còn chờ công bố lịch nghỉ nữa thôi là sẽ về quê ăn Tết, nên thời gian rảnh rất nhiều.

À còn một điều rất quan trọng nữa. Đó là hàng xóm của tôi. Đó là ba cô gái trạc tuổi tôi hoặc lớn hơn một chút. Hai người trong ba có dung mạo bình thường, tôi không muốn nhắc đến (Không phải vì tôi háo sắc mà là vì tôi trân trọng cái đẹp). Còn lại một người thì nhìn rất dễ thương. Mắt một mí, da trắng ngần. Khi cười thì mắt nhắm lại, miệng khoe răng khểnh nhìn đáng yêu vô cùng. Tôi mấy lần định sang lân la bắt chuyện mà vẫn chưa có cơ hội. Mà tôi cũng không phải có ý đồ xấu đâu. Thứ nhất là tôi đã có em, thứ hai muốn làm quen ở đây chỉ là tôi muốn thắt chặt hơn tình hàng xóm thôi. Mà tôi cũng chẳng lo không có dịp. Thời gian còn dài, lo gì mà không chạm mặt với nhau.

Và cái tôi lo gì của tôi đến sớm hơn tôi tưởng. Vào một buổi sáng đẹp trời. Đang say giấc nồng thì chuông điện thoại reo vang. Tôi với tay bấm nút nghe rồi áp vào má.

- Alô ai đấy?

- Giờ còn chưa dậy nữa hả con trai? Dậy đi bố qua bây giờ nè. – Là giọng thằng Hưng.

- Chi? – Tôi đáp lại nó bằng cái giọng ngái ngủ.

- Ăn sáng. Cho mày mười phút. Dậy lẹ.

Nó nói xong rồi cúp máy. Tôi mặc kệ, cứ ngủ tiếp. Chừng nào nó tới hẵng hay. Một lát sau thì chuông cửa réo inh ỏi. Lê thân ra mở cửa mà miệng vẫn ngáp ngáp dài. Vừa mở cửa ra thì tôi đã được chào đón bằng một tiếng hét kinh hoàng.

- Aaaaaaaaaaaaa!

Tôi giật mình tỉnh cả ngủ. Nhìn trước mặt là cô hàng xóm dễ thương. Nhìn lại mình thì ôi thôi...

24. Chương 24

Tôi xin thề đây là một trong những trường hợp xấu hổ nhất trong cuộc đời mình. Nhìn về phía cô bạn đối diện đang lấy tay che mặt, tôi vội nhanh tay đóng sầm cửa lại.

- Ôi xấu hổ quá đi mất. Thế là tiêu cái ấn tượng đầu tiên rồi.

Các bạn có thể tưởng tượng ra hoàn cảnh của tôi lúc này là trên trần như nhộng, còn dưới thì mặc mỗi chiếc quần sịp. Mọi người đừng có bảo mình biến thái này nọ, quả thật là hôm trước tất cả quần đùi đem giặt hết cả rồi. Thành thử ra mới có cái việc ở trên. Mà tôi nào biết đó là cô hàng xóm dễ thương của mình cơ chứ. Cứ tưởng là cái thằng Hưng chết tiệt cơ.

Vội vàng lục tũ quần áo mặc nhanh cái quần jean. Tôi ra mở cửa thì thấy thằng Hưng đang định cho tay bấm chuông. Nó mở tròn mắt nhìn tôi.

- Mày... Bữa nay mày tự động dậy mà không cần ai nhắc hết hả?

- Cái con bé kia đâu? – Tôi phớt lờ câu hỏi của nó.

- Con bé nào? – Nó ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi lao vội ra ngoài nhìn quanh quẩn. Chẳng có ai cả. Cửa phòng bên kia đóng im lìm. Lắc đầu ngán ngẩm. Hẳn vừa nãy khi chứng kiến bộ dạng đó của tôi thì xác định là lần gặp đầu tiên cũng như là lần cuối cùng. Tôi trở vào nhà vệ sinh cá nhân rồi trở ra đi ăn sáng với thằng Hưng.

- Tao thấy mày hôm nay lạ lắm nhé. – Thằng Hưng dò xét tôi khi hai đứa đang xì xụp tô phở.

- Lạ cái gì? – Tôi ngược lên nhìn nó.

- Thì hôm nay bỗng dậy sớm bất tử không cần phải có người nhắc. Rồi đã vậy lúc ra mở cửa cho tao rồi lại nói về con nhỏ nào. Rồi bình thường khi ăn mày nói rõ nhiều, hôm nay lại câm như hến. – Nó tuôn một tràng.

- Thắc mắc ghê lắm à?

Nó gật đầu rồi chưng ra bộ mặt háo hức như trẻ con được mua đồ chơi.

- Ra phờng.

- Cái đêch. – Nó giơ ngón giữa ra với tôi.

Ăn xong thì nó chở tôi về. Đáng ra như mọi hôm là nó sẽ về nhà tôi chơi tới chiều. Chỉ khi nào chiến đấu xong với cái tử lạnh thì mới chịu lết ra về. Nhưng do hôm nay gặp chuyện xui xẻo nên tôi đá đầu nó về sớm.

Bước vào khu chung cư thì tôi bắt gặp cô hàng xóm đang đi ra theo hướng ngược lại. Trông thấy tôi thì khẽ đỏ mặt. Tôi thì cũng thẹn không kém. Thành ra hai đứa cứ đứng ngượng nghịu trước cổng khu chung cư. Tôi thấy tình hình có vẻ không ổn. Với cả mình là con trai nên thì thôi mở lời trước vậy.

- À...ừm... Bạn...ờ...hồi sáng có chuyện gì không?

- Mình...mình định...

- Định làm gì?

- O không, mình...mình... Hồi sáng...trong phòng mình...

Tiếng nói phát ra từ phía đối diện cứ nhỏ dần. Làm tôi phải căng lỗ tai ra nhưng cũng chẳng nghe được gì cả.

- Bạn nói gì cơ?

- Phòng mình có con gián. Mà hai đứa kia từ hôm kia đã về quê rồi...cho nên...cho nên mình định nhờ bạn bắt nó dùm.

Đến đây thì tôi mới vỡ lẽ. Thì ra mọi chuyện đều do con gián chết tiệt gây ra. Chỉ vì nó mà ấn tượng đầu tiên về tôi trong mắt cô hàng xóm dễ thương là một hình ảnh không hay chút nào. Mà nhắc mới để ý. Chắc

tôi phải mua thêm mấy cái quần đùi nữa quá. Chứ không lại bắt gặp cảnh như hồi sáng này chắc tôi độn thổ quá.

- Hồi sáng... Là do mình cứ tưởng là thằng bạn. Mà bình thường mình không ăn mặc như thế đâu. Là do đồ hôm qua giặt vẫn chưa khô... Cho nên... Với cả mình cứ tưởng đó là thằng bạn...

- Thôi đừng nhắc lại nữa. – Cô hàng xóm nghe tôi nói lại có dịp đỏ mặt.

- Mình xin lỗi.

- Không người xin lỗi phải là mình mới đúng chứ.

- Mà thôi cho qua đi. Mà mình là hàng xóm của nhau cũng một thời gian rồi mà mình vẫn chưa biết tên bạn.

- Mình tên Vy. – Nói rồi cô nàng lại cười khoe ra chiếc răng khểnh dễ thương.

- Chà. Tên bạn đẹp thật. Còn mình tên Tú.

- Ủi thôi bạn đi vào đi. Giờ mình còn phải đi chợ nữa.

- Ủi thôi bạn đi đi cho sớm.

Tạm biệt cô hàng xóm, tôi vui vẻ huýt sáo bước vào thang máy. Lên tới phòng thì đã thấy em đứng trước cửa tự lúc nào. Trên tay là vô số những túi nhựa. Tôi vội chạy lại cạnh bên.

- Hừ.

- Ôi giặt mình. Anh làm gì mà điện thoại lại gọi không được?

- Anh vừa đi ăn sáng với thằng Hưng. Điện thoại anh để trong nhà không mang theo.

- Hở? Anh đi ăn sáng? Anh có khái niệm dậy sớm ăn sáng từ lúc nào vậy? – Em nhìn tôi ngạc nhiên.

- Từ hôm nay. – Tôi nhìn em cười gian.

- Ủi thôi sao cũng được. Thôi anh mở cửa cho em nào. Đứng chờ anh này giờ mỗi hết cả chân.

Tôi mở cửa cho em vào. Kể từ khi tôi chuyển về đây sống thì em thường xuyên tới chơi với tôi lúc cuối tuần. Mỗi lần như thế tôi lại được ăn những món Âu ngon tuyệt của em.

- Hôm nay em cho anh ăn món gì thế?

- Đồ ham ăn. Anh bảo vừa mới ăn sáng rồi mà. – Em véo mũi tôi một cái.

- Hi. Cứ nghĩ tới mấy món em nấu thì bụng anh lại đói cồn cào.

- Được rồi. Ngồi chơi đi. Tí nữa rồi em nấu cho ăn.

- Tuân lệnh. Mà em này, chúng mình thế này cứ như là vợ chồng ý nhỉ.

- Đó đó. Lại ăn nói lung tung rồi.

Rồi hai đứa lại nhìn nhau cười. Những lúc như thế này thì cảm giác hạnh phúc lại ngập tràn trong tôi. Tôi biết em cũng đang rất vui. Nếu có thể, cứ như thế này mãi thì không phải là rất tốt sao?

- Anh đang nghĩ cái gì thế? – Em đặt tay lên má tôi.

- Anh nghĩ nếu em tốt nghiệp nhanh nhanh một tí thì hay quá.

- Ô. Sao anh lại muốn thế?

- Thì tới lúc đó ngày nào anh cũng có cơm ăn như này chứ không phải chỉ hai ngày cuối tuần nữa. – Tôi cười lớn.

- Quỉ. Lúc nào cũng nghĩ tới ăn thôi. – Em véo hông tôi một cái.

Được bên em tôi vui bất kể thời gian. Thế mới biết lúc nào cũng mong tới thứ bảy. Để em tới nấu ăn cho tôi. Để thấy em hiện diện trong ngôi nhà này, như là một phần của nó. Hoặc đơn giản là hai đứa sẽ ra

ngoài. Sẽ có những buổi đi chơi tràn ngập trong tiếng cười. Phải. Cứ đơn giản như thế thôi. Nhưng tôi sẽ biết rằng, em với tôi luôn bên nhau. Hai đứa là của nhau mãi mãi.

- Anh định không ăn mà cứ nhìn em mãi thế à?

- Hì. Anh xin lỗi.

- Dạo này anh vẫn đi học English đều đặn đấy chứ?

- Ôi chẳng phải ngày nào em cũng cho người theo dõi anh đấy sao? Giờ lại còn hỏi.

- Ô...em cho người theo dõi anh lúc nào?

- Thế cái con bé tóc vàng lúc nào cũng kè kè đi đằng sau anh cho tới lúc ra về là ai nhỉ? – Tôi nhìn sâu vào đôi mắt em.

- Ô...sao em biết nó là ai cơ chứ. – Em ngại ngùng trốn tránh ánh mắt của tôi.

- Thật không?

- Thì không...được chưa. – Em xùi mặt xuống như mèo cụp đuôi.

- Đó đó. Thấy chưa. Bây giờ còn dám to gan cho người theo dõi anh nữa ha.

- Thì em chỉ muốn chắc chắn rằng anh sẽ không nghĩ học thôi mà.

- Em dạo này ghê lắm nha. Quẩn cả anh.

- Không thế thì anh lại bỏ học đi chơi với bạn thì sao?

- Thôi next, next. Thế chiều nay em có làm gì không? Hai đứa đi xem phim đi.

- Thôi chiều em có hẹn với mấy đứa đi shopping rồi.

- Lại là hội mấy con nhện đó à?

- Nay em cấm anh gọi bạn em như thế. Đã nhắc bao nhiêu lần rồi.

- Rồi, rồi. Thì không gọi như thế nữa. Được chưa cô nương.

- Hì. Thôi anh ra sofa ngồi đi. Em dọn cho.

- Quá đã.

Tôi nghe thế thì phóng luôn ra ghế sofa nằm xem tivi. Có người yêu thực nữ sướng thế không biết. Tuy nhiều khi em vẫn hay quẩn tôi, không cho đi chơi nhiều. Nhưng nghĩ lại thì cũng chỉ vì em muốn tốt cho tôi. Nhưng mà kè. Chỉ cần tôi quen dần là được. Quan trọng là em vẫn là người yêu tôi.

Tiếng chuông cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Nhấn trán một cái.

- Quái. Giờ này mà còn có ai gọi cửa nữa nhỉ?

- Anh cứ ra mở cửa xem ai nào.

- Ừ để anh ra xem.

Tôi ra mở cửa thì xuýt nữa té ngã. Là cô hàng xóm dễ thương. Thấy tôi thì Vy nở một nụ cười khoe răng khênh chằng lẩn vào đâu được.

- Ủa Vy. Có chuyện gì không?

- Ừ mình định...

Vy chưa kịp nói hết câu thì tiếng của em trong nhà đã vọng ra.

- Ai vậy anh?

- À cô bạn hàng xóm của anh.

- Thế à! Mời bạn vào chơi đi.

- Ừ Vy vào nhà chơi.

Cô bạn hàng xóm có vẻ hơi ngập ngừng nhưng cũng vui vẻ bước vào. Cánh cửa sau lưng tôi vừa đóng lại thì bỗng nghe tiếng của em nói to.

- Trời ! Vy ! Bỏ làm gì ở đây?

- Ủa? Ngân hả?

Tôi đứng ngây ra như trời trồng. Trên mặt hiện lên một dấu hỏi to tướng.

- Hả? Hai người có quen nhau à?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-troi-va-mua-toi-da-yeu-nhu-the-nao>